GBV

FERICIREA NU ESTE UN ACCIDENT

Richard W. De Haan

FERICIREA NU ESTE UN ACCIDENT

Richard W. De Haan

GBV

BUCUREȘTI
1994

ADUNAREA CREȘTINĂ
Str. DR. I. FELIX
BUCUREȘTI

Cuprins

Partea întâi

Fericirea nu este un accident

Partea a doua

Fericirea într-o lume ce se schimbă

Partea întâi

Fericirea nu este un accident

1
Baza unei vieți fericite

Fiecare om dorește fericirea, dar relativ puțini oameni o găsesc. Lucrătorii în domeniul social, pastorii, psihiatrii, psihologii, își petrec timpul încercând să ajute oameni disperați și nefericiți. Americanii cheltuiesc bilioane pe case noi, mobilă, ustensile, mașini și diverse obiecte de recreere. O varietate de programe la radio și televiziune sunt la îndemâna mulțimilor numai prin simpla apăsare pe buton și oamenii petrec ore întregi cu evenimente sportive, cu glumeți de profesie și cu alte forme de amuzament. Totuși, nici o epocă nu a cunoscut atât de multă nefericire. Crize nervoase, sinucideri, case distruse, dependență de droguri, alcoolism și zbucium sunt marca epocii noastre. Dincolo de fațada veseliei și aparența bunăstării se află un sentiment adânc de singurătate și de neliniște, care umple totul. De ce sunt oamenii atât de

nefericiți? Răspunsul poate fi găsit în Biblie. Ea ne spune că deși omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu și a fost rânduit să trăiască o viață de sfințenie în comuniune cu Creatorul lui, el este acum o ființă căzută și păcătoasă, înstrăinat de Dumnezeu și având nevoie de iertare. Augustin a avut dreptate când a scris în „Mărturisirile" lui celebre: „Tu ne-ai creat pentru Tine și niciodată nu vom găsi odihnă decât în Tine."

Primul pas spre o viață fericită trebuie să fie un pas spiritual. Dacă dorești scăpare de frustrare, insucces și frică, trebuie să te afli într-o stare bună față de Dumnezeu. Este nevoie să ai încredere în existența Lui, să ai siguranța iertării păcatelor și să primești putere ca să birui lucrurile care îți distrug viața.

1. Credința

Biblia subliniază importanța faptului de a crede, spunându-ne că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu" (Evrei 11.6). Această credință este mai mult decât o părere vagă că există o putere supranaturală și că, într-un fel, toate lucrurile se vor desfășura în cele din urmă spre bine.

Credința biblică nu este o simplă gândire visătoare. Întemeiată în istorie, are conținut intelectual și implică întreaga personalitate a aceluia care o posedă.

Credința despre care vorbește Biblia nu este o săritură oarbă, irațională, ci este un pas înțelept, bazat pe o motivație solidă. De fapt, naturalistul este unul dintre cei care au luat o poziție nelogică, ce necesită o credință oarbă. El se află într-o confuzie totală atunci când trebuie să explice cum a apărut o viață inteligentă prin simplu accident și este nedumerit de a doua lege a termodinamicii, care cere un timp pentru creație. De exemplu, oamenii de știință sunt de acord că soarele își pierde treptat căldura și cineva poate fi forțat să tragă concluzia că soarele nostru a fost așezat destul de recent în locul lui, dacă se ia în considerație efectul pe care îl are și astăzi. Nu uitați niciodată că unii dintre cei mai mari oameni de știință sunt oameni ai credinței, convinși că Proiectantul și Creatorul universului este Dumnezeu descoperit nouă în Biblie.

Credința în Dumnezeu care aduce fericire, oricum, nu se sprijine pe aceste dovezi. Mai degrabă se întemeiază pe descoperirea lui Dumnezeu Însuși prin Fiul, după cum este scris în Biblie. Cu aproape 2000 de ani în urmă, Isus Hristos a apărut pe acest pământ și a afirmat a fi împlinirea profețiilor Vechiului Testament și Fiul lui Dumnezeu. El a spus că va muri pentru mântuirea păcătoșilor, a afirmat că va învia a treia zi și a fost crezut prin minunile și învățătura Lui. Conducătorii religioși din timpul

Lui L-au urât, pentru că le-a dat pe față ipocrizia și în final au reușit să-L răstignească. A fost îngropat, dar spre surprinderea chiar și a ucenicilor Lui, Domnul Isus a înviat din morți, după cum spusese. Timp de 40 de zile care au urmat învierii, S-a arătat de multe ori — o dată la peste 500 de persoane — și apoi S-a înălțat la cer. După zece zile, Duhul Sfânt S-a coborât peste ucenicii Lui, făcându-i să vestească Evanghelia Hristosului Celui Viu cu atâta eficacitate, încât nenumărate mii de oameni au devenit credincioși Domnului Isus.

Toate aceste informații sunt notate în Noul Testament. Știți că această colecție de cărți răspunde oricărui principiu acceptat de analiză textuală și istorică? O autoritate în materie, nu mai puțin decât W.F. Albright, cel mai mare arheolog biblic, afirmă că fiecare carte a Noului Testament trebuie să fi fost scrisă între anii 50 și 75 d.H. și deci autorii au fost contemporani cu Domnul Hristos. Vă dați seama că aceste cărți au dreptul absolut să fie considerate documente istorice demne de încredere? Știți că necredinciosul care neagă divinitatea lui Hristos și realitatea învierii Lui, respinge două din evenimentele cele mai bine documentate din istorie?

Dacă vrei să obții fericirea, trebuie să crezi declarația lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Un filozof celebru spunea recent că un ateu poate fi o persoană relativ bună, care privește viața fără să-și piardă calmul, dar care nu poate fi un om fericit. Nimeni nu poate găsi bucurie, crezând că toate realizările muncii și ale geniului uman sunt destinate completei dispariții! Dumnezeu dorește ca tu să fii fericit și, oricum, să știi că El te iubește. De fapt El a intrat în istorie în persoana lui Isus Hristos, ca să-ți arate cum este El și să-ți dăruiască fericirea veșnică și îți cere să crezi în El.

Credința despre care vorbește Biblia nu este vagă și nedefinibilă. Scriptura declară că Dumnezeu există din veșnicie în trei Persoane, că este infinit în sfințenie și nemărginit în putere și în dragoste. De asemenea, Biblia mai face cunoscut omului faptul că este păcătos și precizează că numai credința în Domnul Isus Hristos poate primi iertarea de păcat.

Mai mult decât atât, credința Bibliei nu este o lucrare prin care se câștigă mântuirea sau se merită favoarea lui Dumnezeu. Este doar veriga prin care sărmanul păcătos este pus în legătură cu răscumpărarea adusă de Dumnezeu. Mulți păstori sunt confruntați cu oameni neliniștiți, care se plâng de „credința lor slabă" și disperă pentru că socotesc că credința lor nu este suficient de puternică pentru a fi plăcută lui Dumnezeu. Prietene, credința ta poate fi slabă, dar dacă ea a fost așezată în Hristos, poți fi sigur că ești mântuit. Domnul Isus a promis: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis pe Mine, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte

la viață" (Ioan 5.24).

Când îți dai seama că mântuirea este în întregime prin har și că este un dar primit prin credință, nu vei mai fi tulburat și nici în nesiguranță, dacă cineva îți spune că n-ai fost botezat cum trebuia, sau că trebuie să vorbești în limbi înainte de a putea fi mântuit, să trăiești experiențe deosebite, să ții sabatul sau sărbătoarea Corturilor, sau alte ceremonii din Vechiul Testament. Vei ști atunci că oricât de slabă sau de nedesăvârșită ar fi credința ta, ea este așezată în Isus Hristos și în ceea ce a făcut El pentru tine. Această înțelegere îți va da siguranță spirituală și stabilitate.

Am văzut că această credință care aduce fericirea este întemeiată în istorie și are un conținut intelectual. Ea include, de asemenea, sentimentele și voința. Când o persoană crede Evanghelia, nu poate să nu iubească pe Domnul Isus, să nu-I fie recunoscător și să nu se desfăteze în a-I face voia. Apostolul Paul scria: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii pe care ați primit-o" (Romani 6.17).

Conținutul credinței este expus în cuvintele „de dreptarul învățăturii pe care ați primit-o", în timp ce aspectele emoționale și volițional sunt exprimate în cuvintele „ați ascultat acum din inimă." Credința adevărată dă naștere unei noi perspective de viață și unei vieți schimbate.

2. Iertarea

A doua componentă a unei vieți spirituale fericite este siguranța cu privire la iertarea divină. Când o persoană crede în Dumnezeu și se recunoaște ca ființă răspunzătoare din punct de vedere moral, va deveni conștientă de propria sa stare de păcat.

Mulți oameni au devenit nevropați pentru că trăiesc cu adânci simțăminte de vinovăție. Unii psihologi le spun că au doar un complex de vinovăție și că trebuie să abandoneze ideea unui Dumnezeu personal, care observă fiecare gând și faptă a lor. Un asemenea sfat poate conduce la o anumită eliberare de sub simțământul vinei, dar vina rămâne.

Această filozofie de viață duce în final la nemulțumire și disperare, pentru că dacă nu este un Dumnezeu care să condamne păcatul, nu există un Dumnezeu care să dea sens vieții. Omul nu poate crede în propria lui valoare, dacă nu cunoaște răspunderea față de Dumnezeul care l-a făcut. Pentru că unei persoane, ca să fie fericită, îi este necesar să știe cum poate fi iertat păcatul ei. Numai așa poate avea comuniune cu Domnul.

Nu se poate aprecia deplin învățătura Bibliei cu privire la iertare, dacă nu se înțelege doctrina îndreptățirii. Apostolul Paul declară: „Deci, fiindcă

am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că prin credință am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu“ (Romani 5.1-2).

Cuvântul grecesc tradus prin „îndreptățit“ sau „justificat“ înseamnă „declarat îndreptățit.“ Este un termen juridic care denotă că cel acuzat a fost achitat de vină și restabilit într-o poziție de favoare și accepție.

Dumnezeu iartă pe păcătoși pe baza lucrării Domnului Isus. A doua Persoană a Trinității a luat asupra Lui natura omenească, fiind născut din fecioara Maria. Întâi a trăit o viață desăvârșită, apoi a mers la cruce ca „Mielul fără cusur“ (1 Petru 1.19), Înlocuitorul nostru. Acolo, El a îndurat „plata păcatului“, care este „moartea“ (Romani 6.23). A suferit moartea veșnică — despărțirea de Dumnezeu — în timpul celor trei ore de întuneric, suportând pedeapsa lui Dumnezeu împotriva păcatului lumii. Noi nu putem înțelege niciodată, deplin, suferința acestor ceasuri. Nu putem înțelege nici ce a însemnat aceasta pentru Domnul Isus — care a trăit întreaga Lui viață într-o părtășie perfectă cu Tatăl pe pământ — să experimenteze acea deznădejde a iadului care L-a făcut să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Matei 27.46). Numai după ce a înțeles că a băut paharul suferințelor până la fund și că a plătit întregul preț pentru păcat, a spus: „S-a sfârșit“ (Ioan 19.30), permițându-Și moartea fizică cu strigătul de biruință: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez Duhul“ (Luca 23.46). Trei zile după aceea, El a înviat din morți și Paul afirmă că aceasta a avut loc „pentru îndreptățirea noastră“ (Romani 4.25).

Înțelegi tu adevărul că prin această unică jertfă, Domnul nostru Isus a satisfăcut o dată pentru totdeauna cerințele dreptății unui Dumnezeu sfânt? „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu“ (Evrei 10.12).

Când crezi că Isus Hristos a murit pentru păcatele tale, ești îndreptățit — iertat și primit de Dumnezeu.

Dacă te miri cum este posibil ca un om ca tine atât de imperfect, plin de slăbiciuni și de greșeli, să se poată aștepta să intre în cer imediat după moarte, adu-ți aminte ce a făcut Domnul Isus pentru tine. Credința ta poate fi slabă, dar ea te-a legat de Hristos. N-a mai rămas nimic de plătit pentru tine, nici o lucrare de îndeplinit, nici un ideal de atins. Moartea lui Isus Hristos este tot ceea ce trebuie din partea lui Dumnezeu pentru tine. Chiar dacă s-ar mai ivi păcatul, nu-ți pierzi noua poziție în Hristos. Bucuria legăturii cu Dumnezeu va fi restabilită, dacă îți mărturisești păcatul; și calea rămâne totdeauna deschisă. „Dacă ne mărturisim

păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9).

3. O viață nouă

Adevărata fericire este atinsă printr-o încredere neclintită într-un Dumnezeu personal și prin siguranța că vina păcatului a fost înlăturată. În acest proces continuu, o altă nevoie absolută este eliberarea de sub puterea păcatului. Credincioșii au primit o viață nouă, care le dă puterea să biruie păcatul, minunea la care S-a referit Domnul Isus când a spus lui Nicodim: „...Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3.5).

Această naștere din nou este necesară pentru că fiecare dintre noi ne-am născut cu o fire vinovată și stricată, moștenită de la Adam. Sămânța egoismului și inclinația spre rău sunt o parte din natura decăzută a umanității, dar Dumnezeu nu caută să îmbunătățească sau să cârpească această natură moștenită. În schimb, El împărtășește o viață nouă aceluia care primește pe Hristos și omul acela devine o „creație nouă“. „... dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă. Cele vechi s-au dus: iată, toate s-au făcut noi“ (2 Corinteni 5.17).

Puterea nașterii din nou a fost demonstrată în milioane de vieți. Bărbați și femei prinși în lanțul alcoolismului, al homosexualității și al altor vicii care se pot imagina, au găsit eliberare prin credința în Isus Hristos.

Mulți creștini sunt încurcați de faptul că se află încă departe de ceea ce știu că ar trebui să fie ei, și de ceea ce doresc să fie. Deși experimentează o măsură crescând de biruință asupra păcatului, sunt încă hărțuiți de gânduri rele și de dorințe egoiste. Autorul unor imnuri creștine a exprimat această nemulțumire când a scris: „Gata să hoinăresc, Doamne, așa sunt. Gata să părăsesc pe Dumnezeul pe care-L iubesc.“ Această luptă continuă se naște din firea veche păcătoasă care rămâne în cel credincios în tot timpul vieții lui pe pământ. Apostolul Paul, la 30 de ani după întoarcerea lui la Dumnezeu, a recunoscut prezența eului său păcătos, când a scris: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine,... O, nenorocitul de mine! Cine mă ca scăpa de acest trup de moarte?...“ (Romani 7.18,24).

Paul era perfect conștient că deși primise nașterea din nou, nu putea trăi o viață de biruință prin propria putere. Dar el nu se temea, pentru că știa că putea birui păcatul, privind permanent la Isus Hristos. Deci imediat, ca urmare a întrebării de la Romani 7.24, el scrie minunatele cuvinte: „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!“ (Romani 7.25).

Da, mulțumiri lui Dumnezeu că poți fi un biruitor! Viața ta, deși nu poate fi niciodată desăvârșită pe acest pământ, unde cerul își află o părticică, poate fi însă marcată de îndreptățirea Lui. Nu dispera când îți dai seama că ai păcătuit. Urmează îndemnul de la 1 Ioan 1.9 și mărturisește-l. Dacă ai părăsit acel păcat, fii sigur că legătura ta cu Dumnezeu a fost restabilită. Planul Său pentru tine include o biruință crescândă asupra păcatului aici și eliberare definitivă de prezența lui în cer.

Dumnezeu vrea ca tu să fii fericit. El ți-a spus că te iubește și ți-a dat motive potrivite ca să-L crezi. Nu-ți cere să te încrezi în niște teorii abstracte care se nasc în mințile filozofilor și nici să crezi un mit neîntemeiat. Mai mult, S-a descoperit pe El Însuși în persoana lui Isus Hristos. Istoria nașterii Domnului, lucrarea Lui, cuvintele Lui, moartea și învierea Lui și înălțarea la cer sunt prezentate în documente care răspund oricărei cerințe de veridicitate. Când vei crede mesajul Bibliei, vei avea asigurarea că Dumnezeu te iubește, că păcatele ți-au fost iertate și că ești într-adevăr un copil al lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că dragostea Lui pentru tine nu se va schimba niciodată și orice lucru survine în viața ta, este o parte din planul Său pentru binele tău veșnic.

Crede acestea și te vei afla pe drumul adevăratei fericiri.

2
Dificultăți trupești în calea unei vieți fericite

Cei mai mulți oameni care ne cer sfatul se află în căutarea unui ajutor spiritual și deseori problemele lor sunt provocate de factori fizici. Unii suferă perioade de adâncă depresie din cauza sănătății precare sau a infirmităților, iar alții sunt tulburați pentru că în chinul lor simt un duh de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Li se pare greu să creadă că o persoană care experimentează anumite limite sau suferințe fizice poate fi cu adevărat fericită. Noi nu putem înțelege deplin chinul acelora care suferă în mod constant o durere, sau trebuie să trăiască o viață foarte limitată și nu ar trebui să fim aspri în judecarea lor. Faptul este că, oricum, mulți oameni cu o sănătate serios afectată au găsit plăcere și satisfacție în viață. Pastori au vorbit adesea despre enoriași care erau orbi sau bolnavi de cancer avansat, ori țintuiți la pat cu vreo boală cronică și care totuși străluceau de o fericire adevărată.

Deseori creștini aflați în necazuri, profund mișcați când aud despre oameni evlavioși care triumfă în serioase suferințe fizice sau în infirmități, tânjesc după aceeași atitudine de biruință. Într-adevăr, unii dintre cei care cunosc cu adevărat pe

Domnul trec prin momente de descurajare și deprimare severă. Aceasta nu se întâmplă din cauza lipsei de suport din partea lui Dumnezeu, pentru că El este gata să dea fiecăruia dintre cei care suferă, harul de care are nevoie pentru a se ridica deàsupra necazurilor.

Două îndemnuri biblice sunt adresate credinciosului care trece prin încercări fizice: 1. Trebuie să-și exerseze credința și 2. Să practice iubirea în mod activ.

1. Exercițiul credinței

Pentru ca să fie un om fericit, copilul lui Dumnezeu care suferă trebuie mai întâi să exerseze credința în Dumnezeu. Este adevărat că unii oameni fără această credință pot să accepte cu stoicism soarta lor, fără să se plângă sau să manifeste semne de slăbiciune, iar anumiți indivizi se ridică într-adevăr deasupra suferințelor lor, ajutând în mod activ pe alții. Dar numai un credincios se poate bucura de încredințarea că are un Tată Ceresc care îl iubește. Numai un credincios poate avea siguranța că într-o zi va fi eliberat de situația grea prezentă, ca să intre într-o veșnicie glorioasă, de perfecțiune și de fericire. Ca să se bucure de aceste certitudini creștine, copilul lui Dumnezeu trebuie să-și exerseze credința, acceptând ceea ce spune Biblia despre suferință și ascultând îndemnurile ei.

Biblia declară că Domnul are un scop al dragostei atunci când permite încercarea și ne asigură că planurile Lui vor fi împlinite. El este Atotputernic și nu un simplu spectator care stă alături fără a da un ajutor, în timp ce noi ne chinuim în suferință. El dă cu mână largă din puterea Lui. Mai mult decât atât, El este prea înțelept ca să greșească și prea bun ca să fie crud. Trebuie să începi să-ți exersezi credința, crezând că Dumnezeu vede suferința din perspectiva înțelepciunii infinite și înțelegând că El dezvoltă caracterul prin suferință — formând curăția, răbdarea, mila și increderea de copil în El.

Suferința este un factor curățitor în viețile copiilor lui Dumnezeu, întocmai cum focul îndepărtează amestecul din minereul brut, scoțând oțelul fin, aurul curat sau argintul veritabil. Iov, exemplul clasic al omului evlavios care a îndurat suferința plină de durere în trup și în suflet, a recunoscut acest scop curățitor, când a spus: „Dar El știe ce cale am urmat; și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul“ (Iov 23.10).

Comentând acest pasaj din Scriptură, tatăl meu a scris odată:

„Se spune că dacă o bară de oțel valorează 5 $, transformată în potcoave simple ar valora 10 $. Dacă același oțel ar fi prelucrat în ace, valoarea lui s-ar ridica la 350 $, dacă ar fi transformat în arcuri fine pentru ceasurile scumpe, ar avea valoarea de

250.000 $. Cea mai mare parte din creșterea în valoare constă în munca depusă, temperatură, tăierea după forma potrivită, supunerea la căldură din nou și din nou. Trebuie bătut cu ciocanul, manipulat, lovit, finisat și lustruit, până când în final este gata pentru sarcina lui delicată.

Această pildă are o aplicație pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu cheltuiește eforturi numai cu acela care promite să aibă valoare. Avem nevoie de nori, de zile întunecate, de furtuni și de ploaie, tot atât de mult cum avem nevoie și de soare; și Dumnezeu, care ne modelează viețile, căutând să ne facă asemenea Domnului Isus Hristos, este Cel care cunoaște ceea ce este cel mai bine pentru noi.“ (M.R. De Haan, „The ministry of suffering“ pag. 18).

Trebuie să ne amintim că Dumnezeu este desăvârșit în înțelepciune și putere și să spunem odată cu Iov: „El știe ce cale am urmat.“ Dumnezeu știe ce face și ceea ce face El este drept. Când în mod conștient ne încredem în El, vom putea spune împreună cu Iov: „Dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.“

Suferința fizică este de asemenea un mijloc prin care Dumnezeu dezvoltă răbdarea. Paul declară că noi, ca oameni credincioși, „ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare.“ Aceasta este mai mult decât o simplă suferință pasivă, pentru că este atitudinea care biruie în mod activ dificultatea. Scriitorul de imnuri creștine, Benjamin Schmolck, a manifestat răbdarea din Noul Testament atunci când, după ce doi dintre copiii lui au fost arși mortal, iar el personal a paralizat, rămânând invalid și orb, a putut să scrie: „Doamne Isuse, voia Ta să fie a mea! În mâna dragostei Tale mă predau. Prin necazuri și bucurii condu-mă Tu, căci sunt al Tău; și ajută-mă să mai pot spune: „Doamne, facă-se voia Ta!“

Mulți dintre copiii lui Dumnezeu au dovedit faptul că din suferința și infirmitatea lor au căpătat o pace lăuntrică și o seninătate pe care nu le-au mai experimentat niciodată înainte.

Aceasta este răbdarea despre care vorbește Paul — o dulce conștiență a stării de față a lui Dumnezeu, pe care nimic nu o poate distruge.

Necazul are la fel însemnătate în a conduce pe oameni la manifestarea milei și a compasiunii. Paul a lăudat pe Dumnezeu pentru mângâierea Lui, „care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!“ (2 Corinteni 1.4).

Noi deseori avem puțină înțelegere pentru alții, până când ajungem și noi să trecem prin necaz. Unii nu învață niciodată să intervină cu înțelegere autentică pentru mulțimile care suferă de foame sau de boli îngrozitoare, până când ei înșiși trec prin

încercări fizice. Dacă suferințele noastre ajung să ne ofere preocuparea adevărată și să ne facă să ne rugăm efectiv, atunci este sigur că ele merită orice neplăcere ar fi de îndurat.

Durerea, orbirea sau boala, pot fi și ele necesare pentru a ne învăța ca în umilință să depindem de Dumnezeu. Scriind despre lunile în cursul cărora efectul unui atac de cord a redus mult activitatea de slujire lui Dumnezeu, tatăl meu spunea că versetul de la Isaia 30.15 i-a fost o sursă de mare ajutor spiritual. Un om viguros și întreprinzător de felul lui, a învățat în simpatie să aștepte totul de la Dumnezeu. Versetul spune: „În pocăință și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră" (Isaia 30.15).

Dumnezeu spunea Israeliților că ar fi eliberați din starea lor disperată, dacă ar conta cu toată încrederea pe El, în loc să caute alianța cu popoarele păgâne vecine. Ca și poporul Israel, avem tendița să ne încredem în propria putere sau să cerem ajutor la prieteni, mai curând decât să ne întoarcem umili spre Dumnezeu. Câteodată trebuie să ajungem la punctul unde oamenii nu mai pot face nimic pentru noi, înainte de a învăța să contăm în totul pe El. O fostă membră a cercului „Radio Bible Class", care a plecat la Domnul, a declarat că actul chirurgical major pentru o stare rea s-a dovedit a fi cea mai grea experiență a vieții ei, pentru că a învățat-o cum să se încreadă în Dumnezeu și să trăiască în părtășie cu El.

Da, Dumnezeu îngăduie suferința ca să ne corecteze și ca se ne aducă mai aproape de El. El ne iubește și lucrează ca să ne curățească, învățându-ne lecții de răbdare, de mângâiere și de credință. Mă rog ca Duhul Sfânt să folosească ceea ce am scris în acest capitol, pentru a vă arăta calea spre fericire în suferință.

Dumnezeul Cel nemărginit în înțelepciune, în dragoste și în putere, descoperit în Biblie, are totdeauna un scop plin de har în toate necazurile noastre, lucrând ca toate să se întoarcă spre binele nostru.

Noi ne exersăm credința nu numai crezând ce spune Biblia despre suferință, dar și ascultând de îndemnurile practice pe care ea le conține. Să ne oprim la două dintre ele: „... să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări" (Iacob 1.2). „Fiule, nu disprețui disciplinarea Domnului și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El" (Evrei 12.5).

Iacob se adresa credincioșilor care sufereau persecuții pentru credința lor, atunci când a spus: „... să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări." Cuvintele lui au o aplicație precisă pentru orice om handicapat sau suferind. Bineînțeles că Iacob nu se aștepta ca cei credincioși să sară în sus de bucurie din cauza suferinței, dar se aștepta ca ei să găsească prilej de bucurie în

suferința lor. Urmau să reflecteze asupra a ceea ce ea putea face pentru dezvoltarea caracterului lor și pentru adâncirea experienței lor creștine.

Prietene creștin, gândește la ceea ce a făcut Dumnezeu ca să te mântuiască și meditează la măreția înțelepciunii, puterii și a dragostei Lui. Apoi trage concluzia logică, anume că Dumnezeu te iubește și că totul lucrează pentru binele tău veșnic. El Și-a dovedit dragostea, trimițând pe Hristos ca să moară pentru păcatele tale. Crede acest lucru și nu te răzvrăti; nu te plânge că Domnul nu S-ar fi purtat cinstit cu tine. Gândește-te la mulțimile care trăiesc fără credința într-un Tată ceresc plin de iubire, care nu au absolut nici o nădejde în așteptarea morții și a veșniciei. Practică credința în Dumnezeu și vei experimenta o bucurie lăuntrică profundă, chiar dacă din când în când îți pot curge lacrimi de durere sau dezamăgire. Vei constata că viața merită încă să fie trăită. Perioadele de depresie vor fi totdeauna mai puțin aspre prin credință și harul lui Dumnezeu te va ridica din nou și din nou. Vei descoperi multe motive de bucurie și optimism.

Scriitorul epistolei către Evrei ne amintește că nu trebuie să „disprețuim" disciplinarea Tatălui nostru Ceresc. Deseori avem nevoie de corectare și Dumnezeu face cu noi exact ceea ce face un tată pământesc bun, atunci când copiii lui au nevoie a fi disciplinați. El declară: „Orice disciplinare, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce, celor încercați prin ea, roada dătătoare de pace a dreptății" (Evrei 12.11).

Copiii nu apreciază niciodată disciplina, atunci când le este aplicată. Valoarea ei se vede mai târziu. Ea se află în relația noastră cu Tatăl Ceresc. Poate că nu înțelegem căile lui Dumnezeu, dar prin credință ne lăsăm în mâna Lui, nici răzvrătindu-ne împotriva Lui, nici lâncezind în disperare. Din nou, aceasta cere un exercițiu de credință din partea noastră, dar Dumnezeu ne-a dat motive din belșug să credem în El și să avem încredere absolută în înțelepciunea, în dragostea și în puterea Lui.

2. Practicați dragostea

Calea spre fericire în suferință nu se găsește numai prin exercițiu de credință, ci și prin practicarea dragostei. Cineva care nu mai poate avea o activitate normală, ca oamenii sănătoși, se simte „pe linie moartă." Curând crede că oamenii nu-l mai bagă în seamă, începe să aibă complexe și în final ajunge chiar să se îndoiască de dragostea lui Dumnezeu față de el. Unei asemenea persoane îi vine greu să vorbească despre viața creștină. Ea nu are o apreciere corectă despre sine ca obiect al grijii lui Dumnezeu, nu poate iubi pe oamenii care par că o neglijează și nu înțelege cum ar fi posibil să

iubească un Dumnezeu care S-a arătat atât de încet în a-i răspunde la rugăciuni. Este tentată să se angajeze într-o milă de sine însăși și să spună: Cum pot eu să iubesc pe Dumnezeu, când El nu arată nici un fel de iubire pentru mine? Cum pot să iubesc pe oameni, când lor nu le pasă de mine? Sunt ca și inexistent pentru alții, ca și mort.

Drag copil necăjit al lui Dumnezeu, adu-ți aminte că Domnul Și-a dovedit deja dragostea pentru tine. Isus a afirmat că trebuie să iubim chiar și pe cei care ne urăsc și ne poruncește să avem o dragoste manifestată în trei direcții: față de Dumnezeu, față de alții și față de mine însumi. Domnul Isus a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este porunca cea mare și cea dintâi. Și a doua este asemenea ei: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." De aceste două porunci țin toată Legea și Profeții." (Matei 22.37-40).

Domnul Isus nu a făcut din iubire o opțiune. Nici un om nu poate fi cu adevărat fericit sau să aibă simțământul că își împlinește scopul în viață, dacă nu iubește pe Dumnezeu, pe alții și pe sine.

Problema pe care o întâmpină mulți oameni este o problemă de practică. Cum pot eu să manifest o dragoste reală pentru Dumnezeu, când soarta mea în viață nu pare dreaptă? Cum pot iubi oameni neatenți, nesimțitori? Este posibil să mă iubesc pe mine, când mă simt respins și deloc atrăgător? Apostolul Ioan a înțeles această problemă și a arătat cum se poate împlini această poruncă a Domnului. El spune că este imposibil să iubim pe Dumnezeu, dacă nu iubim mai întâi pe cei din jurul nostru. „Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu", și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?" (1 Ioan 4.20).

Nu poți să iubești cu adevărat pe Dumnezeu, dacă inima ta este plină de ură față de aproapele tău credincios. Nici nu poți avea o gândire corectă față de tine, dacă ai resentimente. Deci, trebuie să începi arătându-ți iubirea în mod activ față de aceia cu care într-un fel sau altul te afli în legătură.

Dați-mi voie să fac o sugestie practică. Dacă mergi la o adunare, dar simți că oamenii te-au neglijat în ultimul timp, cere Domnului să-ți umple viața cu un duh de dragoste curată și apoi tu să fii acela care face primul pas. Cheamă pe prietenii tăi și spune-le cât de mult ți-au lipsit ei; poți chiar să le sugerezi să-ți facă o vizită; sau de ce să nu le ceri o favoare? Acest lucru îi va face să înțeleagă că tu nu ai nimic împotriva lor.

Sute de oameni doresc ca viețile lor să fie folositoare, dar au nevoie de cineva prietenos care să-și aducă aminte de ei din când în când. De fapt voi le-ați face un serviciu dându-le ocazia să facă ceva pentru voi. Când începi din nou să iubești pe

cei din jurul tău, vei constata o schimbare în atitudinea ta față de Dumnezeu. Binecuvântarea mântuirii și siguranța stării Lui de față te vor face să răspunzi în dragoste față de Dumnezeu. Vei împlini astfel prima poruncă: să iubești pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. Rugăciunile tale vor deveni expresii ale laudei și mulțumirii. Destul de ciudat, vei începe să te vezi și pe tine într-un mod cu totul deosebit. Ține minte, Dumnezeu vrea ca tu să te iubești pe tine, pentru că El ți-a spus să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Vei vedea încă o dată că ești în adevăr un copil al lui Dumnezeu și că ești destinat pentru o veșnicie glorioasă. Când acest nou fel de a vedea lucrurile devine o realitate în viața ta, vei constata că tu însuți ești o persoană complet transformată.

3
Emoțiile și o viață fericită

Deseori creștinii sunt stăpâniți de sentimente mult mai mult decât de gânduri și de aceea starea lor alternează între culmi de bucurie și adâncimi de disperare. Acest lucru poate fi adevărat și în privința ta și te întrebi cum poți fi un exemplu mai bun al harului și al puterii lui Dumnezeu. Nu poți fi cu adevărat fericit atât timp cât ai atât de multe înălțări și coborâri emoționale. Îți dai seama că strici mărturia pentru Hristos, prin faptul că nu reușești să manifești seninătate și bucurie în împrejurări adverse. Probabil că ai încercat citirea Bibliei și rugăciunea, dar n-ai găsit ajutorul de care aveai nevoie. Probabil că ți-ai pierdut răbdarea cu prietenii tăi creștini bine intenționați, care ți-au dat această formulă drept remediu pentru suferința ta spirituală și emoțională. Dacă ești timid, nervos, iritabil și nesigur de tine, întâmpini multe greutăți cu care cei ce au trecere și sunt atrăgători, nu se întâlnesc; dar Dumnezeu S-a îngrijit de ceea ce este necesar pentru tine ca să trăiești o viață de satisfacții și răsplătiri.

În acest capitol vom analiza cu atenție viața emoțională a credinciosului. Vom recunoaște că ea a fost afectată de păcat, că problemele ei sunt universale și că Dumnezeu ne dă putere să depășim îndoielile, temerile și perioadele de depresie.

1. Emoțiile afectate de păcat

Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a iubi și de a urî, de a fi veseli sau necăjiți, de a fi exaltați sau deprimați. Aceste simțăminte sunt necesare pentru împlinirea noastră ca persoane. Cum ar fi viața dacă n-am fi în stare să iubim sau dacă niciodată n-am putea experimenta bucuria? Cu părere de rău însă trebuie să admitem că aspectul emoțional al ființei noastre, care îmbogățește viața

atât de mult, poate cauza și multă frustrare. De aceea, trebuie să ne înțelegem și să ne apreciem emoțiile în lumina Scripturii, care ne învață clar că emoțiile și sensibilitățile noastre nu mai sunt în echilibru din cauza păcatului și că fiecare om, ca păcătos, este expus anumitor dificultăți emoționale. Biblia ne spune cum putem depăși starea de neliniște, de teamă și de tristețe amară.

Dumnezeu ne-a făcut pentru ca să-L iubim pe El, pe aproapele nostru și pe noi înșine. Domnul Isus a exprimat lucrul acesta clar, când a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău." „Aceasta este porunca cea mare și cea dintâi. Și a doua este asemenea ei: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." „De aceste două porunci țin toată Legea și Profeții." (Matei 22.37-40).

Deoarece Dumnezeu este perfect de sfânt, a-L iubi pe El îndepărtează afecțiunea pentru orice este stricat sau întinat.

Trebuie să urâm păcatul și să fim cu totul altruiști în atitudinea noastră față de Dumnezeu și față de alții. Când facem așa, urmează în mod natural un respect față de noi înșine. Dar cu părere de rău trebuie să admitem că nu suntem așa. Ca fire păcătoasă, avem înclinația naturală de a face răul. Chiar lucrurile bune pe care le facem pentru alții sunt deseori marcate de egoism și viața noastră este roasă de dorințe rele, invidie și mândrie.

Mai mult decât atât, noi nu mai avem un echilibru perfect între intelect, emoții și voință, care a marcat pe om înainte de cădere. Aceste trei elemente ale personalității nu se mai găsesc niciodată în armonie. Un om cu asemenea personalitate poate găsi plăcere în compania altora și poate apărea chiar fericit, dar el tinde să fie superficial și de obicei este slab pregătit să facă față adversităților vieții.

Dezastrul financiar, pierderea unei persoane dragi sau vestea că suferi de o boală incurabilă, toate acestea pot provoca depresie cuiva. Pe de altă parte, cel îndreptat spre sine însuși, înclinat să rămână tăcut în prezența altora, să evite prietenii mai apropiate sau să se angajeze într-o cercetare de sine cu autocritică exagerată, trebuie să ia seama să nu devină ursuz sau aspru. Viața emoțională are nevoie de corectare zilnică, iar noi avem nevoie permanent de oameni care să ne amintească de obligația de a-L iubi pe Dumnezeu mai mult decât orice și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Pentru că suntem ființe slabe și supuse păcatului, ne este necesar ajutorul lui Dumnezeu pentru a experimenta adevărata fericire în toate problemele vieții și în moarte.

2. Problemele emoționale sunt universale

Continuând să apreciem sentimentele, trebuie

să recunoaștem că îndoielile, temerile și perioadele de descurajare sunt comune tuturor. Chiar și unele dintre personajele biblice remarcabile au trăit tulburări emoționale. Ieremia, unul dintre cei mai însemnați profeți ai Vechiului Testament, deseori a plâns din cauza condiției spirituale a poporului căruia îi slujea și odată, într-un moment de amărăciune, a blestemat ziua în care s-a născut. În altă împrejurare a fost atât de descurajat, încât a jurat că nu va mai predica niciodată. Ioan Botezătorul, despre care Domnul Isus a spus că nici un om născut din femeie nu este mai mare decât el, a început să fie cuprins de îndoială în timp ce zăcea în închisoare, întrebându-se dacă Isus Hristos era într-adevăr Mesia (Matei 11). Apostolul Paul, cel mai nobil urmaș al Domnului Hristos, mulți ani după întoarcerea lui la Isus, a strigat: „O, nenorocitul de mine!“ (Romani 7.24). Poate că îți este de ajutor să știi că te afli într-o bună companie dacă ești uneori descurajat în urma îndoielilor și a temerilor. De aceea nu da voie simțămintelor de vinovăție sau de tristețe să te cufunde mai adânc în disperare. Dumnezeu îți cunoaște slăbiciunea și te înțelege. Psalmistul spunea: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână“ (Psalmul 103.13,14).

Vorbind despre emoții, trebuie să mai recunoaștem că ele sunt strâns legate de sistemul nervos, care la rândul lui este influențat de condiția noastră fizică. Tulburări glandulare, uzura excesivă sau reacția la o anumită experiență deosebită pot cauza un răspuns emoțional cu reverberații spirituale. Geneza 14 descrie victoria strălucită a lui Avraam asupra unei confederații de împărați păgâni, iar capitolul următor îl înfățișează într-o stare de adâncă depresie spirituală. Același lucru i s-a întâmplat și lui Ilie. După confruntarea dramatică cu preoții lui Baal pe Muntele Carmel (1 Împărați 18 și 19) și după remarcabilul răspuns la rugăciunea lui pentru ploaie, s-a înfricoșat când a aflat vestea că Izabela voia să-l omoare. Plin de teamă, a fugit și s-a așezat sub un ienupăr, simțind o revoltă împotriva Domnului și cerând mai bine să moară. Chiar și astăzi, mulți slujitori ai lui Dumnezeu declară că după o zi extrem de încărcată de activitate spirituală, trebuie să lupte cu o stare de frustrare și depresie.

Din cauza unei strânse legături între substratul fizic și cel emoțional, credincioșii care sunt tulburați au nevoie de o examinare medicală detailată sau poate au nevoie de o reducere a activității pentru evitarea extenuării care conduce la mari probleme lăuntrice. Mai mult decât atât, după o experiență spirituală de mare intensitate, trebuie să fii pregătit pentru o coborâre emoțională care urmează aproape fără excepție.

Ține minte că aceste conflicte care-ți consumă

energia și te fac nefericit sunt comune tuturor oamenilor. Nu lăsa ca simțământul vinovăției să îți adâncească problemele. Mângâie-te cu gândul că unii dintre cei mai devotați credincioși au avut încercări similare și au putut să iasă biruitori. Ia orice măsură necesară într-un tratament medical, sau ajustează-ți programul ca să elimini îndoielile și temerile care par a se naște atunci când nu te simți bine sau când corpul și mintea ți-au fost suprasolicitate. Dumnezeu dorește ca tu să fii fericit, iar viața ta să fie bogată și răsplătită.

3. Sănătatea emoțională realizabilă

Nimeni să nu creadă că prin condiția sistemului său nervos este sortit la o viață de nefericire. Domnul te va ajuta să trăiești biruitor. Dacă treci prin probleme sentimentale sau spirituale, trebuie să faci două lucruri când citești și te rogi: (1) amintește-ți de credincioșia lui Dumnezeu și (2) concentrează-ți atenția asupra marei lucrări de răscumpărare din Cuvântul lui Dumnezeu.

În loc să te plângi de îndoielile și de temerile tale, accentuând tot mai mult starea depresivă, ia o atitudine pozitivă și vorbește cu tine însuți. Poate ți se pare un sfat ciudat, dar este exact ceea ce făcea autorul psalmului 42 când se afla în deznădejde. El spunea: „Pentru ce te mâhnești, suflete al meu și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci încă Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu“ (Psalmul 42.11).

Aparent, psalmistul nu se simțea în stare să se bucure cu alții într-o închinare în public, la templu, iar vrăjmași neîndurători îi făceau viața și mai grea. Era descurajat, dar n-a rămas așa. Și-a amintit de dragostea și de puterea lui Dumnezeu și de scopul Lui plin de har și aceasta i-a dat suportul emoțional de care avea nevoie.

Paul se afla în închisoare, așteptând execuția, când a scris cea de-a doua epistolă către Timotei. Acest tânăr era probabil cuprins de un duh de teamă când se gândea la moartea lui Paul și la viitorul Bisericii creștine. Apostolul l-a mustrat cu blândețe și i-a amintit despre inepuizabilele rezerve de har pe care Dumnezeu le-a păstrat pentru copiii Săi. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință“ (2 Timotei 1.7).

Nu te teme, pentru că Dumnezeu ți-a dăruit Duhul Sfânt, care este un Duh de putere. Poți fi slab și timid de felul tău, dar prezența Lui te va face în stare să împlinești orice lucru pe care El îți cere să-l faci, și-ți dă putere să întâmpini încercările și ispitele care vor veni în calea ta.

Sub controlul Duhului Sfânt, vei putea și tu să iubești cu același fel de iubire cu care te-a iubit și El. Teama de nereușită izvorăște din iubirea de sine și din preocuparea cu tine însuți. Domnul ți-a dăruit

Duhul Sfânt, care să nască în tine o dragoste neegoistă față de Dumnezeu și de cei din jur, o caracteristică spirituală esențială pentru o fericire reală.

De asemenea, Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi păstrează în credincioși o minte sănătoasă. Aceasta îneamnă că orice credincios are ca dar un simț de autocontrol, de disciplină și de judecată cu discernământ. Dacă asculți de Domnul și te încrezi în El, vezi lucrurile în perspectiva lor exactă și ai capacitatea să le evaluezi așa cum sunt ele în realitate. Această privire prin perspectiva veșniciei va păstra emoțiile la locul potrivit lor. Nu trebuie ca norii negri ai temerilor să întunece ziua de astăzi. Poți fi fericit în siguranța că ți s-a dat Duhul Sfânt și că venirea Lui în viață ți-a adus trei daruri ale harului de care aveai nevoie arzătoare — putere, dragoste și o minte sănătoasă.

Nu îngădui emoțiilor să îți conducă viața. Gândește-te la marile adevăruri ale Scripturii cu privire la Dumnezeu și vorbește sufletului tău. Amintește-ți că Dumnezeu deține controlul vieții tale, că El ți-a dovedit iubirea dându-L pe Isus Hristos ca să fie Mântuitorul tău și că El nu S-a schimbat. De ce să fii descurajat când ai un Tată Ceresc, care ți-a împlinit totdeauna nevoile în trecut și care a promis că te va vedea în siguranță în glorie?

Încurajează-te cu gândul că mii de copii ai lui Dumnezeu au putut întâmpina greutăți de nedescris și persecuții aspre, fără să se îndoiască de bunătatea lui Dumnezeu sau să se plângă de soarta lor în viață. Ei au găsit putere, înțelegând cuvântul care spune că: „... suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi" (Romani 8.18).

Spune-ți că și tu te poți sprijini pe aceeași asigurare și că Dumnezeu care a dat har și putere altora, va avea grijă și de nevoile tale. Da, arta de a vorbi cu sine trebuie să fie învățată de orice creștin. Psalmistul a făcut acest lucru și așa să faci și tu.

Trebuie de asemenea să îți concentrezi gândurile asupra marilor fapte prezentate în Biblie. Domnul Isus a trăit pe acest pământ, a murit, a înviat și a ieșit din mormânt, a învățat pe ucenici și apoi S-a înălțat la cer. Aceste lucruri s-au petrecut cu adevărat și Biblia ne redă deopotrivă istoria acestor evenimente cât și semnificația lor. Dacă dorești o sănătate spirituală, trebuie să-ți întemeiezi siguranța mântuirii pe aceste adevăruri de bază și nu pe emoțiile tale schimbătoare și imprevizibile.

Lui F.B. Meyer aflat la sfârșitul vieții i se atribuie o frumoasă ilustrare cu privire la adevăratul loc al emoțiilor în viața credinciosului. El vorbește despre trei soldați cărora le-a dat numele: „Faptă", „Credință" și „Simțire". El arată că acești trei

militari trebuie să meargă totdeauna în marș în ordinea potrivită. „Faptul" trebuie să preia conducerea, „Credința" pe locul al doilea, iar „Simțirea" trebuie să urmeze pe ceilalți doi.

„Credința" trebuie să privească totdeauna înainte la „Faptă" și niciodată să nu se uite înapoi la „Simțire", ca să vadă cum merge ea. Dacă „Credința" privește înapoi, se împiedică și nu mai poate ține pasul cu „Fapta". Aplicația la viața creștină este evidentă: Credința noastră trebuie să se sprijine pe marea faptă a răscumpărării din Scriptură. Când credința face așa, atunci este tare și neclintită, dar când începe să depindă de simțire, când privește la emoțiile schimbătoare, atunci se clatină și nu mai este eficace. Apoi îndoielile încep să se ridice în inimă și te simți descurajat când este să exersezi credința pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Gândește-te la tot ce este al tău în El. Amintește-ți că toate cărțile Noului Testament satisfac orice cerință pentru recunoașterea lor ca documente istorice care merită să fie crezute și că sunt adevărate. Concentrează-ți gândurile asupra a ceea ce a făcut Dumnezeu ca să ți Se descopere și ca să te mântuiască. Cere lui Dumnezeu să-ți întărească credința.

Este adevărat că nu totdeauna te simți mântuit, dar adu-ți aminte că mântuirea ta nu se întemeiază pe simțămintele tale. Ea se bazează pe ceea ce Dumnezeu a făcut pentru tine. Realizarea acestui lucru îți dă posibilitatea să depășești starea de neliniște și să poți spune împreună cu psalmistul: „... iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu" (Psalmul 42.11). Tulburările emoționale nu au voie să submineze fericirea ta. Trebuie să trăiești deasupra unei atitudini de frică și temere, care te va lipsi de pacea și de bucuria lăuntrică.

4
Simțăminte de vinovăție și o viață fericită

Slujitorul Evangheliei, sensibil la nevoile spirituale ale oamenilor, va petrece mult timp în rugăciune, cerând ca Duhul Sfânt să deschidă inima fiecăruia la predicile sale. Unii dintre ascultătorii săi, căutând o încântare superficială în plăcerile lumii, nu sunt preocupați de calitatea spirituală a vieții lor și trebuie să fie înștiințați prin avertismente aspre. Alții sunt împovărați de un sentiment profund de vină și au nevoie de cuvinte de mângâiere și de vindecare pentru că atitudinea lor de autocondamnare este o forță devastatoare pentru viața lor. Remușcări nepotrivite nutresc în ei teama de a fi respinși atât de Dumnezeu, cât și de oameni. Acest simțământ de înstrăinare rezultă dintr-o incapacitate de a recepționa ajutorul spiritual venit prin citirea Bibliei sau prin rugăciune

și un sentiment de singurătate generează treptat în persoana respectivă simptome de paranoie, astfel încât crede că toată lumea îi este împotrivă. Devine secretos, ascuns și se retrage din ce în ce mai mult dintre ceilalți. Simțăminte de vină, bolnăvicioase, fac de asemenea viața cuiva ineficientă, luându-și tributul asupra trupului și a minții prin subminarea energiei care altfel ar putea fi canalizată spre rugăciune sau spre altă lucrare folositoare. Mă rog ca Dumnezeu să facă din acest capitol un cuvânt special al Lui, pentru fiecare dintre voi care nu ați putut realiza fericirea din cauza remușcărilor pentru păcatele din prezent sau din trecut, sau a unui sentiment de insucces, cum considerați a fi pierderea timpului sau alte ocazii ratate în viață.

1. Problema păcatului

Simțămintele adânci de vină pentru păcat pot proveni din ceva făptuit în trecut sau pot fi rezultatul unui obicei rău de care cineva nu s-a putut elibera. Nimeni nu poate fi cu adevărat fericit, dacă nu este eliberat de povara autocondamnării.

Deseori simțământul vinei provine de la un păcat deosebit sau de la păcate comise cu mult timp în urmă. Cuvântul sau fapta rea par atât de îngrozitoare prin natura lor, încât creștinul tulburat nu poate crede că intră în puterea iertării. Poate că a fost un adulter, o perversiune gravă, o minciună care a rănit pe cineva profund, sau o afirmație blasfemică — dar nu poate fi uitată. Dacă ai acest fel de dificultate, atunci ești dus în derivă de emoții schimbătoare și imprevizibile, mai mult decât de adevăr. Biblia afirmă clar că Isus Hristos a plătit în întregime prețul pentru toate păcatele tale și dă un număr de exemple specifice de oameni care au căzut adânc, dar care au experimentat fericita siguranță a iertării.

Isus Hristos a împlinit o lucrare deplină de ispășire a tuturor păcatelor, pe cruce. El nu Și-a permis moartea fizică decât atunci când a putut spune: „S-a sfârșit." El n-ar fi rostit aceste cuvinte, dacă vreo nelegiuire a noastră ar fi putut rămâne neiertată.

Apostolul Petru a afirmat și el natura perfectă a lucrării de răscumpărare a Domnului Hristos, când a spus: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate" (1 Petru 2.24).

Petru n-a spus că El a purtat unele dintre păcatele noastre pe cruce, nici n-a menționat că o parte a vieții noastre nu intră sub efectul jertfei Domnului. De fapt Biblia afirmă în mod precis că Hristos a plătit prețul pentru toate păcatele și deci poți fi sigur că fiecare păcat pe care l-ai făcut vreodată a fost acoperit de sângele Lui.

Doi oameni remarcabili ai Scripturii au păcătuit grav, dar nu au lăsat ca gravitatea faptelor lor rele

să le distrugă siguranța iertării din partea lui Dumnezeu. Aceștia sunt David și Paul.

Aproape toți cunosc istoria lui David cu Bat-Șeba. După ce a făptuit adulterul cu ea, împăratul a ordonat ca soțul ei, soldat în armată, să fie trimis într-o poziție de luptă care i-a adus moartea. David a trecut printr-o perioadă de disperare și de profundă remușcare înainte de a-și mărturisi fărădelegea, pentru că în Psalmul 32 citim: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea“ (Psalmul 32.3,4).

Dar când și-a recunoscut păcatul, a primit asigurarea curățirii din partea lui Dumnezeu. Pavel citează expresia plină de bucurie a recunoștinței în Romani 4, ca să ilustreze binecuvântarea iertării depline prin credință. „Ferice“, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia Domnul nu-i ține în seamă păcatul!“ (Romani 4.7,8).

Dacă Dumnezeu a iertat pe David, dându-i deplina asigurare și conștiența unei părtășii restabilite, va face El mai puțin pentru tine?

Apostolul Paul a păcătuit și el foarte grav, dar s-a bucurat de siguranța unei iertări depline de toate nelegiuirile. El n-a uitat niciodată că a blestemat numele lui Isus și că a persecutat cu asprime Biserica. Urmând apoi întoarcerea lui la Hristos, nu și-a mai pus niciodată întrebarea dacă Dumnezeu l-a iertat sau nu. De fapt, el s-a bucurat de dragostea lui Dumnezeu care l-a iertat și în prima sa scrisoare către Timotei, după ce s-a referit la el însuși, că la început a fost „un hulitor, un prigonitor și un batjocoritor“ (1 Timotei 1.13), a adăugat cu recunoștință: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși“, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca un model celor care sunt gata să creadă în El, ca să primească viața veșnică“ (1 Timotei 1.15,16).

Paul își amintea de păcatul din trecut, dar recunoștea în același timp că era expus ca un trofeu al harului lui Dumnezeu, un exemplu al milei lui Dumnezeu față de cel mai înrăit păcătos, aducându-i iertarea absolută.

Prietene credincios, crede ce a spus Dumnezeu. Când te porți ca și cum păcatul tău deosebit ar fi dincolo de orice posibilitate de iertare, sugerezi că Domnul Isus S-a înșelat când a spus: „S-a sfârșit.“ Respingi mărturia lui David și a lui Paul. Încrede-te în Dumnezeu și bucură-te de cunoașterea iertării Lui depline. Ești slab, da, și câteodată aducerea aminte a păcatelor din trecut care te tulbură, îți aduce neliniște, dar nu uita că Dumnezeu îți înțelege slăbiciunea. Amintește-ți că prin jertfa lui Hristos ai pace cu Dumnezeu și bucură-te de ier-

tarea lui deplină.

Simțăminte de vinovăție ce implică păcatul pot fi în legătură cu gânduri, cu atitudini sau cu practici despre care știi că sunt rele. Dorești eliberarea de acestea, dar în zadar. Citești din Biblie, te rogi, iei hotărâri să nu mai cazi din nou, dar ai încă de luptat cu anumite păcate. N-ai ajuns la mersul sfânt pe care îl dorești. Dacă aceasta este descrierea vieții tale, atunci: (1) să fii recunoscător pentru această dorință serioasă după sfințenie, (2) să recunoști rolul lui Satan, (3) să înțelegi adevărul biblic că nu vei fi eliberat total de păcat, decât atunci când vei ajunge în cer.

Ar trebui să fii recunoscător pentru faptul că dorești o viață sfântă și că tânjești după o părtășie plăcută cu Dumnezeu. Adu-I mulțumiri pentru aceste aspirații pe care El le-a pus în inima ta.

De asemenea, este reconfortant gândul că unele dintre îndoielile și tulburările emoționale vin de la Satan, cel mai teribil dușman al copiilor lui Dumnezeu. Odată, cel mai slăvit dintre creaturile lui Dumnezeu a căzut din cauza mândriei (Isaia 14.12-17; Ezechiel 28.11-19) și acum, cu oștirile sale de duhuri decăzute, se opune lui Dumnezeu și tuturor celor care sunt ai Lui.

Paul afirmă: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efeseni 6.12).

O ilustrare din perioada istoriei americane, când se practica sclavia, arată lucrarea lui Satan în viețile celor ce iubesc pe Dumnezeu. Proprietarul unei plantații a luat pe sclavul lui credincios la o vânătoare de rațe. Stând împreună într-o mlaștină, stăpânul, ignorant în ceea ce privește credința, l-a mustrat pe sclavul negru pentru religia lui. „Eu nu cred în Dumnezeu și nu am nici tulburările emoționale și amărăciunea pe care se pare că le ai tu. Cel rău îți dă mai mult necaz ție, decât mie.“ Tocmai atunci un stol de rațe a zburat pe deasupra capetelor lor și omul a tras în ele. Două dintre păsări au căzut, una aparent fără viață, iar cealaltă bătând disperată din aripi. Când sclavul a alergat să o ridice pe cea fără viață, stăpânul a strigat: „Nu pe aceea, suntem siguri de ea.“ Credinciosul smerit a luat pasărea rănită, a ucis-o și cu un zâmbet pe față a spus stăpânului: „Stăpâne, acum am răspunsul la problema pe care mi-ai pus-o. Motivul pentru care Diavolul îmi dă atât de mult de furcă, este pentru că eu am viață. Pe tine te lasă în pace, pentru că tu ești mort spiritual. El îi tulbură pe acei care au viață.“ Prietene credincios, să fii mulțumit că Diavolul te socotește printre dușmanii lui, pentru că este cu mult mai bine să fii în tabăra lui Dumnezeu decât într-a lui.

Biblia ne mai învață că Dumnezeu a socotit potrivit să nu ne elibereze deplin de firea noastră

veche, păcătoasă, până când murim. Nici unul nu va fi complet fără păcat, până când nu ajunge în cer. Când Domnul a spus: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9), El ne-a înfățișat ținta către care avem a năzui, deși știa că în această viață nici unul dintre noi nu o vom ajunge pe deplin. Trebuie să tânjim după sfințirea noastră, dar să recunoaștem că nu o vom atinge în mod deplin niciodată în această viață. Deci Dumnezeu ne spune să ne mărturisim păcatul, să urmărim ce este bine cât mai mult posibil și apoi să ne încredem fără rezerve în harul lui Dumnezeu. Insuccesele să nu ne facă să cădem într-o descurajare spirituală. Țineți minte că deși nu puteți atinge o stare lipsită de păcat și o fericire deplină în această lume, odată veți ajunge la această țintă. Între timp puteți experimenta o biruință mereu nouă asupra păcatului și puteți crește în harul și în cunoașterea lui Dumnezeu. Viața noastră nu va fi perfectă ca a Lui, dar poate fi fericită și satisfăcută.

2. Problema regretului inutil

O altă sarcină care stânjenește viața multor creștini este regretul. Cu un sentiment de vinovăție mereu crescând pentru timpul pierdut și pentru ocaziile ratate, ei privesc înapoi și spun: „Măcar dacă m-aș fi predat lui Hristos când eram tânăr!“

Spre benificiul acelora care își cheltuiesc timpul și energia plângând pentru trecutul ratat, aș dori să fac trei observații: (1) este o nebunie și o pagubă, (2) este paralizant, (3) este egoism elementar.

A fi preocupat în mod bolnăvicios de ratările din trecut este o nebunie și o irosire de timp și energie, pentru că ceasul nu mai poate fi dat înapoi. Timpul nu se mai întoarce și toate regretele tale nu pot corecta nimic. Proverbul: „Inutil să plângi pentru laptele vărsat“ se potrivește foarte bine în acest caz. Că putem învăța lecții din trecut este adevărat, dar să nu ne cufundăm în mustrări inutile pentru anii irosiți sau pentru ocaziile pierdute.

Această mâhnire nesănătoasă este și paralizantă, pentru că ne fură puterea față de prezent. Am putea compara persoana care își petrece timpul necăjindu-se pentru ocaziile pierdute ale trecutului, cu un cântăreț al cărui talent este descoperit târziu în viață. Să presupunem că un solist vocal, atunci când i s-ar da șansa să cânte în fața unui larg auditoriu, ar spune: „Aș fi făcut acest lucru încă de acum douăzeci de ani. Mai am doar zece ani de exersare a aptitudinilor mele de acum încolo și de aceea cred că nu voi lua în seamă această nouă ocazie pe care o am. Mă gândesc la cei douăzeci de ani pe care i-am pierdut.“ I-am spune unei asemenea persoane: „Omule, uită anii în care talentul tău s-a pierdut. Profită de prilejul pe care-l ai acum.“ Prietene, nu te necăji pentru trecut, ci

folosește ocaziile și talentele pe care le ai, ca să glorifici pe Dumnezeu și să fii o binecuvântare pentru cei apropiați ție. Continuă! Slujește lui Dumnezeu astăzi cu zel și cu bucurie.

O atitudine nesănătoasă de apăsare cu privire la trecut trădează faptul că ești încă un egocentrist. Dacă iubești cu adevărat pe Dumnezeu din toată inima și iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți, atunci faci tot ce este posibil ca să slujești Domnului și celor din jurul tău, lăsând problema judecății în seama lui Dumnezeu. Preocuparea ta nepotrivită cu ratările din trecut reprezintă egoism și fără îndoială este și dorința ta de a fi apreciat într-o măsură mai mare. Este demn de urmat exemplul lui Paul, care a regretat perioada din viață în care a hulit numele lui Isus și a persecutat pe credincioși și, deși a fost adânc lovit de acuzații la adresa lui, nu a îngăduit ca aceste lucruri să-i împiedice slujba. Scriind credincioșilor din Corint, el spune: „Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de vreo judecată omenească. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec, căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt îndreptățit: Cel care mă judecă este Domnul“ (1 Corinteni 4.3,4).

Apostolul și-a dat seama că ceea ce gândeau alții despre el nu conta, iar propria lui apreciere despre sine era de asemenea de o importanță relativă. Domnul era Judecătorul lui și, deci, era bucuros să se dea pe sine fără rezerve sarcinei care-i stătea înainte.

Țineți minte că noi ne înșelăm foarte ușor. Pare a fi smerenie atunci când ne plângem pentru puținul pe care l-am făcut pentru Dumnezeu, dar în realitate aceasta presupune o părere mai înaltă despre talentele și potențialul nostru. Da, fiecare dintre noi este răspunzător să facă tot ce este posibil pentru Dumnezeu și pentru alții, iar lucrurile mari se realizează atunci când fiecare își împlinește partea care i se cuvine. Trebuie să fim conștienți de faptul că nici unul dintre noi nu este indispensabil, iar contribuția noastră în lume este mică. Când murim noi, viața continuă fără întrerupere sau schimbare perceptibilă, cu excepția membrilor apropiați din familia noastră. Milton, un om strălucit care a ajuns orb la o vârstă timpurie, era convis că slujim lui Dumnezeu cel mai bine atunci când ne purtăm smeriți povara, fără murmur, deoarece spunea: „Mii pe dată la porunca Lui, ce-aleargă peste mări și țări, fără răgaz: La fel slujesc și când doar stau și așteaptă.“

Trebuie să realizați faptul că lucrul important este relația voastră cu Dumnezeu, nu suma de bani pe care o dați, nici numărul de ani pe care-i slujiți. Când trăiți în părtășie cu El, Îi slujiți într-un duh de lepădare de sine, fără a avea gândul la răsplătire. Văduva care a dat numai doi bănuți, a dat tot ce avea pentru că iubea pe Dumnezeu și nu pentru că ar fi căutat ceva în schimbul darului ei, iar Domnul

o va răsplăti din plin în ceruri.

Nu vă ocupați cu regrete inutile, ci slujiți lui Dumnezeu astăzi. Ați fost mântuiți datorită harului, prin credință și nu prin fapte. Încredeți-vă în Dumnezeu și în privința răsplătirii și slujiți-I pentru că-L iubiți și doriți să împliniți voia Lui. Viața voastră va fi astfel plăcută Lui și aceasta trebuie să fie cea mai mare preocupare a voastră. Calea spre fericire trece pe drumul de dovedire în timp a credinței și a ascultării. Dacă-L crezi pe Dumnezeu, povara vinovăției tale va fi ridicată. Dacă-L asculți, reglându-ți viața în ascultare de porunca Domnului Hristos de a iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele tău ca pe tine însuți, nu vei mai fi hărțuit de regrete inutile.

Da, dacă vei crede pe Domnul și-L vei asculta, vei fi fericit!

5
Eliberarea de teamă

Adevărata fericire este imposibilă cuiva care trăiește permanent cu teamă. Simțămintele chinuitoare de teamă și de neliniște deformează realitatea, amorțesc sentimentele și paralizează voința. O mare parte din tensiunea nervoasă care afectează mulțimea oamenilor astăzi se poate datora temerii. La unele persoane, efectul este o stare de oboseală și de iritabilitate extremă, pentru că nu pot dormi; la altele este senzația de somn permanentă, cu ceasuri lungi de toropeală, care nu le aduc odihna căutată cu atâta disperare. Gânduri negre cu privire la viitor le întunecă mintea, munca devine o robie și viața nu le rezervă nici o plăcere. Deseori persoana respectivă nu poate numi exact ce anume îi produce frică, dar simțământul nedefinit de teamă este în mare măsură răspunzător de diferitele simptome psihice, care produc suferințe mari. Suferă de indigestie, dureri în stomac, sau junghiuri în regiunea inimii. Se întreabă dacă nu are cancer sau dacă nu cumva este unul dintre aceia care vor muri subit de un atac de cord. Poate avea dureri de cap violente, care îl fac să se gândească la o tumoare la creier. Totuși, ori de câte ori este consultat, doctorii nu constată nimic serios. Pacientul nu este satisfăcut, pentru că presupune că boala lui cumva nu a fost descoperită. Cu siguranță, se gândește el, este imposibil să fie atât de extenuat sau să aibă dureri așa de mari, dacă n-ar avea o boală foarte gravă.

Să spui acestei persoane că tulburările sale sunt de ordin mintal și că durerile și starea de extenuare nu sunt reale, nu-i rezolvă problema. Rădăcina acestei dificultăți trebuie să fie descoperită. Câteodată, așa ceva necesită un psiholog sau un psihiatru priceput, dar deseori necesitatea profundă a unui suferind de acest gen este de natură spirituală.

Trebuie să găsească eliberarea de neliniștea lui — teama care poate fi (1) teama de insucces, sau (2) teama de moarte.

1. Teama de insucces

Să fii cotat trept un om falimentar este un lucru umilitor și cei mai mulți oameni vor face tot ceea ce este posibil ca să evite o asemenea situație. Aproape orice om dorește să fie recunoscut sau respectat și mulți trăiesc o teamă permanentă că nu vor fi în stare să facă față standardelor care se așteaptă de la ei sau situațiilor neprevăzute care pot surveni. Această teamă de eșec implică atât experiența de fiecare zi, cât și chestiunile legate de Dumnezeu și de veșnicie.

Deseori oamenii suferă de ceea ce se cheamă un complex de inferioritate. Ei pot avea o inteligență medie, sau chiar deasupra ei, o înfățișare plăcută și alte calități, dar n-au încredere în ei înșiși. Acest sentiment de inadecvare le produce neliniște cu privire la viitor, punându-și problema ce-ar face ei dacă evenimentele cumplite pe care și le imaginaseră, ar avea loc de fapt. Sunt îngroziți la gândul că dacă vreunul din cei dragi ar muri, ei n-ar mai putea face față vieții și problemelor ei.

Copile al lui Dumnezeu, dacă ești tulburat de astfel de sentimente, trebuie să recunoști că ești stăpânit de emoții și nu de adevăr. Foarte probabil că ai pricepere adecvată și inteligență și este posibil să operezi la un nivel mult sub necesar, deoarece folosești numai o fracțiune din potențialul pe care îl ai. Același lucru este valabil pentru mulți oameni. Ține minte, Dumnezeu este Creatorul tău și El nu-ți va cere să împlinești o slujbă peste puterile tale sau să treci prin vreo încercare pentru care să nu-ți dea putere. Suntem asigurați că: „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda" (1 Corinteni 10.13).

De aceea, încrede-te în Tatăl tău Ceresc pentru că El ți-a dovedit că te iubește. Nu a spus Domnul Isus cum chiar păsările și florile de crin care nu pot mărturisi puterea creatorare a lui Dumnezeu și nici dragostea Lui, sunt totuși hrănite și îmbrăcate de El? Nu crezi că El va împlini și nevoile tale? Încrede-te în El că îți va da putere și har.

Mulți credincioși, deși bine pregătiți și capabili să facă față problemelor vieții de fiecare zi cu calm și echilibru, se tem de un eșec spiritual. Poate că ești unul dintre ei, preocupat de faptul că viața ta de rugăciune nu este satisfăcătoare, că lectura biblică este o greutate, conștiența prezenței lui Dumnezeu este practic zero și influența spirituală este neglijabilă. Cu siguranță că nu vrei să fii găsit în această condiție când vei muri! Poate te temi

chiar că odată vei cădea într-un păcat greu sau vei pierde de tot credința.

Dacă vrei să fii eliberat de aceste temeri și să găsești adevărata fericire în viață, primul lucru pe care îl ai de făcut este să te concentrezi asupra împlinirii scopului pentru care ai fost mântuit de Dumnezeu. Poți face acest lucru numai prin ascultare și prin exersarea credinței. Trebuie să iei în mod serios cuvintele Domnului: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.“ Aceasta este porunca cea mare și cea dintâi. Și a doua este asemenea ei: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“ (Matei 22.37-39).

Într-un capitol anterior am menționat faptul că nu se poate invoca în mod magic dragostea pentru Dumnezeu. Ea trebuie dezvoltată prin ascultare și printr-o umblare în părtășie cu Domnul. Deci, în lumina declarației lui Ioan că nu poți iubi pe Dumnezeu pe care nu-L vezi, dacă nu ești în stare să iubești pe oamenii pe care-i vezi (1 Ioan 4.20), trebuie să îți abați atenția de la tine, spre ceilalți. Când vei face bine aproapelui tău, căutând adevărata lui bunăstare, vei învăța să-l iubești și vei începe să te rogi pentru el. Această viață de rugăciune altruistă te va conduce la părtășia cu Dumnezeu și inima ta se va încălzi față de El. Viața ta de rugăciune va fi transformată, Biblia îți va ajunge o plăcere, prezența lui Dumnezeu va fi reală

și viața ta va fi spre gloria lui Dumnezeu.

Dacă ești una dintre aceste persoane care se tem de eșec spiritual pentru că își subapreciază capacitatea de a sluji lui Dumnezeu, sau te îndoiești de puterea de a rezista ispitei, adu-ți aminte că El îți cunoaște limitele și nu așteaptă de la tine vreun lucru pe care ești incapabil să-l faci. Dumnezeu răsplătește în funcție de credincioșie. Multe persoane care n-au condus rugăciuni publice, n-au învățat în școala duminicală și n-au ținut o predică, vor primi lauda lui Dumnezeu. Fii credincios și odihnește-te în siguranța că El nu-ți va reproșa faptul că ai puține talente. Aprobarea Lui pentru slujba ta consacrată, o poate depăși pe a unora ale căror realizări pe pământ par a fi mult mai mari decât ale tale.

Dacă îți este teamă că vei ceda ispitelor sau șovăi în încercare, dă-mi voie să-ți amintesc că Dumnezeu îți va da cu îndurare puterea de care ai nevoie la fiecare test. Ne-am referit deja la 1 Corinteni 10.13 unde Dumnezeu promite că niciodată nu ne va încerca dincolo de puterea noastră. Nu te complica deci cu temeri inutile în viață, imaginându-ți încercări care poate că niciodată nu se vor materializa. De exemplu, nu te îngrijora de puterea ta de a suporta o persecuție cumplită, în cazul când Dumnezeu o va îngădui. Și când citești despre experiențele altora, nu-ți face necazuri gândind că și tu ești chemat să suporți o asemenea încercare.

John Bunyan a stat în închisoare pentru că a vestit Evanghelia și a fost foarte întristat când dincolo de gratiile închisorii a văzut pe fiica lui oarbă vânzând șireturi de pantofi în stradă, ca să întrețină familia. Dar a primit har și a fost în stare să scrie literatură creștină atât de folositoare și durabilă în timp, în acea perioadă îngrozitoare. Tu mai mult ca sigur că nu vei fi chemat vreodată să treci printr-un asemenea supliciu. Dar dacă ar fi așa, atunci vei primi har pentru supranatural, întocmai ca și Bunyan. Nu pune înainte situațiile cele mai rele, ca apoi să te îngrijorezi cu privire la capacitatea de a trece prin ele cu putere și încredere. Domnul Isus ne-a spus: „Ajunge zilei necazul ei“ (Matei 6.34).

2. Teama de moarte

Teama de moarte este comună întregii omeniri. Unii oameni sunt capabili să înlăture din mintea lor gândul morții, dar orice om, în mod instinctiv, se teme de ea. Chiar și animalele au instictul biologic de a trăi și se luptă cu tenacitate să mențină viața lor și a progeniturilor lor. Oricum, relația lor cu moartea este mult diferită de aceea a oamenilor, pentru că animalele nu au capacitatea de a gândi la semnificația morții și nu cunosc nimic din aspirația după nemurire.

Specia umană este înspăimântată de moarte și tânjește după viața de dincolo de mormânt. Este adevărat că unii oameni declară că nu doresc să își continuie existența într-o altă lume, dar acest lucru îl pot spune numai în anumite momente. Nu mai pot gândi așa, atunci când moare unul dintre cei dragi.

Mulți oameni nefericiți trăiesc în strânsoarea unei atitudini paradoxale față de moarte. Se tem de ea și totuși o doresc. Câteodată ei își plănuiesc sinuciderea, dar au o reținere cu privire la ceea ce va fi dincolo, sau cu cei dragi ai lor, sau au un sentiment vag că sinuciderea este un lucru rău. Ei sunt obosiți de viață, dar se tem de moarte. Shakespeare a exprimat acest conflict interior, când a scris: „A muri sau a dormi; a dormi: din întâmplare a visa; vai, aici e răul; căci în ăst somn al morții, ce visezi poate veni.“

Creștinul n-ar trebui să aibă nici o teamă de moarte, nici dorință morbidă după ea. El trebuie să aibă libertatea de a vorbi despre moarte și fără a se înspăimânta. Trebuie să fie recunoscător pentru viața de pe pământ, să anticipeze cu bucurie gloria cerească și să fie perfect mulțumit în a aștepta momentul lui Dumnezeu.

Biblia ne învață că murim pentru că păcatul a pătruns în rasa umană și de aceea avem o aversiune naturală față de moarte. Paul afirmă că: „...plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23). Cuvântul lui Dumnezeu mai spune că Isus Hristos a luat boldul morții și că aceia care se încred în El pot fi

eliberați de teama ei. Autorul epistolei către Evrei afirmă că Isus Hristos a luat asupra Lui firea noastră omenească și a mers la cruce „pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor" (Evrei 2.14,15).

Nu are rost să ne fie teamă de moarte, pentru că Isus Hristos a nimicit puterea morții. El a încheiat problema păcatului atunci când, ca Înlocuitor al nostru, a suferit mai întâi agonia iadului pe cruce și apoi a murit fizic. A demonstrat puterea Lui asupra morții, prin învierea Sa. Apostolii cărora Hristos Cel înviat li S-a arătat de multe ori înainte de a Se înălța la cer, au mers pretutindeni, vestind că El este viu și că învierea Domnului a fost chezășia lui Dumnezeu că toți cei care cred vor primi la venirea din nou a lui Hristos, trupuri de glorie. Nu este de mirare că vestirea lor a transformat lumea romană a primului secol.

Dumnezeu a descoperit, de asemenea, că perioada dintre moarte și înviere este una dintre binecuvântări în prezența lui Hristos. De aceea Paul a putut spune că absența din trup înseamnă prezență cu Domnul (2 Corinteni 5.6-8) și a afirmat că „... pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig" (Filipeni 1.21). A putut să strige cu entuziasm despre înviere: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?" (1 Corinteni 15.55).

Hristos Cel viu a luat boldul morții plătind prețul ei și a câștigat o biruință glorioasă asupra ei prin învierea Lui. De aceea – suntem asigurați – prin El avem viața veșnică. Pentru un credincios, moartea înseamnă intrarea într-o viață grandioasă, într-un loc mai bun, unde prezența lui Dumnezeu strălucește cu mai multă putere. Când murim, ajungem la acea stare fără păcat și suntem eliberați de orice rău, necurăție, depresie sau tristețe. Noi, care Îl cunoaștem pe Hristos, s-ar cuveni să vorbim adesea despre gloria care ne așteaptă și să vorbim despre moarte în mod liber, fără a avea sentimentul că subiectul este morbid. Credincioșii din generații anterioare au strâns deseori pe iubiții lor laolaltă atunci când moartea le-a fost iminentă și cu calm au dat ultimele îndemnuri, și-au luat rămas bun și și-au exprimat încrederea într- o reunire glorificată „dincolo".

Unii oameni, deși Îl cunosc pe Hristos și au siguranța intrării în cer se tem de „trecerea prin vale". Nu trebuie să-i înspăimânte experiența morții. Oameni aflați într-o fază finală a bolii, deseori par să sufere cumplit, dar în realitate ei nu sunt conștienți de acel moment. Aceasta este o chestiune medicală de care foarte puțini întreabă. Ba mai mult, o pace dulce inundă sufletul credinciosului atunci când ceasul morții se apropie.

O doamnă spunea unui membru al cercului de

studiu în cadrul Radio Bible Class, că mama ei, care a trăit cu o teamă morbidă de patul de moarte, s-a uitat țintă la soțul ei chiar înainte cu câteva clipe de a părăsi aceasta lume și a spus: "Deci asta înseamnă să mori. Este ușor! Gândește-te că toată viața mi-a fost frică fără un motiv serios!" Prietene credincios, de ce te-ai teme să mori? Mântuitorul ți-a promis că niciodată nu te va lăsa, nici nu te va părăsi. El a plătit prețul pentru păcatele tale și a înfrânt puterea morții. El a înviat din mormânt, învingându-i puterea. Nu trebuie să lași ca moartea – acest inevitabil – să fie o umbră peste viața ta și să-ți răpească fericirea. Fii recunoscător pentru fiecare zi trăită pe pământ și reflectează mereu la Casa care te-așteaptă, cu bucuria că această călătorie de la pământ la cer nu va fi grea.

În fiecare an, mii de oameni fără speranță și în disperare comit sinuciderea. Cei care fac un asemenea pas sunt rareori – dacă sunt vreodată – în toate facultățile mintale. Este o tragedie cumplită și trebuie să ajutăm pe cel obsedat de ideea sinuciderii. Nu faceți greșeala să credeți că acel care amenință cu autodistrugerea, nu o va face. Trebuie să i se permită să vorbească despre simțămintele sale și să i se dea orice încurajare ca să continuie să trăiască.

Dacă ai fost tentat să faci așa ceva, dă-mi voie să îți amintesc că așa ceva nu rezolvă nimic. Aș dori să îți spun, cu toată delicatețea posibilă, că acesta este un act de lașitate care arată că îți este teamă să întâmpini viața. Este egoism, pentru că acest act trădează lipsa de interes pentru cei iubiți care vor fi părăsiți. Se presupune că cel care se hotărăște să își ia viața, neagă înțelepciunea lui Dumnezeu. El trece cu vederea dragostea lui Dumnezeu pentru om și ajutorul Lui pentru o viață de biruință în fiecare zi. Dacă te gândești la sinucidere, ia Biblia și citește din capitolul trei de la Eclesiast: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are timpul lui. Nașterea își are timpul ei, și moartea timpul ei; săditul își are timpul lui, și smulgerea celor sădite timpul ei... El a făcut orice lucru frumos la timpul lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei..." (Eclesiatul 3.1,2,11).

Dumnezeu are un plan minunat pentru orice credincios și, în el, El Își are timpul Lui pentru fiecare om, ca să se nască și să moară. Când nașterea este forțată prematur, viața este distrusă înainte de a începe în mod real și când cineva își provoacă moartea cu propria sa mână, înseamnă că neagă frumusețea și semnificația ei veșnică. Dumnezeu a făcut clar faptul că prin sinucidere nu se poate scăpa de realitate, pentru că spiritul omului continuă să trăiască, iar învierea urmează să vină. El dorește astfel să ne lăsăm viața în mâna Lui și să trăim bucuroși în părtășie cu El, până în ziua când ne va chema acasă.

Prietene credincios, Domnul te iubește și îți

dorește fericirea. Exersează-ți credința. Încrede-te în El și ascultă-L. Dacă înveți să-L iubești pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele tău ca pe tine însuți, vei constata că viața este bogată și plină de sens. Atunci vei fi în stare să trăiești în fiecare zi cu conștiența stării de față a lui Dumnezeu și vei privi înainte cu speranță statornică. Da, poți fi cu adevărat fericit!

Partea a doua

Fericirea într-o lume ce se schimbă

6
Vidul Spiritual

Următoarele cuvinte ale unui autor de imnuri: „Timpurile, ele se schimbă“ sunt atât de adevărate, încât pare a fi banal să le repetăm. Oamenii mai în vârstă, care obișnuiesc să se uite în librării după cărți, pot să își amintească de timpul când cineva care voia să vândă literatură sau fotografii pornografice, trebuia să facă acest lucru în secret, pentru că ar fi fost urmărit în justiție dacă ar fi fost prins. Ei observă că mulți tineri ridiculizează pe față standardele moștenite și nu văd nici un motiv de a trăi după codul moral recomandat de Biblie. Cei mai mulți dintre adulți pot să-și amintească de zilele când aproape oricine accepta semnificația poruncii „fii bun“ și o considera a fi adecvată, chiar dacă nu o trăia practic.

Memoria unei atitudini aproape universală de repulsie față de homosexualitate este proaspătă în mintea oamenilor de vârstă mijlocie ai acestei generații, dar astăzi perversiunea este socotită fie ca ceva minor, fie este sprijinită pe față. Era un timp când criminalii erau considerați ca dușmani ai societății, pentru că ei călcau legea și meritau să fie pedepsiți. Astăzi, psihologii ne spun că actele de jaf, de ucidere sau de viol sunt, simplu, produsul chimic al corpului omenesc sau al unor condiții nefericite de mediu înconjurător și că cei care le comit nu trebuiesc condamnați. Hoții și criminalii sunt considerați ca oameni neprivilegiați, deși cei mai mulți dintre ei s-au bucurat de binecuvântări materiale nevisate de strămoșii lor. Tineri mânuind cuțite ascuțite sau lanțuri de biciclete sunt apărați ca victime nevinovate ale societății noastre crude. Nu este de mirare că epoca noastră de astăzi este deseori numită „epoca deformată!"

I-au făcut pe oameni aceste schimbări în societate, astăzi, mai fericiți decât erau ei cu ani în urmă? Bineînțeles că nu! Cei mai mulți dintre tineri sunt frustrați și au o viziune întunecată cu privire la viitor. Ei sunt victimele unei filozofii a vieții fără Dumnezeu, care a captat mintea omului modern. Învățătura generală în toate universitățile spune că omul este produsul unei forțe impersonale, plus timp și schimbare, un accident al naturii fără nici o semnificație, fără scop, fără sens și fără un destin veșnic conștient. Tinerii care acceptă această filozofie a vieții sunt frustrați. Au disperat căutând valori adevărate și conduita lor reflectă atitudinea pe care o au. Oricum, simplul fapt că totul se schimbă rapid nu explică nefericirea mulțimilor. Faptul este că cei mai mulți oameni trăiesc într-un vid spiritual. Omenirea s-a depărtat de Dumnezeu, a respins standardele absolute de comportament și a acceptat o abordare a vieții care a fost numită pe drept „filozofia disperării."

1. Îndepărtarea de Dumnezeu

O mare parte a societății noastre a abandonat pe Dumnezeu. De fapt, negarea existenței lui Dumnezeu nu este un lucru neobișnuit astăzi. Mulți oameni de știință, care acceptă teoria evoluției naturaliste, învață pe alții că oamenii nu mai au nevoie să se gândească la un Dumnezeu. Ei postulează simplu teoriile rătăcite asupra felului în care a apărut viața, respingând pe Dumnezeul personal al credinței creștine. Când oamenii neagă existența lui Dumnezeu, resping intenționat mărturia pe care o dă lumea creată. De aceea sunt răspunzători pentru necredința lor și vinovați înaintea lui Dumnezeu. Paul declară: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nedreptăți a oamenilor, care înăbușe adevărul în

nedreptate. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este descoperit printre ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la creerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți" (Romani 1.18,19,20).

Natura aduce mărturia despre Dumnezeu, pentru că dovedește că are un Proiectant și un Creator. Biblia spune că oamenii „înăbușe adevărul în nelegiuirea lor." Această expresie poate însemna că ei împiedică sau suprimă adevărul, care vine la ei prin lumea creată.

O altă interpretare posibilă a acestor cuvinte este că ei iau atât din adevăr, cât cred că au nevoie, dar în răutatea și răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu nu acceptă în întregime implicațiile existenței Lui pentru viața de fiecare zi. Mulți vor admite că există o inteligență situată deasupra universului, dar resping ideea unui Dumnezeu personal, care a stabilit o conduită morală și care le cere supunere. În orice caz, dacă oamenii suprimă adevărul care le vine prin natura înconjurătoare, sau dacă refuză să-i accepte în întregime implicațiile, Domnul îi ține răspunzători pentru aceasta.

Primul capitol din Romani prezintă în detaliu caracterul deliberat al ignoranței omului. Cunoașterea lui Dumnezeu este la îndemâna oamenilor, dar lor nu le place să „păstreze pe Dumnezeu în conștiința lor" (versetul 28). Omenirea a preferat întotdeauna să își stabilească propriile ei sisteme religioase, îmbrățișând forme de idolatrie netrebnice și căzând în cea mai adâncă depravare imaginabilă. Dovezile abundente aduse de arheologie arată că omul nu a evoluat treptat, de la concepte religioase inferioare, la monoteismul superior. Dimpotrivă, primii oameni au fost monoteiști, dar au respins descoperirea pe care le-a dat-o Dumnezeu despre Sine și treptat au născocit sisteme religioase politeiste, începând să se închine la idoli. Dar lumea, din punct de vedere moral, rămâne răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu, iar rasa umană în condiția ei naturală rămâne sub condamnare.

Când oamenii ajung să nu mai creadă în Dumnezeu, resping nu numai mărturia lumii naturale despre ei, ci chiar și glasul conștiinței care vorbește în lăuntrul ființei lor. Orice om știe că gândirea lui îl deosebește de animal. El nu poate să nu reflecteze la moarte și la veșnicie. Omul posedă o cunoaștere instinctivă a ceea ce este bine și rău. Paul subliniază aceasta, când spune: „Când Neamurile, care n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ele arată că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc conștiința lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc, sau se

dezvinovățesc între ele“ (Romani 2.14,15).

Antropologia afirmă că studiile asupra oamenilor primitivi din trecut și din prezent arată că orice societate, oricât de nedezvoltată, dă dovadă de familiarizare cu concepțiile morale și spirituale. Putem deci considera în mod adecvat, că orice sistem științific sau filozofic care neagă supranaturalul este o abatere de la gândul lui Dumnezeu. Gândirea modernă, în general, este dominată de aceia care au refuzat să creadă în Dumnezeu, iar rezultatul este imoralitatea și turbulența epocii noastre.

2. Negarea principiilor

Societatea de astăzi, de asemenea, a respins anumite principii care erau general acceptate cu câteva generații în urmă. Aceasta se întâmplă pentru că oamenii au respins pe Dumnezeu. Credința în Domnul, așa cum este El descoperit în Biblie, nu este o problemă de speculație și de importanță practică redusă. Ea implică viața ca un tot, atât al societății cât și al individului.

Creștinii cred într-un Dumnezeu personal care a creat toate lucrurile și privesc universul ca fiind atât real, cât și sub puterea cunoașterii. Cu alte cuvinte, noi credem că un Dumnezeu inteligent și chibzuit a creat o lume pe care o putem studia și o putem înțelege în mare măsură. Oameni de știință din vechime, ca Bacon, Copernicus, Galileo și Newton, au crezut în Dumnezeu și au susținut că lumea creată de El este rațională, ordonată și reflectă atât planul cât și scopul divin. Ei au fost convinși că prin exercițiul inteligenței sale, omul ar putea să împlinească într-o anumită măsură — deși acum o creatură supusă păcatului și decăzută — sarcina lui Dumnezeu de a-l supune și de a exercita dominația asupra lui (Geneza 1.26). Ei afirmaseră că Domnul a stabilit legi naturale de guvernare, de cauză și efect, iar acest om, personalitate inteligentă, creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, prin descoperirea acestor legi ar putea fie să le folosească, fie să le întrerupă cursul, pentru realizarea anumitor țeluri. Spre exemplu, omul a folosit legile naturale în producerea electricității și întrerupe cursul natural al acestor legi ori de câte ori învinge gravitatea, înălțând un avion.

Oamenii de știință din vechime credeau că Dumnezeu Creatorul Se distinge de legile universului pe care l-a făcut, stând deasupra lor și că omul ca creație specială a Lui este, de asemenea, în mod vădit deosebit de lumea animalelor și a plantelor.

Secolul nostru douăzeci, oricum, este marcat de accepția aproape universală a teoriei evoluției naturaliste. Această ipoteză, construită pe probe circumstanțiale și în mare măsură pe imaginație, expune o concepție de viață din punctul de vedere al raționamentului. Acest sistem de gândire, numit

raționalism, începe cu omul și caută să explice totul, fără să treacă de om și de lumea lui. Oricum, toate eforturile omului de a prezenta un sistem unic de gândire, fără temelia unei credințe în Dumnezeu, au consecințe mult mai adânci. Dacă n-ar exista un Dumnezeu personal, ar însemna că universul, așa cum îl cunoaștem, este simplu produsul unei forțe impersonale, plus timp, plus șansă. Dacă se acceptă această teorie, concepția despre om ca o ființă personală trebuie de asemenea să fie abandonată.

Este imposibil de conceput o personalitate ca fiind produsul unei forțe impersonale. De aceea, astăzi mulți intelectuali necreștini cred că omul nu este cu adevărat o persoană, în înțelesul complet al cuvântului. Ei consideră pe om un element inexplicabil în această lume a întâmplării și neagă realitatea libertății omului de a alege. Ei insistă că ceea ce omul face și gândește, se află sub controlul total al proceselor chimice din trupul său, ori al factorilor psihologici cărora le este supus. Ei cred, deci, că omul nu are o semnificație reală și că ființa și viața omului sunt fără scop. Deci el nu se deosebește ca esență de piatra pe care o scoate din grădina lui, de planta pe care o crește acolo sau de păsările și rozătoarele pe care încearcă să le înlăture din ea. Nu este de mirare atunci că lumea este atât de plină de oameni nefericiți. Omul nu poate trăi într-un vid spiritual care să-l reducă la un

strop fără sens.

Depărtarea de Dumnezeu influențează nu numai concepția despre valoarea și semnificația omului, dar și atitudinea lui față de o conduită morală. Dacă nu există Dumnezeu, nu este posibilă nici stabilirea divină a principiilor pentru reglarea conduitei omului. Ca rezultat, fiecare individ trebuie să își creeze propriul său sistem moral, iar societatea este răspunzătoare să stabilească reguli de auto-ocrotire și de bine general. Crima ar fi interzisă nu pentru că este un lucru rău în sine, ci pentru că o asemenea lege ar fi necesară pentru îmbunătățirea stării omenirii. Criteriile cu privire la ce este bine și rău nu sunt principiile descoperite și standardele absolute date de Dumnezeu, ci regulile stabilite în mod arbitrar de societate. Acestea s-ar putea schimba din generație în generație.

O privire ateistă asupra vieții înlătură, de asemenea, concepția răspunderii individuale pentru crimă. Ucigașul, după evoluționiștii naturaliști, nu a ales în mod deliberat să comită crima, ci a fost condus să o facă de către o forță chimică sau psihologică ieșită de sub controlul său. El este fie o victimă a eredității, fie a mediului înconjurător prezent și nu unul care violează legile lui Dumnezeu. De aceea, multe voci astăzi insistă că ucigașii au nevoie de tratament și de terapie și nu de pedeapsă. În concluzie, lumea modernă neagă principiile absolute de conduită și privesc omul

doar ca pe o mașină. Această concepție despre om și moralitatea lui poate fi într-un fel comodă pentru oamenii a căror conduită este rea, imorală și antisocială, dar nu poate produce fericirea sau adevărata satisfacție.

3. *Filozofia disperării*

Cuvântul „disperare“, folosit deseori în legătură cu omul secolului douăzeci, descrie răspunsul lui la concluzia că el este o creatură fără semnificație și fără sens, care este programată ca un computer, fără libertate și fără să facă o alegere morală. Pentru cei care gândesc serios, consecința logică a negării lui Dumnezeu duce la tensiune lăuntrică. Un om poate afirma că nu crede că reprezintă ceva mai mult decât o mașină și că termeni ca „iubirea“ sunt cuvinte fără un înțeles real. Dar cu excepția momentului când este complet lipsit de sensibilitate, el nu poate menține această filozofie atunci când privește la soția și la copiii lui. El poate spune că o calitate cum este iubirea nu există în realitate, dar nu poate practica această definiție în viața sa reală. În sinea lui ajunge în fața unui conflict și trebuie să caute o cale de ieșire din disperarea adusă prin despărțirea lui de Dumnezeu.

Mulți filozofi și teologi s-au îndreptat spre un sistem de gândire numit existențialism. Ei spun că trebuie să acceptăm în mod rațional faptul că viața este lipsită de sens, chiar absurdă, dar că oricum, printr-un simțământ sau un act nonrațional, putem câștiga o experiență care să ne ajute. Unii existențialiști nereligioși vorbesc vag despre „autentificarea de sine“, în timp ce existențialiștii religioși vorbesc despre „mântuire“, dar nu o definesc, nu vor și nici nu pot să o definească.

Mulți oameni caută să își găsească „autentificarea“ prin literatură pornografică sau prin comportare imorală grosolană. Alții încearcă să câștige o experiență prin muzică psihedelică sau prin folosirea drogurilor. Totuși bărbații și femeile care gândesc serios la implicațiile negării supranaturalului experimentează o adâncă nefericire lăuntrică.

Printre cei care refuză să înfrunte concluziile logice ale necredinței lor, se află oameni cărora disperarea unei vieți lipsită de sens le-a ocupat inima. Mulți, pur și simplu pun deoparte cât mai mult posibil gândul cu privire la moarte și la veșnicie și se dedau căutării plăcerilor. Toți am făcut cunoștință cu criminalul, omul fără lege, care trăiește cu nepăsare pentru că simte că nu are nimic de pierdut în afară de propria lui viață fără valoare. Proverbul popular: „mănâncă, bea și veselește-te, căci mâine vei muri“ a devenit un fel de a trăi pentru mulți dintre asemenea oameni. Oricum, fără nici o îndoială, chiar și aceștia experimentează momente de spaimă atunci când se gândesc la viitorul lor sinistru.

Atitudinea creștinului față de lumea necredincioasă trebuie să fie aceea de compătimire. Decât să ridiculizăm pe hippies, pe scriitorii pornografici, pe artiștii abstracți sau pe muzicienii destrăbălați, ar trebui să ne rugăm sincer pentru ei.

Trebuie să le comunicăm faptul că Dumnezeu există, că El S-a descoperit, că poate fi cunoscut și că mântuirea este posibilă prin Isus Hristos. Ei trebuie să poată vedea în noi o bucurie plină de strălucire, constantă și statornică, chiar în această lume schimbătoare. Ei trebuie să înțeleagă că Evanghelia este singura speranță pentru o lume disperată. Trebuie să fie făcuți să înțeleagă că Isus Hristos este gata, dorește și poate să le dăruiască adevărata fericire.

7
Starea morală

Creșterea imoralității în societatea de astăzi reflectă gândirea profesorilor, autorilor, artiștilor și dramaturgilor secolului douăzeci. Normele acceptate de conduită morală sunt atacate pe orice cale, ca fiind un rezultat al ideilor religioase demodate sau sunt ignorate de oamenii fără o gândire profundă, care trăiesc pentru a-și satisface poftele. Afirmațiile biblice care opresc furtul, uciderea, poftele, adulterul, minciuna și blestemul nu sunt socotite ca având valoarea de a fi luate în considerație în mod serios. Mulți insistă că societatea are nevoie de un nou cod moral care să înlocuiască standardul înlăturat. Acest sistem moral poate veni de la oamenii care nu profesează nici o religie, sau ar putea fi produsul așa numiților conducători creștini, care neagă credința într-un Dumnezeu personal, așa cum este El descoperit în Biblie. În consecință, omenirea în general acceptă o ghidare pentru conduită care să provină fie de la aceia care nu au pretenția că sunt religioși, fie de la aceia care pretind că sunt creștini, dar neagă doctrina de bază a creștinismului istoric.

1. Elemente ale moralității naturaliste

Omul nu poate evita să nu facă anumite determinări cu privire la ce este bine și ce este rău. Chiar și aceia care acceptă învățătura evoluției naturaliste și consideră omul a fi în esență un animal, admit faptul că trebuie să se stabilească unele linii de îndrumare. Poate că nu sunt de acord în a defini ce este bine și ce este rău în cazuri particulare și pot avea norme diferite după care să judece calitatea morală a unui fapt, dar toți sunt de acord că nu există nici un standard fix de comportament. Ei, în unanimitate, afirmă că abordarea biblică sau creștină a vieții morale este demodată și inadecvată. Există trei trăsături importante în gândirea moraliștilor naturaliști actuali: determinismul,

hedonismul și utilitarianismul.

Teoria determinismului neagă realitatea vinei. Morala firească, modernă, învață că oamenii nu sunt personalități cu adevărat libere și responsabile, care să stea condamnate în fața unui Dumnezeu Sfânt. De fapt, termenul „vină“ ar fi depășit din două motive. Mai întâi, majoritatea educatorilor insistă că nu există un Dumnezeu care să țină pe om răspunzător pentru ticăloșiile lui. În al doilea rând, ei consideră pe om ca fiind un animal; deci inteligența umană este considerată ca rezultat al unui proces mult mai asemănător cu acela care furnizează informații într-un computer. O persoană care comite o crimă teribilă împotriva societății, ar fi, simplu, victima unei programări nefericite.

Această idee că natura omului a fost predeterminată de ereditate și de factori psihologici a fost întărită prin învățătura lui Sigmund Freud. El susține teoria că toți sunt victimele unor complexe subconștiente reținute, cum ar fi energia sexuală, numită „libido“. El a portretizat omul ca pe o mașină programată în „subconștientul“ ei să reacționeze cu răspunsuri condiționate. Deci, o persoană nu ar putea fi ținută niciodată răspunzătoare de ceea ce face.

Această negare a vinei a contribuit la o atitudine îngăduitoare față de criminal. El este tratat ca un om bolnav, nu ca un om rău. Oricum, semnificativ este faptul că rezultatele dezastruoase ale acestei gândiri au fost notate de un mare procent de psihiatri și criminologi. Mulți dintre ei subliniază astăzi din nou că omul este o creatură responsabilă și că trebuie să aibă o serie de valori morale prin care să își regleze viața. Ei susțin că singure considerațiile practice fac obligatoriu faptul că atât copiii cât și adulții să fie făcuți răspunzători pentru conduita lor. Ideea că omul este un simplu animal, că adică toate acțiunile lui sunt doar răspunsuri la stimuli psihologici, a fost dovedită a fi deopotrivă periculoasă și falsă. A fost abandonată de mulți care aderaseră la ea inițial.

Deși un mare procent dintre cei care s-au întors la credința în libertatea și responsabilitatea omului nu sunt creștini, ei se deplasează tot mai aproape de doctrina biblică a omului. Biblia ne învață că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu și că are o minte cu care poate judeca, o voință prin care poate lua decizii și o natură emoțională care îi permite să iubească și să urască, să plângă și să se bucure. Recunoaște simțămintele adânci ale stării lui de păcat și îi oferă remediu. Biblia nu neagă vina omului, dar descoperă harul răscumpărător al lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Biblia spune oamenilor că pot fi iertați. Vorbește de asemenea și despre un conflict lăuntric și ne spune cum să căpătăm biruința în lupta cu păcatul ca rădăcină lăuntrică. Ea declară că Dumnezeu aduce o viață nouă în cei care se întorc la El și că Duhul Sfânt Își

instalează reședința în trupul fiecărui credincios. Concepția biblică cu privire la om este aducătoare de smerenie, dar este plină de speranță înnobilatoare, reală și glorioasă. O persoană care crede ceea ce afirmă Biblia poate fi fericită. Aceasta este într-un contrast izbitor cu nenorocirea aceluia care încearcă să facă față problemelor vieții cu ideea că el este un „nimic“.

A doua caracteristică a moralității omenești moderne este accentul ei pe plăcere ca fiind adevăratul scop al vieții. Aceasta este o actualizare a vechii filozofii numită hedonism, care susține că omul nu trebuie să își suprime anumite instincte de teamă că ar viola legea lui Dumnezeu. Ea susține că singurul criteriu real prin care omul poate lua o hotărâre cu privire la conduita lui morală este determinarea a ceea ce îi poate aduce cea mai mare sau autentică plăcere. Poate că ar fi de ales între o veselie de moment și ceea ce ar fi ulterior o plăcere mai mare, dar oricare ar fi decizia, ea este egoistă.

Atitudinea hedonistă față de viață este deopotrivă necorespunzătoare și distructivă. Omul este o individualitate, dar este și o creatură socială. El trăiește ca parte a unei familii și a unei comunități. O societate nu poate să înflorească în mod real, dacă oamenii gândesc totdeauna în termeni ca „Eu“ în loc de „Noi“. Când civilizația greacă a adoptat filozofia hedonistă a vieții, treptat s-a corupt din interior, s-a clătinat și s-a prăbușit. Civilizația romană care a urmat-o, a fost alcătuită din oameni bine disciplinați, soldați instruiți, cu conducători politici în general onești și cu judecători imparțiali. Când conducătorii romani au acceptat hedonismul, Imperiul Roman a devenit curând imoral, slab și letargic. Constituția unui popor odată autodisciplinat s-a deteriorat în așa măsură, încât Goții au putut să sfărâme zidurile Romei și să distrugă o civilizație care ar fi putut să întrețină un climat atât de favorabil credinței creștine.

Zilele noastre se află într-o paralelă remarcabilă cu civilizația romană. Democrația produce o atmosferă în care credința creștină s-ar cuveni să înflorească, libertatea și justiția să fie extinse tuturor oamenilor și beneficiile materiale ale unei țări bogate să fie împărțite tuturor cetățenilor. America are potențialul de a fi o forță mare pentru Dumnezeu și pentru curăție, dar o filozofie egoistă a vieții, orientată spre plăcere, a întunecat mult din istoria ei. Dacă națiunea noastră va continua să își creeze un dumnezeu din plăcere, vom merge pe drumul Greciei și al Romei. Ca o ironie, ori de câte ori popoarele își fac din plăcerea egoistă un scop în sine, nu ajung să cunoască fericirea.

Mulți moraliști necreștini resping hedonismul și îl substituie cu o filozofie numită utilitarianism. Ei recunosc că hedonismul este prea egoist și că aduce cu sine consecințe sociale dezastruoase. Utilita-

rianismul este o concepție mai nobilă cu privire la morală, substituind principiul celui mai mare bun pentru cel mai mare număr, în locul ideii că fericirea subiectului este scopul și standardul vieții morale. Mai mult decât atât, consideră anumite plăceri ca având valoare intrinsecă mai mare decât altele și le acordă un grad de autoritate morală mai înalt.

Utilitarianismul este falimentar pentru că nu prevede norme obiective. Individul este lăsat să își definească singur ce ar putea produce cel mai mare bine celui mai mare număr. Cineva ar putea trage de aici concluzia că orice persoană cu o deformație sau handicapată mintal, ar trebui să fie omorâtă. Altul ar putea decide că dispariția unei anumite rase sau grupări religioase ar fi spre cel mai mare bine pentru cel mai mare număr. Un fiu ar putea înțelege că moartea tatălui său abuziv ar fi spre folosul mamei lui și al tuturor membrilor familiei. Utilitarianismul nu stabilește în mod real un îndrumător cu sens pentru omul păcătos și deci este ratat. O societate care urmează acest sistem de gândire, niciodată nu va ajunge la adevărata fericire în mijlocul unei lumi atât de schimbătoare.

2. Noua moralitate a teologiei moderne

Cu câteva decenii în urmă, de la un slujitor al Evangheliei ne puteam aștepta să îl auzim vorbind în favoarea punerii în ilegalitate a literaturii pornografice, a tablourilor obscene și a filmelor indecente. Astăzi, deseori clericii conduc lupta pentru o permisiune morală tot mai largă. Ei sunt primii care denunță pe acela care susține că Biblia cuprinde legi, reguli și principii morale care reglează conduita. Ei numesc aceasta o „concepție puritană“, dând impresia că acei oameni mari care și-au câștigat o viață din pământ stâncos, care au construit vechile noastre colegii și care au pus bazele literaturii, au făcut parte dintr-o societate bolnavă, nevrotică, cu rădăcini putrede. Conducătorii religioși de astăzi pierd din vedere multele calități excepționale ale Puritanilor, concentrându-se asupra preocupării lor cu păcatul, cu vinovăția, concentrându-se asupra severității lor și asupra asprimii lor melancolice. În această atitudine, un număr de clerici moderni au născocit un cod de reguli morale, fără să accepte principiile și legile Bibliei ca autoritate absolută. Acest sistem a fost numit uneori „noua morală“, iar alteori s-a referit la el ca fiind „etica situației“.

Cei doi exponenți ai noii morale, episcopul John A. T. Robinson și profesorul Joseph Fletcher, subliniază că ținuta, conduita morală, nu este determinată de legi, reguli sau principii, ci numai de iubirea aplicată în situații particulare. Într-un șir de șase fraze, dr. Fletcher explică „teologia eticii“ lui. El afirmă: (1) singurul lucru adevărat bun este

dragostea; (2) când un creștin trebuie să ia o hotărâre cu privire la conduită, nu trebuie să se gândească la legi sau precepte morale, ci să ia hotărârea întemeiat pe dragoste; (3) iubirea și dreptatea (justiția) sunt absolut același lucru, deoarece dreptatea este iubirea distribuită; (4) adevărata iubire dorește binele chiar și dușmanilor; (5) scopul scuză mijloacele, când acesta este expresia dragostei; (6) toate deciziile noastre cu privire la conduita morală să fie făcute bazați pe dragostea aplicată la o situație particulară.

Exponenții „noii morale" susțin că nu trebuie să căutăm în Biblie principii, legi sau reguli absolute. Dr. Robinson afirmă că „nimic nu poate fi etichetat totdeauna ca rău în sine. Nu se poate porni, de exemplu, de la poziția că relațiile sexuale dinaintea căsătoriei, sau divorțul, sunt rele, păcate, prin ele înșile. Pot fi așa în 99 de cazuri, sau chiar în 100 de cazuri dintr-o sută, dar valoarea lor intrinsecă nu este rea în ea însăși, deoarece singurul rău adevărat este lipsa dragostei.* El continuă să sublinieze în aceeași carte că un tânăr poate să decidă în relațiile lui cu o fată, punându-și întrebarea „cât de mult o iubesc?" și nu să aibă în vedere gradul de păcat în care este implicat.

Aceeași concepție este susținută în legătură cu

* *„Honest to God" (Philadelphia, 1963), pag. 118*

orice aspect al conduitei morale. Dacă o persoană, într-o situație deosebită, crede că furtul ar fi potrivit cu dragostea, poate fura fără a avea sentimentul că încalcă legea lui Dumnezeu. După teologii „noii morale", individul trebuie să fie sigur doar dacă „principiul dragostei" a fost acela care l-a condus să fure, pentru cineva aflat într-o nevoie reală. Acești teologi moderni susțin că nu trebuie să se hotărască dinainte dacă să fure sau nu, atunci când se ivește ocazia. Hotărârea se poate lua numai când se prezintă situația respectivă.

„Noua morală" nu este biblică și deci nu trebuie să i se atribuie termenul de „creștină". Nu poate fi acceptată de nimeni care crede în Dumnezeul Sfânt, viu și personal al credinței creștine. Ea răstălmăcește relația biblică dintre lege și dragoste și este descoperită criticii ca fiind incompletă și nepotrivită pentru cel puțin două motive. În primul rând, ea posedă o concepție greșită cu privire la om ca păcătos. În al doilea rând, nu ține cont de slăbiciunea umană.

Cei care susțin noua morală iau drept bun faptul că toți oamenii vor ști exact ce înseamnă iubirea și că deci vor aplica corect principiul dragostei, în orice situație. Acest fel de gândire trece cu vederea depravarea omului. Este posibil ca oamenii să folosească termenul „dragoste" și totuși să justifice în mintea lor acte de violență și de cruzime. Recent, un student la o mare universitate a ucis o colegă

pentru că a simțit că „o iubește prea mult.“ Omul păcătos poate să deformeze înțelesul cuvântului „iubire“ în multe sensuri, întreținându-și o scuză pentru aproape orice faptă rea.

Noua morală, de asemenea, nu ține seamă de slăbiciunea omenească. Ca să spui că o conduită morală nu trebuie niciodată determinată dinainte printr-un standard sau printr-o lege, ci că hotărârea trebuie să fie luată pe loc în fața situației, înseamnă să arunci o prea mare răspundere asupra omului vulnerabil la păcat. Într-un moment de pasiune, ușor se poate acționa împotriva celui mai bun raționament. Doi tineri aflați singuri vor fi mult mai apți de a se comporta corect dacă ei determină aprioric că deoarece Dumnezeu cere curăție, se vor abține de la păcatul sexual. Într-o situație intimă nu se vor gândi prin prisma așa numitului „principiu al dragostei“. Ei au nevoie să fi fost întăriți printr-o hotărâre luată dinainte, că vor asculta de legea lui Dumnezeu.

Unii au ideea greșită că oamenii acționează mai bine fără un cod precis. Oricum, s-a dovedit contrariul. Dacă unui copil nu i se dau standarde specifice, deseori se răzvrătește. Poate acționa cu iresponsabilitate, dar se va mira tot timpul dacă cineva va avea suficientă grijă ca să-l oprească. Adulții, de asemenea, își dau seama profund de faptul că au nevoie de o linie călăuzitoare și vor încerca singuri să își creeze principii prin care să poată trăi. Omul, cu slăbiciunea lui omenească, are nevoie de legi pentru conduită și mulți gânditori contemporani încep să își dea seama de acest fapt.

Singura cale prin care se poate găsi fericirea în această lume schimbătoare este credința în Dumnezeu, care este descoperit în Sfânta Scriptură. Un credincios cunoaște ce vrea Dumnezeu ca el să facă și găsește iertare când este conștient că a greșit.

8
Filozofia de secole cu privire la sex

În societatea modernă, subiectul sex este discutat liber și deschis din orice punct de vedere. Comercializarea lui a ajuns acceptată ca parte a felului nostru de viață. Reclamele arată femei îmbrăcate sumar, cântece și sloganuri sugestive sculptate în bronz. Mulți copii cresc în cămine distruse prin divorț sau marcate de infidelitate. Un procent de tineri adolescenți descurajați sunt antrenați în comportament de promiscuitate. Condițiile se deteriorează atât de rapid, încât Dr. Reinhold Niebuhr, un creștin evanghelic fără nici un dubiu, s-a alarmat în legătură cu Raportul Kinsey, spunând că: „ne apropiem de starea care a caracterizat civilizația romană în perioada ei de decădere.“ La această situație au contribuit un număr de factori. Ideea că omul este un animal și că învățătura și standardele credinței creștine nu au

o autoritate divină a eliminat concepția despre păcat și vină înaintea lui Dumnezeu. Societatea în general a devenit foarte liberă, astfel încât stigmatul social nu mai exercită o influență restrictivă puternică. Obținerea cu ușurință și la prețuri reduse a preventivelor pentru sarcină a eliminat o altă piedică în calea relațiilor extraconjugale. Mai mult decât atât, al doilea război mondial și conflictele ulterioare, care au necesitat mobilizarea unui mare număr de tineri, i-a îndepărtat de influența restrictivă a căminelor lor. Concentrați în zone unde lichiorul și sexul se etalau înaintea lor prin aceia care nu erau interesați decât de bani, a fost ușor pentru acești tineri să socotească potrivit să petreacă tot mai mult înaintea unui viitor atât de nesigur. Un alt factor care a contribuit la aceasta a fost situația industrială care menține un mare procent de femei în afara căminelor lor, plasându-le în birouri și în fabrici, unde muncesc alături de bărbați. Automobilul și motelul au jucat de asemenea un rol, înlesnind excursii clandestine avantajoase.

Creștinii care cred Biblia nu se pot complace în fața acestei crize morale. Ei trebuie să se împotrivească pe față acestei imoralități, pentru că dacă aceste păcate grave împotriva lui Dumnezeu nu sunt împiedicate, civilizația noastră este sortită distrugerii. Ei recunosc că unii creștini din generațiile trecute nu au avut totdeauna față de sex o atitudine corespunzătoare, dar insistă asupra faptului că atitudinile și principiile de astăzi sunt eronate și cu totul distructive.

Cel puțin patru atitudini distincte față de problema sexului sunt exprimate în societatea noastră. Capitolul de față va prezenta aceste puncte de vedere false, pentru a putea pune în lumină mai bine adevărul. Va prezenta de asemenea în sumar principiile Bibliei cu privire la sex și concluzia că adevărata fericire se poate afla numai atunci când cineva umblă în ascultare de legea morală a lui Dumnezeu.

1. O necesitate pervertită

Mulți oameni religioși au considerat problema sexului ca ceva dezagreabil, un subiect care să nu se discute mai mult decât absolut necesar. Părinții au făcut tot ce le-a stat în putință ca să ascundă de copiii lor problema vieții. Când într-o familie urma să se nască un copil, nimeni nu vorbea deschis despre acest lucru, deoarece sarcina crea în jurul ei o anumită jenă.

Această atitudine față de problema sexului, ca fiind ceva rușinos, a început de timpuriu în istoria bisericii creștine, nu prin Puritani, cum se presupune adesea. Unii creștini erau influențați de gândirea greacă, aceea care înălța natura spirituală a omului și avea o înțelegere despre partea fizică a

ființei umane, ca fiind ceva cu totul inferior.

S-a considerat trupul ca fiind senzual și păcătos iar adevărata virtute consta în negarea dorințelor sale naturale, în neglijarea lui sau în abuzarea lui. Căsătoria a început să fie privită ca mult mai puțin de dorit decât celibatul. Printr-o interpretare greșită a cuvintelor apostolului Paul că „este mai bine să se căsătorească decât să ardă“ (1 Corinteni 7.9), acei creștini de la început au aprobat căsătoria. Au socotit-o ca fiind ceva sacru, numai pentru că i-au văzut scopul în întemeierea familiilor pentru stat și biserică. Relația sexuală a fost astfel „justificată“ prin căsătorie, numai pentru că era mijlocul de procreere a speciei umane. Nu era socotită ca o expresie a dragostei, singurul scop recunoscut fiind nașterea de copii. Pentru acest motiv subiectul nu era discutat, problema vieții fiind evitată în prezența copiilor, iar sarcina implica o admitere șovăitoare că ceva penibil a avut loc.

Această concepție cu privire la sex și la relațiile de căsătorie nu este biblică. Ea pierde complet din vedere adevărurile minunate cu privire la căsătorie și la scopul ei, așa cum sunt prezentate de Scriptură. Această viziune deformată cu privire la sex provine din lumea păgână și a fost introdusă în domeniul creștin prin influența religiei și a filozofiei grecești.

2. Ultima experiență

A doua teorie falsă asupra sexului este ultima experiență a vieții. De fapt unii autori contemporani de literatură pornografică, practic au ajuns s-o zeifice. Ei scriu pe premisa că omul nu este decât produsul unei șanse oarbe, nimic mai mult decât un organism fizic. Această concepție raționalistă nu acordă omului nici o identitate, nici o valoare și nici o semnificație. Ea susține că bărbatul poate căpăta o anumită autenticitate prin sex și poate — cel puțin — atinge iluzia că este cineva. Ca agresor, el câștigă simțul realizării și singur își acordă falsa impresie a puterii. Femeia, se spune că are nevoie instinctivă de a aparține cuiva.

Este prezentată ca fiind bucuros supusă bărbatului, chiar când acest lucru înseamnă bătaie și suferință, numai să fie dominată de cineva sau de ceva. Da, un număr de scriitori și de artiști pornografici de astăzi au vaga speranță că prin exprimarea liberă sexuală vor realiza „o experiență religioasă.“ Tragedia este că exercițiul sexual fără restricții produce numai o iluzie de putere și apartinere. Ca și prin folosirea drogurilor sau a muzicii psihedelice, niciodată nu se satisfac necesitățile cele mai adânci ale inimii omenești. Niciodată acestea nu conduc la satisfacție sau la fericire autentică.

3. *O simplă funcție biologică*

Cel mai răspândit dintre toate curentele de concept susține că activitatea sexuală este o simplă funcție fizică ce trebuie să fie satisfăcută. Sexul este socotit ca o necesitate fiziologică, cum ar fi nevoia de a mânca sau de a bea, ceva pe care omul îl are asemenea animalelor. Tipăriturile și revistele de popularitate, care în mod conștient sau inconștient susțin această filozofie, insistă asupra faptului că este dăunător pentru oameni să înăbușe instinctul sexual. Ele învață că ori de câte ori două persoane sunt în acord reciproc, nu trebuie să își facă scrupule în legătură cu o activitate sexuală în afara căsătoriei. Ei susțin ca divorțul să se facă prin consens mutual și că trebuie respinsă așa numita învățătură „puritană“ a credinței creștine.

Rezultatele acestui curent permisiv au fost tragice. Ideea că relațiile sexuale în omenire nu sunt nimic mai mult decât o funcție biologică de împlinit fără apel la morală, produce mii și mii de vieți distruse. Dezechilibrul mintal și emoțional printre studenți face tot mai necesare serviciile psihologilor și ale psihiatrilor. Instituțiile pentru tratarea bolilor mintale sunt din nefericire supraaglomerate. Dr. Francis Braceland, ex-președinte al Asociației Americane de Psihiatrie și editorul actual al „American Journal of Psychiatry“, a spus: „O atitudine mai îngăduitoare cu privire la experiența sexuală pre-maritală a impus asupra unor femei un stress suficient de sever ca să provoace crize emoționale.“ În plus, S.U.A. sunt atinse în prezent de 200.000 de cazuri de boli venerice; iar avorturile ilegale se estimează a avea loc aproape de un milion de ori pe an. Adăugând acestora tragicele rezultate ale familiilor destrămate, devine evident faptul că această națiune nu va mai rămâne mare și puternică, dacă această concepție cu privire la relațiile sexuale nu este înlăturată.

Autorii revistelor pornografice fac orice efort ca să dovedească faptul că părinții religioși care cer un standard moral ridicat, produc criminali sexuali și deviați mintal. Nici urmă de evidență nu substanțiază această acuzație. Termenul „puritan“ este folosit impropriu pentru a descrie un părinte tiran, deși acela foarte probabil că nu are nici o înclinație spre religie. Actele de violență și de perversiune sexuală sunt produsul unei societăți în care este practicată o atitudine de îngăduință.

Un alt aspect critic al atitudinii permisive este egoismul care stă la baza acesteia. Fiecare persoană raportează totul la propria plăcere sau împlinire. Temelia acestei concepții este hedonismul, o filozofie morală dovedită a fi inadecvată și periculoasă. Un individ nu poate primi totul doar prin prisma personală, pentru ca să poată fi un bun membru al societății. Apoi această atitudine

servește în totalitate intereselor bărbatului. El este încurajat să cucerească în această privință cât poate și aceasta atât pentru satisfacerea instinctului său cât și pentru glorificarea eului său. Se așteaptă ca o fată tânără să fie oricând gata să se dăruiască unuia care nu o iubește și care nu o dorește doar pentru sine. Acest lucru aureolează libertatea sexuală a tinerilor plăcuți la înfățișare, dar nu oferă nimic celor vârstnici sau care nu sunt atrăgători din punct de vedere fizic. Ființa omenească are nevoie de iubire și de sentimentul că este dorită și necesară, iar simpla activitate biologică sexuală nu satisface aceste cerințe umane de temelie. Mulți dintre cei care au trăit acest fel de viață ilicit, au ajuns astăzi într-o stare de amarnică deziluzie și de disperare agonizantă.

4. *„Principiul iubirii" al noii morale*

Un număr de teologi de astăzi recunosc că omul nu este un simplu animal și că iubirea este cel mai de seamă liant în relația de căsătorie. Totuși, aceștia nu voiesc să accepte reglementările autorității Bibliei și au inclus în noua lor morală un sistem de etici sexuale în această privință. Este aplicarea unei etici a circumstanței la conduita sexuală. Acești teologi spun că cineva nu trebuie să decidă pe baza unor legi sau reglementări ceea ce trebuie să facă într-o situație dată. Factorul determinant este „principiul dragostei", a căuta binele aproapelui.

Motivul prezentat în această concepție cu privire la conduita sexuală este mai bun decât ideea că relația sexuală nu este mai mult decât un fenomen biologic. Oricum, impune o clauză imposibil de împlinit de către tineri, cărora li se cere să gândească prin implicația logică a „principiului dragostei", atunci când ei se află sub tensiunea dorinței naturale. Un scriitor declară că „gândul acesta este prea lung pentru un tânăr de optsprezece ani aflat pe locul din spate al automobilului, într-un moment de pasiune." Cuvântul „iubire" este ambiguu. Tinerii pot crede că se iubesc, când în realitate nu au ajuns să descopere adevărata semnificație a acesteia. Un bărbat căsătorit se poate convinge singur că iubește o altă femeie, scuzându-și astfel purtarea imorală de a săvârși un act de cruzime față de soția lui. Tinerii au nevoie de o concepție elevată asupra sfințeniei vieții și trebuie să decidă în mod anticipat că ei vor păstra puritatea sexuală. Sub stresul care pătrunde câteodată în viața de familie, un soț și soția lui trebuie să rezolve problemele căsătoriei lor considerând căsnicia un lucru sacru și un acord exclusiv pentru întreaga viață. Cămine destrămate, vieți distruse și relații pervertite au fost totdeauna consecința violării legii morale a lui Dumnezeu.

Biblia ne învață despre căsătorie că este una dintre prețioasele daruri acordate omenirii. Scopul

ei este perpetuarea rasei umane și expresia delicată a unei iubiri profunde și statornice! Căsătoria este în mod exclusiv o unire „într-un singur trup“, iar expresia sexuală a dragostei în cadrul căsătoriei are o semnificație profundă. Oricum, omul a ajuns o ființă păcătoasă și deseori pervertește sau abuzează de toate darurile bune ale lui Dumnezeu, inclusiv sexul. Biblia, deci, condamnă cu toată tăria aceste relații pre-maritale, infidelitatea și homosexualitatea. Atât sfințenia căsătoriei cât și avertismentul împotriva tuturor formelor de necurăție sunt clar exprimate în epistola către Evrei. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie neîntinat, pentru că Dumnezeu va judeca pe desfrânați și pe adulteri“ (Evrei 13.4).

Favoarea și binecuvântarea lui Dumnezeu nu pot rămâne asupra unui individ sau a unei națiuni care batjocoresc voia Lui revelată. Adevărata satisfacție și bucurie nu se poate afla decât dacă umblăm pe calea ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu.

9
Teologia biblică cu privire la sex

Credința creștină oferă mântuire de sub pedeapsa și de sub puterea păcatului, iar adevărurile ei implică în întregime omul, trup și suflet, pentru timp și veșnicie. Biblia prezintă o vedere de ansamblu, totală, asupra lumii și a vieții, incluzând

principii pentru conduita sexuală în această epocă tulbure. Ea ne învață că viața sexuală este unul dintre bunurile oferite de Dumnezeu omenirii, fără să lege aceste dorințe sau capacități, de cădere sau de lumea animală. Dumnezeu a creat pe Adam și pe Eva ca bărbat și femeie și, înainte de căderea lor în păcat, El le-a poruncit: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul...“ (Geneza 1.28). Chiar dacă păcatul n-ar fi pătruns în rasa umană, sensul procreării ar fi existat prin unirea sexuală. De aceea, un credincios creștin nu va concepe studiul sexualității cu atitudinea că acest subiect este oarecum păcătos sau rușinos prin natura lui. Va recunoaște aceasta ca fiind ceva rânduit de Dumnezeu și important pentru viața sa individuală.

1. Semnificația căsătoriei

Relația căsătoriei are o semnificație profundă în gândul lui Dumnezeu. În timp ce ea include unirea fizică sexuală ca ingredient important, căsătoria este cu mult mai mult decât o simplă unire a trupurilor. Dumnezeu a acordat-o omului în harul Lui, ca pe o împlinire și o expresie a personalității umane.

Istoria creației arată că Dumnezeu a făcut mai întâi pe Adam, ca bărbat solitar în mijlocul unei lumi unde animalele trăiau în perechi. Domnul i-a încredințat sarcina de a numi animalele din grădina

Edenului și Adam a devenit astfel conștient de faptul că fiecare ființă de sex masculin avea o pereche în afară de el și că nimic din lumea animală nu era potrivit pentru el. Și-a dat seama de faptul că este incomplet ca individ singur și astfel a fost pregătit să primească în dar femeia, contraparte în viața sa. Biblia înfățișează frumoasa scenă când Dumnezeu a creat pe Eva ca tovarășă de viață a lui Adam. „Atunci Domnul Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc peste om, și omul a adormit; și El a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om" (Geneza 2.21,22).

De când femeia a fost făcută din bărbat, este dependentă de el și este neîmplinită fără el. În mod similar, bărbatul este incomplet fără ea. Ei au nevoie unul de celălalt și numai în cadrul căsătoriei poate fi satisfăcută în mod deplin această necesitate. După descrierea reacției lui Adam față de femeia minunată luată din pieptul său, cartea Geneza declară: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de soția sa; și se vor face un singur trup" (Geneza 2.24).

Bărbatul, care este mai puternic, este răspunzător de unirea cu soția lui. El găsește împlinirea personalității sale în posesiune, în timp ce soția își va împlini rolul ei, supusă fiind iubirii lui puternice și durabile.

Cele două sexe nu au nevoie unul de altul numai pentru împlinirea personalității lor, ci și pentru o expresie deplină a lor ca putere mintală, emoțională și de voință. Unirea sexuală în cadrul căsătoriei implică o comunicare de ființă. Actul sexual nu trebuie să fie considerat niciodată un simplu fapt fizic, fără semnificație. De aceea termenul biblic „a cunoaște" folosit pentru desemnarea actului sexual este mai mult decât o delicatețe în exprimare. Același cuvânt este folosit pentru a indica cunoașterea lui Dumnezeu în multe pasaje din Scriptură (Judecători 2.10; Ieremia 22.16) și afirmă că în dăruirea de sine reciprocă din relațiile sexuale în cadrul căsătoriei există o comunicare totală de ființă. Conștiența de sine și propria identitate sunt mult înălțate prin aspectul sexual al căsătoriei. Bărbăția și feminitatea sunt mult mai profund legate prin această delicată expresie a dragostei.

Biblia înlătură clar orice promiscuitate. Actul conjugal este bogat în semnificație și deci trebuie exercitat numai în cadrul căsătoriei. Relația sexuală nu este niciodată un act la întâmplare. Cea mai răspândită concepție cu privire la sex susține astăzi că nu este altceva decât o funcție biologică fără semnificație, dar aceasta este total contrar principiilor Cuvântului lui Dumnezeu. Apostolul Paul afirmă că relațiile ilicite, comerciale sau improvizate, oricum ar fi, sunt lucruri de mare impor-

tanță pentru că implică întreaga personalitate. Orice act în afara căsătoriei, chiar și cu o prostituată, lasă urme adânci asupra căsătoriei. Astfel, Paul spune: „Nu știți că cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup“ (1 Corinteni 6.16).

Deoarece relația de căsătorie este atât de importantă, Cuvântul lui Dumnezeu conține literal zeci de avertismente precise cu privire la incest, adulter sau desfrânare. Biblia, de asemenea, condamnă în termeni neechivoci homosexualitatea și orice altă formă de perversiune. Dumnezeu a dat instrucțiuni lui Israel în Levitic 18, cu privire la conduita lor sexuală și, după ce condamnă direct păcatele homosexualității și ale bestialității, declară: „Să nu vă întinați cu nici unul din aceste lucruri, căci prin toate acestea s-au întinat neamurile pe care le voi izgoni dinaintea voastră. Țara a fost întinată prin ele; Eu îi voi pedepsi fărădelegea, și pământul va vărsa din gura lui pe locuitorii lui.“ (Levitic 18.24,25).

Darul sexului pe care Dumnezeu l-a oferit ca expresie a iubirii profunde, bogate și plină de delicatețe, ca și a procreării rasei umane, este denaturat în ceva urât și rușinos prin aceste perversiuni. Ele nu contribuie la conștientizarea sinelui sau la identitatea sinelui între bărbați sau între femei. De fapt, aceste practici sunt distructive și sunt condamnate de apostolul Paul în Romani 1, drept culme a consecințelor dezastruoase ale necredinței.

Deși devierea sexuală, în unele cazuri, poate fi o boală mintală care necesită tratament în loc de pedeapsă, omul credincios nu va veni niciodată în ajutorul acelora care minimalizează răul intrinsec sau nocivitatea ei potențială. Una dintre marile tragedii ale epocii noastre este incidența și influența crescândă a homosexualității. Anumite organizații caută să o introducă drept un fel de mod de viață acceptat. În cărți și reviste, la radio și televiziune se fac glume pe această temă. S-a estimat că cel puțin 25 procente din cei care lucrează în lumea hotelurilor, restaurantelor și reprezentațiilor în America sunt homosexuali confirmați. Dacă acest lucru este adevărat, atunci națiunea noastră este coaptă pentru judecata lui Dumnezeu.

2. Exclusivitatea căsătoriei

Al doilea capitol al cărții Geneza stabilește temelia adevărului biblic și anume: Căsătoria a fost stabilită de Dumnezeu ca o legătură între doi oameni, bărbatul și soția lui. Deși poligamia a fost practicată în zilele Vechiului Testament chiar și de oameni evlavioși, niciodată nu a fost sancționată de Dumnezeu. Geneza 2.24 declară: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de soția sa, și se vor face un singur trup.“

Termenul „un trup“ înseamnă mult mai mult

decât o unire fizică; el scoate în evidență căsătoria ca unire a două personalități. Domnul Isus a citat aceste cuvinte din Geneza, când a fost întrebat de farisei cu privire la divorț. El a declarat în mod clar căsătoria ca fiind o fuziune, o unire divină între două persoane și că oamenii nu au dreptul să rupă această legătură din capriciu. „Drept răspuns, El le-a zis: „N-ați citit că Cel care i-a făcut, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a spus: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și va fi unit cu soția sa, și cei doi vor fi un singur trup“? Astfel că ei nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ceea ce Dumnezeu a legat împreună, omul să nu despartă“ (Matei 19.4-6).

Mai departe, Domnul Isus a stabilit că singurul motiv care poate rupe legătura căsătoriei este „desfrânarea.“ Persoana care ajunge infidelă, angajându-se în relații sexuale cu altcineva, violează unirea într-un singur trup între soț și soție, care este însăși inima căsătoriei. Esența unirii între soț și soție este blamată când unul dintre ei se angajează în relații sexuale în afara căsătoriei.

Această exclusivitate sfântă a unui „singur trup“ este de asemenea subliniată de apostolul Paul. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și va fi unit cu soția sa, și cei doi vor fi un singur trup.“ Taina aceasta este mare — (vorbesc despre Hristos și despre Biserică)“ (Efeseni 5.31,32).

Prin unirea sexuală, soțul și soția sunt aduși

într-o relație vitală unul cu altul. Căsătoria exprimă o iubire atât de profundă, gata de sacrificiu, delicată și pură, încât este asemănată cu unirea care există între Hristos și Biserica Lui. Aceste versete arată că dragostea răscumpărătoare a lui Dumnezeu, prin Hristos, întrece orice pricepere. Oamenii nu pot cuprinde dragostea care L-a făcut pe Tatăl să-L dea pe Fiul Său întunericului înspăimântător și agoniei de la Golgota, nici minunea că prin unirea lor cu Hristos, Dumnezeu îl va primi într-o zi în gloria Lui ca pe o posesiune deosebită. Această minunată iubire, această unire glorioasă și de neexprimat dintre Hristos și poporul Lui este reflectată aici pe pământ în relația de căsătorie. Niciodată n-a fost înfățișată o descriere mai nobilă a unirii dintre soț și soție. Este imposibil de imaginat o concepție mai înaltă.

Această viziune măreață a căsătoriei plasează asupra fiecărui bărbat răspunderea solemnă de a arăta în dragostea lui pentru soție semnele iubirii lui Hristos pentru Biserica Lui. Soțul trebuie să-i arate sacrificiul și devotamentul lui statornic. Soția trebuie să-și respecte soțul și să-l onoreze pe acela care manifestă devotament față de ea. Astfel, amândoi exprimă dragostea lor față de Dumnezeu prin ascultarea de poruncile Cuvântului Lui. „Încolo fiecare din voi să-și iubească soția ca pe sine; și soția să se teamă de bărbat“ (Efeseni 5.33).

Natura „unui singur trup“ a căsătoriei, cu intimitatea și curăția pe care o implică, este o puternică pledoarie pentru castitate, atât înainte cât și după ceremonia căsătoriei. Adulterul și promiscuitatea sunt implicit condamnate, iar poligamia este eliminată. O persoană nu se poate lega fizic, emoțional, intelectual și spiritual în relație de căsătorie, decât față de o singură persoană.

Căsătoria este într-adevăr un lucru de onoare, iar relația sexuală în cadrul căsătoriei are o adâncă semnificație. Niciodată nu trebuie considerată ca ceva rușinos sau întinat, nici nu trebuie privită ca ceva dăruit doar în scopul procreării umane. Este o expresie profundă, bogată și plină de semnificație a unei iubiri delicate. De aceea scriitorul epistolei către Evrei declară: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie neîntinat, căci Dumnezeu va judeca pe desfrânați și pe adulteri“ (Evrei 13.4).

Un cuplu creștin trebuie să fie conștient de aceste adevăruri biblice privitoare la sexualitatea sa. Ei trebuie să privească relațiile conjugale ca pe un aspect important al căsătoriei și niciodată să nu fie socotite în termenii pasiunii animalice. Soțul, a cărui iubire este marcată de sacrificiu, răbdare și înțelegere, își va găsi soția supusă și iubitoare. Într-un asemenea cămin, copiii recepționează un incomensurabil beneficiu din spiritul de armonie și dragoste care îi domină atmosfera. Vor respecta mult mai ușor îndemnurile Bibliei: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – ca să fii fericit și să trăiești mult timp pe pământ“ (Efeseni 6.1-3).

10
Teologia biblică a eticii

Omul modern, acceptând teoria evoluției naturaliste, privește viața umană ca fiind în esență deloc diferită de lumea animală. Acest fel de gândire neagă răspunderea morală a omului și definește aspru inutilitatea vieții umane. Persoana care încearcă să gândească prin prisma analizelor și tânjește să găsească un sens în viață, nu poate decât să plângă de disperare, cât timp acceptă acest sistem de gândire în afara lui Dumnezeu. Ca rezultat al acestuia, mulți s-au îndreptat spre droguri, orgii sexuale, muzică decadentă, literatură și artă pornografică, în încercarea de a scăpa de implicațiile logice ale respingerii lui Dumnezeu.

Singurul răspuns la dilema omului secolului douăzeci este istorica credință creștină, învățată din Noul Testament și propovăduită de apostoli. Această credință trăiește încă în biserici unde marea doctrină istorică creștină este crezută și unde

Biblia este recunoscută drept Cuvântul lui Dumnezeu. Reafirmând încrederea noastră în standardele absolute ale creștinismului biblic, vom lua în considerație existența lui Dumnezeu și a legii morale; în al doilea rând, relația dintre lege și libertatea umană; în al treilea rând, legătura dintre lege și dragoste; în al patrulea rând, aplicația acestor principii în lumea noastră întinată de păcat.

1. Existența lui Dumnezeu și a legii morale

Biblia nu ne prezintă o serie de argumente teologice pentru a dovedi existența lui Dumnezeu. Ea începe cu simpla afirmație, „La început, Dumnezeu..."

Credința sau necredința cu privire la Dumnezeu este în fond o problemă morală. Chestiunea nu se întemeiază numai pe logică. Aceasta nu înseamnă deloc că un creștin nu poate avea argumente bune pentru credința sa. El poate aminti necredincioșilor că viața chiar și a celor mai simple celule, este atât de complexă și de mult complicată încât ea arată spre un Proiectant și un Creator inteligent. Creștinul poate arăta de asemenea spre sine însuși, indicând o personalitate cu gândire, sentimente și voință și întrebând cum a putut o șansă oarbă să producă o asemenea ființă. De fapt, caracteristicile omului sunt atât de deosebite de cele ale animalului, încât chiar și evoluționiștii admit că „există o diferență fundamentală între mintea unui om și aceea a tot ce nu este om. Diferența este de natură, nu de grad."* Necredinciosul trebuie să își exerseze mai mult credința pentru a putea susține teoria evoluției, decât creștinul care crede în Dumnezeu. Și când ateul sau ignorantul spune că omul nu este o personalitate autentică, se așază singur împotriva mărturiei experienței umane. Oamenii sensibili nu pot trăi cu concepția că omul este o simplă mașină programată. De aceea, în ciuda tuturor eforturilor oamenilor străluciți de a răspunde problemelor cu privire la originea și la natura omului, acestea rămân în mister atât timp cât nu se acceptă prin credință ceea ce afirmă Biblia.

Persoana și lucrarea lui Isus Hristos sunt de asemenea dovezi valabile pentru existența lui Dumnezeu și a adevărului Bibliei. Vechiul Testament descrie cursul istoriei și al profeției, conducând la venirea pe pământ a lui Hristos, iar Evangheliile prezintă o relatare a vieții Lui, a cuvintelor și a măreței Sale lucrări de răscumpărare. Semnificația morții Sale de substituire, a îngropării și apoi a învierii Sale este explicată în epistole, iar mesajul Noului Testament a exercitat o putere transformatoare în viețile acelora care l-au crezut.

* *Leslie A. White, The Symbol: the origin and basis of human behavior", pag. 230*

Credința în Dumnezeu, așa cum este El descoperit în Biblie, are anumite implicații logice. Un Dumnezeu Sfânt nu poate fi indiferent față de conduita morală. Deci, există o lege morală ca expresie a acelei sfințenii la care se referea apostolul Ioan când a declarat: „Dumnezeu este lumină“ (1 Ioan 1.5). La Dumnezeu nu există nici un fel de necurăție sau întinăciune și de aceea El nu poate încuviința răul. Însăși natura lui Dumnezeu cere ca El să facă o distincție între bine și rău. Omul, în virtutea creării sale după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, posedă chiar în această stare decăzută, o cunoștință lăuntrică a ceea ce este bine și ce este rău. Aceasta implică existența unei legi morale în spatele tuturor exprimărilor scrise ale voinței sfinte a lui Dumnezeu. Uciderea, hoția, adulterul, lipsa de onestitate, violează natura de a fi a lui Dumnezeu. Bunătatea, curăția, cinstea și adevărul sunt în armonie cu natura Lui sfântă. Principiile lui Dumnezeu cu privire la ce este drept și ce este nedrept susțin legislația mozaică, precum și poruncile explicite ale Noului Testament. Deși chiar aceste principii sunt negate de mulți teologi din ziua de azi, rămâne adevărat că orice sistem al eticii care nu a luat în considerație pe Dumnezeu și sfințenia Lui, este fals din punct de vedere biblic, iar istoric s-a dovedit necorespunzător. Păcatul trebuie privit în relație cu Dumnezeu și trebuie recunoscut ca o violare a voii Lui.

Dacă vrei, poți să-L negi pe Dumnezeu, să trăiești imoral și să disprețuiești ideea unei legi morale neschimbătoare. Poți chiar să crezi că faci aceasta pentru că ești prea inteligent ca să crezi mesajul Bibliei. Oricum, necredința ta nu se poate baza pe rațiunea ta, pentru că ai lăsat multe întrebări fără răspuns. Negarea lui Dumnezeu se naște din natura ta păcătoasă. În mândria intelectului tău L-ai respins pe Dumnezeu, iar Biblia te avertizează că vei suferi consecințele într-o viață de deznădejde și de robie crescândă. În Romani 1, Paul declară: „Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit;... Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite“ (Romani 1.22,28).

2. Legea morală și libertatea lui Dumnezeu

Mulți gânditori din ziua de astăzi folosesc termenul „libertate“ în domeniul eticii personale într-un mod paradoxal. Pe de o parte ei văd pe om ca având abilitatea de a acționa doar conform naturii lui individuale, adică într-o manieră predeterminată de anumiți factori psihologici sau de mediul înconjurător. Pe de altă parte, aceiași moraliști apără dreptul omului de a se angaja în pornografie, perversiuni sexuale și alte practici asemănătoare, făcând uz de „libertate“, însăși calitatea pe care ei

afirmă că omul nu o posedă. Astfel se fac vinovați de două erori: (1) neagă faptul că omul este capabil de o alegere morală și (2) confundă libertatea cu desfrâul.

Lumea creată confirmă învățătura Scripturii că adevărata libertate se exprimă totdeauna între anumite limite sau hotare. Proiectantul unui avion are libertate, dar trebuie să lucreze între limitele anumitor principii ale aerodinamicii, pentru ca să realizeze un avion atât frumos, cât și eficient. Arhitecții și oamenii de știință, lucrând în cadrul legilor naturale, sunt capabili să construiască clădiri și dispozitive tehnice cu estetică și simetrie. De ce? Pentru că Dumnezeu a făcut un univers ordonat. Dimpotrivă, unii artiști și compozitori moderni, căutând cu disperare o semnificație a vieții, au produs artă și muzică în care haosul formei și al sunetului exprimă goliciunea filozofiei lor cavernoase.

În domeniul spiritual, ca și în cel material, omul trebuie să aleagă să trăiască în interiorul rețelei legii morale a lui Dumnezeu. Făcând așa, el va practica virtuțile unei vieți frumoase, glorificând astfel pe Dumnezeu și împlinindu-se în viață. Omul care violează legile morale ale lui Dumnezeu și pornind de la o concepție falsă cu privire la libertate, dezvoltă o viață marcată de violență, necinste, falsitate și imoralitate, pierde scopul pentru care a fost creat. Etica biblică recunoaște că ceea ce ajunge un om va fi influențat într-o anumită măsură de ereditate sau de factorii înconjurători, dar insistă că faptele lui sunt determinate de partea lui lăuntrică, prin liberă alegere, nu prin constrângere. Biblia prezintă pe om ca pe o ființă liberă și direct răspunzătoare pentru faptele ei.

Dacă tu, cititorule, ai dat la o parte orice reținere și trăiești ca să îți satisfaci trupul, înseamnă că tu doar exiști. Ai ales calea rea și din cauza acestei alegeri ești singur răspunzător de alegerea făcută. Biblia învață că umblând în continuare pe această cale, îți vei aduce o durere fără sfârșit. Oricum, Isus Hristos îți oferă viață din belșug și viața veșnică. El a afirmat că a venit să îmbogățească pe oameni, să le dea un rost și un scop în viață, atunci când a spus: „...Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10.10).

Această viață din belșug, caracteristică prin semnificație și utilitate, așteaptă pe toți aceia care se supun cerințelor lui Hristos. Drumul spre Dumnezeu și adevărata satisfacție este prin credința în Domnul Isus. Viața veșnică aflată din belșug este la dispoziție.

3. Legea morală a lui Dumnezeu

Moraliștii nebiblici au ideea greșită că dragostea nu poate funcționa sub restricțiile legii și pretind că aplicarea „principiului iubirii“ este adevăratul ghid

în viață. Dragostea și legea sunt compatibile oricum, pentru că nici un om nu poate practica iubirea fără lege și nici un om nu poate împlini cerințele legii morale a lui Dumnezeu, fără iubire. Ascultarea de legi specifice nu înseamnă în mod necesar legalism. Un om răscumpărat care iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său nu se împotrivește să se supună legii lui Dumnezeu și nici nu se poartă în așa fel ca să câștige vreun merit. Iubirea face pe om în stare să împlinească cerințele divine și apoi să meargă dincolo de cerințele legii.

Domnul Isus a declarat că ținta poruncii este dragostea. Rezumând cele zece porunci, El a afirmat că acestea sunt împlinite atunci când cineva iubește pe Dumnezeu mai mult decât orice și pe aproapele său ca pe sine însuși (vezi Matei 22.37-40).

Apostolul Paul afirmă și el prioritatea dragostei și, asemenea Domnului Hristos, nu neagă valabilitatea poruncilor lui Dumnezeu. De fapt, el a înșiruit cinci restricții aflate în cele zece porunci, precizând că respectarea acestora se poate realiza numai prin iubire (vezi Romani 13.9-10).

Deci, Biblia prezintă dragostea nu ca pe o încercare generală, vagă, de a face ceva care să fie bine pentru celălalt, ci o definește cu mare atenție prin concepții, porunci și imperative morale. Aceasta elimină răstălmăcirea „principiului iubirii" care se face în scopul justificării uciderii, jafului sau

altor forme de conduită imorală. Credinciosul, găsind o viață de ascultare bogată și rodnică, confirmă cu recunoștință adevărul de la 1 Ioan 5.3: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele."

4. Legea morală a lui Dumnezeu și situația

Teologii „noii moralități" subliniază accentuat că oamenii trebuie să aleagă uneori între două alternative, nici una nefiind pură. Ei critică în mod nejust morala Bibliei, spunând că aceasta pierde din vedere astfel de situații. Ei greșesc, pentru că Biblia relatează multe exemple în care s-a violat un principiu moral pentru a fi respectat un altul, dar niciodată nu apără fapta respectivă. Când un om credincios ajunge într-o situație în care este forțat să acționeze incorect, trebuie — spun ei — să accepte ceea ce este cel mai puțin rău și apoi să ceară iertare lui Dumnezeu pentru păcatul pe care nu l-a putut evita.

Să presupunem că un om care se află într-o țară ocupată de trupe străine este abordat de soldații care îi caută soția și fetele. Știind că acestea ar putea fi necinstite, el minte, spunându-le că nu știe unde se află. El vede minciuna ca pe un rău mai mic decât acela de a-și trăda familia. Un incident ca acesta îi determină pe profesorii „noii moralități" să tragă concluzia grăbită că minciuna în ea însăși

nu este rea. Noi insistăm să afirmăm că minciuna pe care a spus-o omul acesta este un păcat și că totdeauna a minți este un lucru rău. Tatăl a păcătuit când a mințit și trebuie să recunoască păcatul înaintea lui Dumnezeu. Când el face lucrul acesta, se poate bucura, fiind sigur că Domnul l-a iertat într-adevăr.

Copiii lui Dumnezeu susțin în mod pozitiv că minciuna, furtul, imoralitatea și alte lucruri de felul acestora sunt rele în orice circumstanță. Ținta credinciosului trebuie să fie în perfectă conformitate cu voia lui Dumnezeu; însă el trebuie să evite legalismul caustic privitor la păcatul altora. Un frate credincios care a păcătuit are nevoie de dragoste creștină și de compasiune. Noi țintim a deveni asemenea Domnului Isus care a arătat compasiune femeii prinsă pe când făptuia adulterul. El S-a purtat cumpătat cu ea, a mustrat pe dușmanii ei, i-a iertat păcatul și i-a poruncit ca de atunci încolo să trăiască o viață curată. Apostolul Paul a confirmat prin precept, ceea ce Domnul Isus a indicat prin exemplul Său: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeței. Și ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu“ (Galateni 6.1).

Creștinii credincioși, deci, vor manifesta înțelegere și iubire, dar nu vor comite greșeala noilor moraliști, care sacrifică standardele absolute ale lui Dumnezeu cu privire la ce este bine și ce este rău. Credincioșii nu vor numi niciodată binele, rău și răul, bine și nu vor justifica niciodată răul. Standardele lui Dumnezeu sunt absolute. Ele nu pot fi anulate, nici modificate. Calea spre o fericire autentică în această lume aflată în schimbare se află printr-o viață de ascultare față de legea sfântă a lui Dumnezeu. Poți cunoaște voia lui Dumnezeu prin cugetarea la Cuvântul Său. În plus, când te predai pe tine însuți lui Isus Hristos, Duhul Sfânt îți va da putere să trăiești pentru gloria lui Dumnezeu și pentru binele aproapelui tău. Astfel, vei afla adevărata fericire într-o lume atât de schimbătoare.

11
Problema cunoașterii

Tinerii de orice vârstă simt o oarecare superioritate intelectuală față de părinții lor. Ei se adaptează mai rapid noilor condiții ale unei lumi constant schimbătoare și se poticnesc de avertismentele exercitate de persoanele în vârstă. Mai mult decât atât, tinerii sunt totdeauna idealiști și se miră de ce generația dinaintea lor nu a făcut mai mult progres spre o viață mai bună. Ei n-au învățat din experiență problemele care se întâmpină în drumul spre realizarea unui scop înalt, și nici nu apreciază în mod potrivit beneficiile de care ei se bucură ca urmare a eforturilor părinților lor. Puțini

sunt tinerii care văd viața și istoria în perspectivă adecvată.

Astăzi, prăpastia dintre tineret și cei care depășesc vârsta de treizeci de ani a luat o nouă dimensiune. Generațiile anterioare au avut tendința să coopereze cu adulții progresiști și aceasta le tempera nerăbdarea. Mulți tineri manifestă astăzi aceeași atitudine, dar activiștii care tulbură și demonstrează, nu contează pe adulți, apreciază slab realizările generațiilor trecute și nu posedă o înțelegere reală a complexității problemelor vieții. Activiștii declară că Moise, Plato, Aristotel, apostolul Paul și chiar Isus Hristos, nu au experimentat nimic demn de o considerație pentru lumea de astăzi. Astfel, ei resping trecutul ca sursă de informație și refuză să aștepte ajutor din partea lui Dumnezeu. Acești tineri militanți au o concepție greșită asupra cunoașterii, autorității, libertății și fericirii.

Capitolul acesta va prezenta o examinare a conceptului eronat al cunoașterii, care prevalează acum și care argumentează că credința într-un Dumnezeu personal este o concepție învechită, infirmată de știință și că omul își poate rezolva problemele fără a apela la supranatural.

1. Insuccesul cunoașterii umane

Întreaga cunoaștere umană, ce caută să își atingă scopurile fără Dumnezeu, este sortită eșecului. Ea nu a fost adecvată pentru a întâmpina necesitățile omului în trecut și nu i-a rezolvat problemele cele mai acute în prezent.

Anticii nu s-au aflat în posesia iscusințelor tehnologice din epoca mașinii, dar ar fi o greșeală să îi considerăm ignoranți. Cu mai mult de 2000 de ani înainte de Hristos, Egiptenii și Caldeenii au construit orașe cu clădiri de anvergură, cu sculpturi artistice și cu industrie activă. Au studiat cu minuțiozitate matematicile, științele juridice, arta guvernării, iar în arta țesătoriei, a prelucrării metalelor și a gravării bijuteriilor au dezvoltat o mare iscusință. Încă în acele timpuri s-au format biblioteci alcătuite din table de pământ pe care literele erau săpate. Mai târziu lumea clasică greacă se putea mândri cu mințile luminate ale lui Homer, Socrate, Plato, Aristotel și alții. Lucrările lui Homer și Plato sunt studiate și acum în colegiile și universitățile noastre, iar principiile logicii lui Aristotel nu sunt încă depășite. Totuși nici una dintre aceste civilizații nu a fost capabilă să dureze. Fiecare dintre ele a ajuns la un zenit, s-a deteriorat și a căzut în fața unor puteri ostile.

Falimentul cunoașterii omenești este de aseme-

nea demonstrat de istoria Imperiului Roman. Primii săi cetățeni erau disciplinați și eficienți, dar barbari, manifestând puțin interes pentru civilizația trecută. Cunoștința și artele Greciei clasice au influențat pe Romani, ducând la o cultură cunoscută sub numele de civilizația Greco-Romană. Dar, din nefericire, deși cultura greacă conținea trăsături lăudabile ca izvor de literatură și filozofie elevată, a fost păgână, degenerată și coruptă. Romanii au pierdut simplitatea, cumpătarea și moralitatea care marcau timpurile de la început, devenind nebuni după plăceri, molatici și scandalos de imorali. Percepția înalt intelectuală a marilor filozofi greci a declinat lent în sisteme de gândire inferioară și sofisme lipsite de sens. Luca a descris pe așa numiții intelectuali ai acelor timpuri, astfel: „...toți Atenienii și străinii care locuiau acolo, nu-și petreceau timpul cu nimic altceva decât să spună sau să asculte ceva nou“ (Faptele Apostolilor 17.21).

Condițiile lumii în timpul lui Hristos și a primilor apostoli erau caracterizate prin neliniște socială, dezordine morală și pesimism religios. Cunoștința Greciei, chiar cuplată cu geniul organizatoric al Romei, a fost incapabilă să satisfacă nevoile omenirii. Pentru acest motiv, apostolul Paul a glorificat simplitatea Evangheliei, declarând că aceasta împlinește ceea ce înțelepciunea omenească nu conduce la Dumnezeu. Oricum, vestea bună a răstignirii și a învierii unui Mântuitor

este puterea lui Dumnezeu spre mântuire. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți.“ Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1.18-24).

Crucea era o nebunie pentru Greci, pentru că nu părea să aibă o bază intelectuală. Dar aceia care crezuseră mesajul ei și se încrezuseră în Hristos, au găsit în El puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu, pentru că ea învinge păcatul, cel mai mare dușman al omului și este înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru că ea arată că El a cunoscut adevărata natură a decăderii omului și i-a venit în ajutor. Toată înțelepciunea filozofilor greci și toată nobila grandoare a

literaturii grecești, combinate cu abilitatea romană de a menține legea, ordinea și pacea, au fost insuficiente. Condițiile lumii au continuat să se deterioreze și viața umană a devenit tot mai lipsită de sens. Lumina contrastantă a Evangheliei împotriva acestei derive în pesimism și întunecime a demonstrat în mod izbitor insufiecienţa înțelepciunii omenești.

Pășind de-a lungul secolelor spre epoca actuală, aceeași ineficacitate a înțelepciunii umane este din nou vizibilă pentru cine are ochi să vadă. O cunoscută revistă-magazin săptămânală menționa recent paradoxul cunoașterii în zilele noastre. Se sublinia că dintre oamenii de știință ai tuturor timpurilor, care au existat până în prezent, 90 procente se află astăzi în viață și că omenirea se află în pragul unor succese tehnologice aproape incredibile, desemnate să mărească disponibilitatea informațiilor. Biblioteci computerizate și uzine pentru referință microfilmată vor distribui în curând electronic, informație organizată asupra oricărui subiect, în orice casă sau școală. Mașini computerizează acum probleme matematice în două secunde, care altfel ar lua omului treizeci și opt de ani de calcul. Totuși, în ciuda acestei „cunoașteri instantanee“, din ce în ce mai mulți oameni disperă în fața cunoașterii asupra lor înșiși și a lumii în care trăiesc. Pe măsură ce oamenii învață, devin tot mai conștienți de complexitatea universului și de faptul că problemele vieții nu au o soluție simplă.

Scena lumii actuale este departe de a fi atrăgătoare. Abdomenele mărite și membrele emaciate ale celor ce mor în urma deficienței proteice sunt o mărturie elocventă a insuccesului marei cunoașteri a omului de a procura hrana necesară tuturor. Mahalalele de rău augur ale marilor orașe continuă să crească. Avioane își lansează bombele ucigătoare, iar tineri sunt răniți și uciși în războaie mai sălbatice și mai crude ca în orice altă perioadă din istorie. Asasinate, violență studențească, tulburări, cămine distruse și rata în spirală a crimei, toate arată insuccesul înțelepciunii omului. Chiar și în „lumea sclaviei“ comunismului, oamenii descoperă adevărul cuvintelor: „Omul nu va trăi numai cu pâine.“ Toată instruirea tehnologică a secolului douăzeci este insuficientă pentru ca să rezolve cele mai importante probleme ale vieții. Niciodată n-a fost mai multă nefericire ca în generația actuală.

2. Limitele cunoașterii umane

Cunoașterea umană are limite definite, fie în domeniul științelor naturale, fie în studiile abstracte, cum sunt filozofia și psihologia. Majoritatea oamenilor de astăzi au acceptat anumite teorii, fără a pune întrebări și au respins creștinismul biblic, fără investigații.

Teoria evoluției naturaliste este adesea privită

ca un fapt dovedit științific. Oameni cinstiți însă admit faptul că cei care caută să explice viața fără credința în Dumnezeu pornesc cu multe presupuneri nefondate.

Un studiu al fosilelor nu aduce dovezi în favoarea evoluției și un scrutin amănunțit al diverselor teorii cu privire la originea vieții demonstrează că acestea nu sunt altceva decât presupuneri educate.

Când omul de știință ateu se întoarce spre fosile căutând dovezi, constată că straturile cele mai de jos, etajul Cambrian, prezintă o mare varietate de animale cu o complexitate ridicată. Aceste creaturi nu aduc nici o evidență că s-ar fi dezvoltat unele din altele și nu indică vreo sursă comună. Evoluționiștii spun că a fost nevoie de un bilion sau un bilion și jumătate de ani pentru dezvoltarea incriminată a acestor specimene. Oricum, nu poate fi găsită nici o urmă de evidență în suportul ideii că viața ar fi existat pe pământ înainte de timpul indicat de aceste fosile. Deci paleontologia sugerează că viața a apărut brusc, într-o largă diversitate și într-o mare complexitate.

Mai mult decât atât, nimic nu a putut verifica vreodată teoria că reptilele s-au transformat treptat în păsări, sau păsările în mamifere. Milioane de fosile au fost descoperite și clasificate, astfel încât ar fi de așteptat să existe ilustrări clare asupra schimbării treptate a reptilelor în păsări. Dar asemenea exemple nu au fost încă descoperite. Când evoluționiștii scot în relief că aceste rămășițe organice se formează numai sub influența unor condiții speciale și că de aceea este rezonabil a conclude că nici una, sau puține dintre aceste forme de tranziție s-a întâmplat să fie fosilizate, ei cer să fie crezuți pe cuvânt. Paleontologii nu depind de câteva sute sau chiar câteva mii de fosile ca informații, ci de milioane. În ciuda insuccesului acestor rămășițe de a verifica teoria evoluției, oamenii de știință atei consideră acest domeniu de studiu ca fiind dovada cea mai puternică pentru teoria lor. Julian Huxley, în lucrarea sa „Disertații biologice și geologice", spunea: „Dovezi primare și directe în favoarea evoluției pot fi furnizate numai de paleontologie." Oricum, un alt exponent neclintit al evoluționismului, A. Franklin Shull, admite deschis că studiul fosilelor nu dovedește teoria. După ce a analizat rapoartele asupra studiului fosilelor, a afirmat: „Biologii au presupus continuitatea genetică, pentru că explicațiile alternative au părut incredibile sau imposibile."*

De aceea concluzionăm că fosilele nu dovedesc teoria evoluției. Acestea arată într-adevăr că a avut loc o mare schimbare — transformare, dar nici o evidență nu poate demonstra că un câine și un cal,

* *„Evolution" (New York 1936) pag. 65*

spre exemplu, au un strămoș comun. Primul cal se poate să fi fost un animal mic cu patru picioare, dar dacă a fost așa, a posedat un potențial genetic propriu pentru a se dezvolta în calul pe care îl cunoaștem astăzi. Rămășițele fosile nu arată nici o dovadă că ar fi fost vreodată altceva decât un cal. Evoluționistul umple golul dintre diferitele forme de viață prin credința în teoria lui, pentru că simte că este mai logic decât să creadă în Dumnezeu. Creștinul însă recunoaște posibilitatea activității lui Dumnezeu. Nici un tânăr nu trebuie să fie indus în eroare de ideea că credința în Dumnezeul care S-a descoperit în Biblie arată o stare de ignoranță. Nici să se lase înșelat, crezând că știința paleontologiei posedă amoeba cu privire la evoluția omului.

Diferitele teorii avansate ca să explice cum a început viața sunt imaginare și nesusținute de dovezi. Unii biochimiști teoretizează că viața a început atunci când condițiile atmosferice geochimice pe pământ erau mult deosebite de cele de astăzi. Ei presupun că în acel mediu s-au format compuși organici din sucul primordial și că în acest fel s-au acumulat mari cantități de energie chimică. Ei susțin că probabil o încărcătură de electricitate a dus la formarea de molecule proteice, suficiente ca să poarte viața. Această teorie întâmpină multe probleme și nu este sub nici o formă susținută în mod universal de experți în domeniu. Creștinii nu trebuie să privească alarmați aceste idei, nici încercările acompaniatoare ale savanților moderni de a crea viața. Oamenii doar adună la un loc unele dintre materiile care compun viața și descoperă câte ceva în plus din felul cum Dumnezeu a creat-o. Cea mai simplă celulă este atât de complexă și de complicată, încât omul nu a fost în stare să o definească clar, cu atât mai puțin să o copieze. Afirmația din Geneza 1.1 „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul“ este o explicație a originii, cu mult mai bună decât orice altceva ar putea omul să avanseze. În domeniul filozofiei apare același insucces al cunoașterii omului de a explica viața și de a afla fericirea. Cei care neagă faptul că Dumnezeu există în afara lumii temporo-spațiale, ca Creator și Susținător al ei, pot fi numiți fie naturaliști, fie raționaliști. Asemenea oameni trebuie să explice viața în întregime, inclusiv omul, fără referire la o cauză externă. Într-o asemenea gândire, omul poate fi doar produsul forței oarbe, plus timp și șansă. Urmează deci că deoarece omul este produsul unor cauze iraționale, nu are dreptul să afirme cu îndrăzneală că este o creatură rațională. Profesorul J.B.S. Holdane, în cartea sa „Lumi posibile“, face această observație: „Dacă procesele mele mintale sunt determinate în întregime de mișcarea atomilor în creier, n-am nici un motiv să cred că părerile mele sunt adevărate... și de aceea nu am nici un motiv să presupun că creierul meu este compus numai din atomi.“

Naturalistul, dacă este consecvent, nu poate să afirme că omul posedă puterea de a raționa valid, sentimente autentice și o voință liberă. El trebuie să privească pe om ca aflat în întregime sub controlul proceselor chimice sau al factorilor psihologici care sunt parte din „natura impersonală".

Acestă atitudine față de lume și om a condus la abandonul virtual al gândirii metafizice. Cei mai mulți dintre filozofii lumii acesteia sunt de acord că nu există nici un răspuns la întrebările fundamentale ale ființei: Cine sunt? De ce sunt aici? Unde merg? În Europa continentală mulți intelectuali s-au îndreptat spre filozofia numită existențialism. Ei afirmă că trebuie să acceptăm viața ca fiind fără sens — chiar absurdă — dar că, oricum, printr-un simțământ sau un act nerațional trebuie să căutăm o experiență prin care vom fi „autentificați". În țările unde se vorbește engleza, sistemele numite pozitivism și definiționalism logic au o largă răspândire. Acestea prezintă un caz ca mergând numai cu acele date care sunt disponibile pentru evaluare științifică. Pozitivistul logic trebuie să pornească de la presupunerea că lucrurile pe care el le observă au o validitate obiectivă și că el însuși posedă o minte rațională. Dar el n-are dreptul să facă aceasta dacă este consecvent cu premisa lui de bază că omul este produsul unuei șanse oarbe.

Atât existențialismul continentului european, cât și filozofiile definiționaliste ale Angliei și Americii, nu reușesc să răspundă nici unei întrebări cu privire la adevărul fundamental și deci nu sunt în poziția de a-L putea nega pe Dumnezeu sau realitățile spirituale. Ei pornesc cu presupunerea oarbă că nu există un Creator și un Susținător al lumii existente, dar acesta este un lucru pe care ei nu-l pot dovedi. Omul, în propria lui înțelepciune, este din cale afară de încurcat în a se explica pe sine și lumea în care trăiește. Deci, adevărata înțelepciune poate fi găsită numai atunci când cineva se supune descoperirii lui Dumnezeu.

3. Alternativele cunoașterii umane

Creștinul recunoaște fără ezitare eșecurile și limitele cunoașterii omului, și cu toate acestea insistă că omul nu trebuie să dispere. El a găsit în Isus Hristos răspunsul la problemele vexante ale vieții. El știe cine este omul, de ce se află aici și unde merge. Nu își arogă faptul de a avea un intelect mai pătrunzător decât naturalistul, ci mai degrabă declară că pacea și cunoașterea lui sunt la dispoziția oricui.

Viața creștinului începe cu un act de credință. Hristosul istoric este descoperit în cele patru Evanghelii, iar semnificația vieții Lui, moartea și învierea Lui sunt explicate în epistole. Cărțile Noului Testamnet au fost examinate amănunțit prin criticism expert și autenticitatea lor a fost dovedită.

Avem deci motive întemeiate să credem ceea ce spun ele despre Isus Hristos. Oricum, cei care nu se vor abate de la presupunerile lor naturaliste sau raționaliste, refuză să creadă, nefiind influențați nici de evidența istorică, nici de mărturia Bisericii Creștine. Ei deci nu vor găsi pace, nici bucurie, până nu iau o hotărâre morală. Ei trebuie să își recunoască falimentul și starea de păcat și cu o credință smerită să se supună cerințelor lui Isus Hristos. Când vor face aceasta, Duhul Sfânt le va face real adevărul Scripturii, viața le va fi plină de sens, bogată în bucurie și glorioasă în așteptarea ei.

Cuvintele apostolului Paul răsună pentru o generație marcată de neliniște, incertitudine și disperare: „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1.18).

Malcolm Muggeridge, un strălucit satir care a editat odată publicația Punch, a observat incapacitatea vădită a gândirii umaniste de a satisface nevoile omenirii. El vede lumea devenind din ce în ce mai imorală și fărădelege, iar în cartea sa „Un alt rege“, declară: „Astfel m-am întors de unde am pornit, la celălalt rege, Isus Unul, la noțiunea creștină că eforturile omului de a se face fericit pe el personal și colectiv, în termenii pământești, sunt sortite falimentului. Într-adevăr, așa cum a spus Domnul Isus Hristos, el trebuie să se nască din nou, să devină un om nou, sau nu va fi nimic. Astfel am concluzionat în cele din urmă, nereușind să găsesc în experiența trecutului, în dilemele prezente și în așteptările viitorului, nici o forță alternativă.“*

Da, Hristos răstignit, înviat, înălțat și care va reveni este singurul răspuns la nevoile cele mai profunde ale omului. Orice suflet zbuciumat să știe că puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt la dispoziția tuturor acelora care vor crede mesajul Evangheliei.

12
Problema autorității

Nefericirea și nemulțumirea generației prezente se manifestă puternic în neliniștea turbulentă a tinerilor din campus-urile școlilor, colegiilor și universităților. Mulți studenți insistă să aibă mai mult cuvânt în determinarea programei analitice și a politicii școlare. Elementele radicale arată puțin respect pentru profesori și pentru autoritățile administrative și, drept rezultat, publicul larg este înspăimântat, unii cerând chiar o acțiune mai serioasă a poliției pentru a supune pe acești revoluționari. Oricum, adulți responsabili recunosc

* *„Another King“ (Edinburgh, 1968), pag. 12,13.*

că deși poate fi necesară exmatricularea acestor tineri din instituțiile noastre de învățământ, numai acest lucru nu va rezolva problema de bază. Revolta în campus-uri nu este decât un simptom al unei plăgi serioase de care suferă întreaga lume astăzi și anume: alienarea față de Dumnezeu. Revoltele împotriva autorității, fiecare însoțită de un așa numit „nou stabiliment", nu reprezintă o izbucnire misterioasă, spontană, ci este rezultatul direct al respingerii treptate a autorității lui Dumnezeu, care a avut loc în ultimii cincizeci de ani. De aceea, mulți dintre adulții care își exprimă atât de puternic groaza față de insurgența acestor tineri, ei înșiși se fac serios răspunzători. Ei au avut o parte majoră în cauzarea tulburărilor de astăzi.

Biblia ne învață că întreaga autoritate își are rădăcinile în Dumnezeu. Primele capitole ale Genezei Îl prezintă ca fiind Creator al Universului și ca Supremul Dătător de Lege, Căruia oamenii îi datorează ascultare. De la Geneza până la Apocalipsa, Dumnezeul Întreit este prezentat ca Autoritate de ultimă instanță, care face cunoscute legile Sale și arată consecințele neascultării. Pe tot parcursul Vechiului Testament, Dumnezeu este recunoscut ca Împărat al lumii — Creatorul, Cel care controlează, de la care vin toate, și Mântuitorul. Spre exemplu, Psalmii, Cartea Imnurilor credinței ebraice, exprimă frumos această convingere: „Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, toți locuitorii pământului! Spuneți printre neamuri: „Domnul împărățește." De aceea lumea este tare și nu se clatină." Domnul judecă popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia, cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele după credincioșia Lui" (Psalmul 96.1,10-13).

Discutând subiectul autorității, vom considera mai întâi tragedia respingerii acesteia în teorie și în practică, iar în al doilea rând, rațiunea de a o accepta astăzi.

1. Autoritatea — Tragedia respingerii ei

Orice om care observă actualitatea și citește este conștient de marile schimbări care au avut loc în anii recenți cu privire la conduita morală. Oamenii totdeauna au spus minciuni, au practicat necinstea, au acționat cu cruzime și au săvârșit fapte imorale, dar cei mai mulți bărbați și femei admiteau că toate aceste lucruri erau rele. Ei recunoșteau că adevărul, cinstea, bunătatea, curăția sunt virtuți de dorit. Astăzi mulți neagă faptul că se poate face o distincție clară între dreptate și nedreptate, între bine și rău, între vinovăție și inocență.

Această atitudine care respinge autoritatea ab-

soluță și standardele definite își are originea în teoriile oamenilor de filosofie și știință și aceste idei și-au creat treptat drum în tiparul de viață al maselor. Biblia învață clar că omul este o creatură rațională, cu răspunderea de a trăi în ascultare de legile morale ale unui Dumnezeu personal. Mulți filozofi necreștini din vechime, urmând idealismul rațional al lui Plato sau Aristotel, au afirmat că omul este superior altor creaturi și că distincțiile autentice ale adevărului și moralității sunt veșnice și imuabile. Chiar și în timpurile relativ moderne, oameni ca Descartes, Leibnitz, Hegel și Hocking l-au considerat pe om a se afla sub obligația de a asculta de norme fixe, pe care să nu le poată viola fără urmări dureroase. Deși cei mai mulți oameni în lumea occidentală nu au fost nici creștini autentici, nici educați temeinic în filosofie, publicul în general a fost puternic influențat de învățăturile credinței creștine și de gândirea acelora care au urmat tradiția platonică. Majoritatea acelora care trăiau într-un fel rău, fie simțeau nevoia să își justifice comportarea, fie admiteau că ar trebui să trăiască în alt fel.

Cu părere de rău trebuie să spunem că filozofia naturalistă, ce reneagă un Dumnezeu personal, și-a avut mereu apărătorii ei. Agnosticii, ateiștii și panteiștii, deși deosebiți între ei în multe puncte importante de vedere, toți sunt de acord că omul nu trebuie să privească dincolo de el însuși și de lumea

temporo-spațială, în căutarea sa pentru adevărul suprem. Toți concură în a renega un Dumnezeu personal care a stabilit standarde absolute cu privire la bine și rău pentru omenire. Ei insistă că omul însuși trebuie să determine comportarea adevărată și dreaptă, fără referință la un Dumnezeu în afara universului. Renegând o autoritate supranaturală, ei își stabilesc propriile standarde. Hedoniștii greci făceau din plăcere criteriul după care își determinau cursul comportării. Ei recunoșteau într-adevăr că cineva poate fi forțat să aleagă între o plăcere momentană și aceea care ar asigura o mulțumire pentru o perioadă mai lungă de timp, dar toate aceste determinări erau făcute pe temeiuri egoiste. O altă cale, numită utilitarianism, declară că omul trebuie să își aleagă cursul purtării sale pe baza unei evaluări atente a ceea ce va asigura cel mai mare bine pentru cel mai mare număr. Aceasta este în esență învățătura acelora care se numeau pe ei înșiși umaniști și a acelor teologi moderni care apără „noua moralitate". Toți reneagă un Dumnezeu personal, care a stabilit reguli morale definite pe care omul să le urmeze.

Renegarea lui Dumnezeu și a absoluturilor de către filozofi și teologi a fost ajutată de teoria evoluției naturaliste. Cei mai mulți savanți cred astăzi că omul este produsul șansei oarbe și sunt determinați să găsească răspunsurile la întrebările

lor cu privire la viață, fără a se referi la Dumnezeu. Acest mod de gândire a captat majoritatea intelectualilor de astăzi și este evidentă o ostilitate în creștere față de credința creștină. Naturaliști timpurii, ca John Stuart Mill (1806-1873), un proeminent utilitarianist, nu au derâs standardele biblice de comportament, nici nu au apărat faptele crude și imorale. Totuși, oameni ca Nietzsche și Karl Marx au fost înverșunați în ura lor față de Scriptură. Naturaliștii de astăzi, în cea mai mare parte, au o atitudine extrem de negativă față de Biblie și sunt convinși că virtuțile creștine cum sunt mila, simpatia, dragostea, umilința și puritatea sexuală, nu sunt totdeuna de dorit. Survolând materialismul dialectic al lui Marx, pragmatismul lui John Dewey, pozitivismul logic al lui LeComte, sau existențialismul unor oameni ca Sartre, se poate vedea că ei diferă unul de altul în multe privințe, dar că toți deopotrivă sunt ateiști și că fiecare consideră omul ca fiind produsul unor cauze iraționale, asupra căruia nu poate fi atașat nici un cod absolut de comportare morală. Aceasta este și poziția apologeților „noii moralități". Oamenii aceștia se numesc adesea teologi, dar ei nu cred într-un Dumnezeu viu și personal, care a stabilit standardele cu privire la bine și la rău.

Masele nu păstrează niciodată pacea cu intelectualii când are loc un curent teoretic. În istoria greacă s-a scurs o perioadă de timp, înainte ca cinismul și dispariția filozofilor ateiști să își facă impactul asupra vieții orășeanului grec de rând. Totuși, este inevitabil ca omul de pe stradă să nu fie în ultima instanță inflențat de curentele de gândire ale intelectualilor. Întreaga civilizație greco-romană a abandonat treptat valorile morale ale zilelor de început. Convinși că viața nu avea semnificație sau realitate veșnică, bărbați și femei s-au aruncat în practici moral degradate de nespus. În această situație, Isus Hristos a venit să lumineze întunecimea vremii, să devină sacrificiul de ispășire pentru păcătoși și să scape lumea de sub puterea păcatului și a lui Satan. După învierea Lui și ridicarea în glorie, vestirea apostolică a lui Hristos — crucificat, înviat și venind din nou — a transformat viețile a nenumărate mii de oameni.

În anii care au urmat erei apostolice, credința creștină împreună cu filozofia idealistă a lui Plato și Aristotel au continuat să exercite o largă influență. Marea majoritate a omenirii a învățat de-a lungul secolelor că jaloanele morale ale Bibliei constituie viața cea mai bună. Aproape oricine era de acord că adevărul, curajul, bunătatea și virtuțile similare, trebuiau să fie practicate. Cei mai mulți oameni nu trăiau o viață creștină, dar admiteau că ar fi trebuit să trăiască așa.

Această atitudine a continuat chiar în timpul secolelor optsprezece și nouăsprezece, când un mare număr de lideri religioși cu influență au

început să nege inspirația Scripturilor și să respingă unele doctrine nou testamentale. Conducătorii și mulțimea din biserici și în societate credeau încă în Dumnezeu, în nemurire și în standarde morale fixe. Bărbații și femeile admiteau în general, chiar cei care rareori mergeau în biserici, că oamenii trebuie să fie buni, plini de adevăr, onești și puri. În general era crezută ideea că Dumnezeu este un Tată Ceresc iubitor, care în cele din urmă îl va duce pe om la fericirea eternă. Nu puteau fi aduse motive obiective tari pentru această credință, dar ea era privită cu optimism aproape oriunde.

Însă o schimbare treptată a avut loc în ultimii cincizeci de ani. Cei mai mulți oameni nu sunt destul de siguri că există într-adevăr un Dumnezeu bun, iar pe de altă parte, majoritatea adulților în societatea zilelor noastre nu își permit să gândească prin prisma implicațiilor în viață a filozofiei naturaliste, pe care au acceptat-o în mod tacit. Ei vor fi de acord că evoluționiștii probabil au dreptate, dar mențin un anumit respect pentru religie și nutresc o vagă speranță referitoare la un viitor fericit după moarte. În viața de fiecare zi, oricum, ei au devenit practic ateiști. Ei își petrec timpul într-o căutare nebună după fericire, îndreptându-se către lucruri care le aduc confort fizic și către plăceri senzule. Deși nu apără anarhia, ei sunt gata să calce legea dacă acest lucru le aduce câștig cu un risc redus de a fi depistați. Ei sunt întru-totul nepreocupați de nevoile celor puțin privilegiați și de drepturile victimelor prejudiciului adus normelor umanitare. Ei încearcă să trăiască o lume de compromis între un ateism lipsit de speranță și o credință ce dorește un binefăcător ceresc, iubitor și indulgent.

Mulți tineri văd inconsistența și ipocrizia acestei poziții. Unii dintre ei au o compasiune autentică pentru aceia care suferă ca urmare a unei intoleranțe radicale și a unui sistem economic impersonal. Ei reacționează împotriva materialismului cras al părinților lor. De asemenea, resping toate formele de credință religioasă. Dacă nu există Dumnezeu, spun ei, este fără noimă să vorbești despre principii morale. De aceea, ei sar peste orice restricții de religie, își pierd răbdarea în fața unor lucruri stabilite și uneori devin violent de rebeli.

2. Autoritatea — rațiunea faptului de a o recunoaște

Condițiile din lumea de astăzi arată faptul că nici cei tineri, nici cei în vârstă nu pot pune consecvent în practică ideea că omul este doar o mașină fără scop ori semnificație. Printre tinerii între cincisprezece și nouăsprezece ani, rata sinuciderilor s-a ridicat în ultimii ani la patruzeci și opt la sută. Crizele nervoase și tulburările psihotice cresc într-un ritm alarmant. Disperarea și frustrarea care duc

la aceste reacții extreme sunt însoțite de folosirea drogurilor, pornografie și orgii sexuale bizare. Acești tineri nu realizează că prin comportamentul lor, strigă de fapt după o voce autoritară care să le spună cine sunt, de ce se află ei aici și ce trebuie să facă.

Dintotdeauna, oamenilor le-a fost necesară vocea autorității. Chiar în afara Bisericii creștine există o recunoaștere tot mai largă a faptului că oamenii nu sunt biete animale și că nu pot fi satisfăcuți cu gândirea complet lipsită de sens și fără speranță a naturalismului ateu. Un număr de filozofi europeni îl urmează pe Ludwig Wittgenstein, un eminent filozof german care avea o minte logică strălucită pentru matematici și care a simțit că secretul înțelegerii umanității trebuie căutat în afara lumii temporo-spațiale. Fiind o persoană sensibilă, el tânjea adânc după o voce autoritară din afară, care să vorbească despre necesitățile morale ale omului, niciodată realizând însă că dorința lui fusese deja împlinită în Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu.

Amintiți-vă că oamenii de știință pot doar determina cum se comportă lucrurile. Ei nu pot găsi răspunsurile la întrebări de ultimă instanță. Dacă știința a avansat într-atât încât oamenii au o înțelegere completă a lumii fizice, ea va fi încă incapabilă să explice de ce există lumea, cine este omul, sau unde merge el. Mișcarea Filozofiei Analitice începută de Wittgenstein subliniează necesitatea studiului serios al documentelor istorice și al literaturii trecutului. Acești savanți afirmă că astfel de surse vor da mult mai multă lumină asupra problemelor fundamentale cărora omul are a le face față, decât un studiu al științelor fizice. Implicația acestui curent este încurajatoare pentru creștinii adevărați, deoarece el indică faptul că acești învățați recunosc nevoia omului de a asculta de o voce situată în afara lui însuși și a lumii naturale. Noi afirmăm fără ezitare că în Scriptură avem acel cuvânt de autoritate, esențial pentru binele uman.

Creștinismul istoric a susținut întotdeauna că Biblia este inspirată într-un fel unic și că de aceea este adevărată și demnă de crezare, atât în ceea ce privește aspectele istorice, cât și învățătura ei. Doctrina inspirației Scripturilor a fost confirmată în numeroase feluri. Copiile după manuscrise au fost supuse evaluării științifice, autenticitatea fiecărei cărți a Bibliei menținându-se. Acuratețea istorică a Scripturilor a fost repetat confirmată de dovezi arheologice. Intercoeziunea celor șaizeci și șase de cărți — cu toate că au fost scrise de-a lungul unei perioade de o mie cinci sute de ani — este o sursă de uimire pentru toți aceia care studiază Biblia cu atenție. Mai mult decât atât, oricând bărbați și femei, băieți și fete, cred în mod sincer mesajul ei, încrezându-se în Isus Hristos ca Domn

personal și Mântuitor, ei sunt eliberați de păcat. Eliberarea de vină, siguranța speranței, experimentarea dragostei lui Dumnezeu — numai aceste realități pot veni în întâmpinarea nevoilor tineretului neliniștit, frustrat și disperând, din ziua de astăzi. Aceste binecuvântări se află la îndemâna tuturor acelora care vor asculta de vocea autorizată a lui Dumnezeu, vorbind prin Scripturi. Cine ești tu? Citește Cuvântul lui Dumnezeu și vei afla. Cum poți dobândi fericirea adevărată? Răspunsul poate fi găsit în Biblie. Unde vei merge după ce vei muri? Cuvântul lui Dumnezeu îți poate da răspunsul. Nici un om de știință sau filozof nu poate vorbi cu autoritate în aceste chestiuni.

În aceste zile ale așa numitei breșe în generații, societatea este divizată în tineri și vârstnici. Noi toți ne găsim fie de o parte, fie de cealaltă. Dar Biblia — cea mai revelatoare carte din întreaga lume — împlinește cele mai adânci nevoi ale tinerilor și vârstnicilor. Cu mai mult de 100 de ani în urmă, un mare teolog, vorbind generației sale, exprima gânduri extrem de adecvate epocii noastre. Cine ne poate spune dacă această liniște înspăimântătoare și misterioasă în care S-a înfășurat Cel Infinit prevestește îndurare sau mânie? Cine poate spune conștiinței tulburate dacă El, ale cărui legi în natură sunt inflexibile și neîndurătoare, va trece cu vederea păcatul? Cine poate răspunde întrebării îngrijorătoare dacă cei morți își continuă existența, sau încetează a mai fi? Există o stare viitoare? Și dacă este așa, care este natura acelei condiții neîncercate de ființă? Dacă există fericire nemuritoare, cum o pot ajunge? Dacă există o nenorocire veșnică, cum pot scăpa de ea? Cititorul să-și închidă Biblia și să răspundă la aceste întrebări memorabile, singur, cu seriozitate, prin ceea ce cunoaște în afara învățăturilor ei. Ce bază solidă de sprijin are el cu privire la aceste lucruri care transcend absolut toată experiența pământească și care se află în întregime în afara percepției facultăților noastre neajutorate? Un om de credință ușuratică se poate amăgi probabil în a crede ceea ce dorește să creadă. Astfel, el poate crede îndurarea nemărginită a lui Dumnezeu, faptul că El este gata să-i ierte pe cei care au călcat legea și că există o fericire veșnică după moarte. Dar toate acestea sunt un vis. El nu știe nimic, nu poate ști nimic despre aceste lucruri, exceptând directa revelație din ceruri.

De aceea, întrebarea este cu privire la viață și la moarte. Noi nu putem și nu vom abandona credința noastră în Biblie. A face așa, ar însemna să capitulăm în fața disperării oarbe. Ar însemna să ascundem soarele de pe cer și să stingem dintr-o dată sursa însăși de lumină, viață și sfințenie. „Orice făptură este ca iarba și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. În adevăr, poporul este

ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac."*

13
Problema libertății

Majoritatea cetățenilor americani apreciază cele patru libertăți – cuvântul, presa, întrunirile și religia – garantate prin Constituție. Niciodată în istorie aceste drepturi nu au fost puse la încercare ca în generația prezentă. Furnizori de literatură pornografică și producători de filme murdare experimentează constant să vadă cât de departe pot merge fără arestare și condamnare. Studenți militanți invadează deliberat birourile oficialităților școlare și pun în scenă dezordini distructive și demonstrații zgomotoase în numele libertății. Când le este impusă o măsură de restricție, ei declară public că libertatea americană este o glumă și proclamă războiul împotriva stabilimentului. Ei reacționează astfel în ciuda faptului că liderii executivi și judiciari ai zilei au arătat o preocupare mai mare pentru drepturile grupurilor minoritare și ale acuzaților de călcare a legii, decât oricare

* *Citat după Olav Valen-Sendstad de către J.W. Montgomery în „The Bible: the living word of revelation" (Grand Rapids: Zonndervan) pag. 217,218.*

dintre predecesorii lor.

Problema este că tinerii activiști care ridică huiduieli la adresa libertății, nu înțeleg semnificația reală a cuvântului. Ei confundă permisiunea cu libertatea și se simt frustrați când modul lor de viață neînfrânat nu le aduce satisfacție. Chiar atunci când se retrag din societate pentru a-și face „propriul mod de viață", ei nu realizează nici o satisfacție adevărată. Pe fețele lor poate fi văzută o stare de adâncă depresiune, o deznădejde profundă este dovedită de cifra mereu crescătoare a sinuciderilor și o disperare amarnică se manifestă în folosirea cu îndrăzneală a drogurilor periculoase. Acești tineri nu cunosc adevăratul răspuns la problemele vieții. Ei sunt complet încurcați atunci când încearcă să răspundă la întrebări ce privesc identitatea, țelul sau destinul lor. Mai mult decât atât, nu au nimic în care să poată crede cu o inimă întreagă. Nevoile lor pot fi împlinite totuși în persoana lui Isus Hristos și mii de oameni au găsit eliberare de păcat și de viciul drogurilor, când s-au întors la El cu credință. Când a fost aici pe pământ, acum aproape 2000 de ani în urmă, Isus a zis unui grup dintre cei ce-L urmau: „...Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi" (Ioan 8.31,32).

Isus a promis libertate adevărată acelora care cred în El. Această libertate nu poate fi separată de adevăr și rezultă într-o viață responsabilă, produc-

tivă. Să ne aplecăm puțin asupra libertății autentice — condiția ei necesară, fundamentul și caracteristicile ei.

1. *Esențialul pentru o libertate adevărată*

Libertatea adevărată începe atunci când cineva crede în Isus Hristos. Domnul a spus celor ce credeau în El: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi." A crede în Isus Hristos este un act simplu. Chiar copiii pot exersa credința autentică la o vârstă fragedă. De fapt, însăși simplitatea Evangheliei a determinat pe mulți să se depărteze de ea. Cu toate acestea, credința adevărată în Fiul lui Dumnezeu aduce schimbările cele mai radicale și revoluționare. Omul nu poate exersa încrederea în Mântuitorul, fără a întoarce spatele păcatului și fără a dori cu toată seriozitatea să fie scăpat de sub puterea lui. Încrederea în Domnul Isus începe ca un act simplu de credință, dar conduce la un mod de viață cu adevărat transformat.

Te-ai gândit vreodată la Isus Hristos? Cei mai mulți oameni care resping credința creștină nu s-au confruntat serios cu ceea ce reclamă ea. Ei au tras concluzia că Biblia nu poate fi adevărată, deoarece vorbește despre minuni și despre supranatural. Aproape instinctiv au adoptat ideea că o persoană n-ar trebui să creadă ceva care nu poate fi dovedit prin evaluare științifică. Ei, de asemenea, își dau aere că creștinii nu pot prezenta nici un raționament logic pentru credința lor.

A crede în Isus Hristos nu contrazice dovada științifică. Ideea că nu trebuie să crezi ceva care nu poate fi științific dovedit, este imposibil a fi pusă în practică. Un om educat pe plan științific, spre exemplu, poate vorbi împotriva religiei, ca despre ceva care se bazează pe credință și de aceea inacceptabilă, dar el însuși nu poate porni în vreo lucrare științifică, fără a admite uniformitatea în natură și existența unei relații de cauzalitate. Aceasta reprezintă asumarea unor presupuneri care au validitate deoarece se manifestă în experiență, dar care nu sunt demonstrabile științific. Acceptarea aproape universală a Legii Uniformității arată, simplu, că fiecare om de știință trebuie să pornească de la asumarea unor presupuneri, pe care le acceptă fără evidență prealabilă.

Omul de rând care respinge credința creștină, de asemenea greșește, imaginându-și că ea se bazează pe o credință oarbă, sau fie numai pe o mentalitate care râvnește anumite lucruri. Validitatea creștinismului se odihnește pe o evidență care nu poate fi negată. Biblia este o carte unică. Acuratețea ei istorică este în mod continuu atestată de descoperiri arheologice. Autenticitatea cărților Bibliei este clar arătată, pe măsură ce tot mai multe manuscrise sunt găsite. Dovezile creșterii rapide a Bisericii din primul secol sunt copleșitoare.

Dușmanii credinței creștine nu au fost în stare să prezinte motive serioase pentru respingerea de către ei a acestor fapte incontestabile. Într-adevăr, credința creștinului în Dumnezeu nu rezidă într-o formulă dovedită științific și nici inspirația Scripturilor nu poate fi autentificată cu acea certitudine logică, prin care orice om necredincios să fie constrâns să o accepte. Cu toate acestea, când cineva citește Scripturile, examinează dovezile care le autentifică și apoi crede în Dumnezeul descoperit prin ele, își găsește toate nevoile sale cele mai adânci, deplin împlinite. Ajunge să își explice în mod satisfăcător viața, înțelege problema răului și natura omului și primește răspunsul la întrebările îngrijorătoare privind țelul și destinul său. Mai mult decât atât, experimentează conștiința păcatului iertat și posedă o nouă putere de a fi acea persoană care cunoaște ceea ce s-ar cuveni să fie. Aceasta este libertatea autentică și nici o persoană nu poate intra în posesia ei, în afara credinței în Isus Hristos.

2. Baza pentru o libertate adevărată

Eliberarea pe care Isus a promis-o celor care cred în El se bazează pe adevăr. Hristos a spus oamenilor că prin credință, ei vor cunoaște adevărurile de ultimă instanță ale vieții. De aceea, El S-a așezat într-un dezacord total cu cei care abordează adevărul și realitatea în mod nihilist, negând existența lui Dumnezeu și a unui univers rațional.

Ce a dorit oare Isus să spună atunci când a afirmat cu atâta îndrăzneală că omul va afla adevărul numai prin credința în El? Care este adevărul despre care vorbea El? Drept răspuns, noi afirmăm că Hristos vorbea despre „realitatea formulată prin revelație." În primul rând, Isus a spus că adevărul poate fi formulat în cuvinte și înțeles în mod logic. El poate fi stabilit sistematic. Aceasta pune cuvintele lui Hristos în contrast direct cu gândirea existențialiștilor zilei de astăzi, deoarece ei privesc adevărul ca pe ceva irațional. În al doilea rând, adevărul a fost revelat. Filozofii oricărei epoci nu au fost în stare să-l găsească prin propriile eforturi. Nici o persoană nu are o minte îndeajuns de largă pentru a cuprinde adevărul și nici o ființă umană nu a fost vreodată atât de pură pentru a și-l procura printr-o viață de sfințenie. El vine numai de la Dumnezeu. În final, adevărul se ocupă de realitate. Lumea de fantasme indusă de droguri, nu poate fi considerată reală.

Adevărul lui Dumnezeu s-a revelat în Biblie. Scripturile Vechiului Testament fac cunoscute infinita Lui putere, natura Lui divină, dragostea și mila Lui condescendente și îndurătoare. Ele de asemenea descoperă secretele originii, naturii, responsabilității și a destinului uman. Oamenii pot cunoaște de pe sacrele ei pagini cine sunt ei, pentru

ce există, ce trebuie să facă și unde se îndreaptă.

Suprema descoperire a adevărului a venit prin Isus Hristos. Toate adevărurile esențiale privitoare la Dumnezeu și la om au luat o nouă dimensiune, odată cu venirea lui Isus Hristos în lume, după cum este făcută cunoscută în Noul Testament. În El s-a arătat flacăra deplină a harului și a gloriei divine. El a venit ca să mijlocească între natura Dumnezeului sfânt și nevăzut și oamenii înstrăinați față de El datorită păcatului. Ioan spunea: „căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunsocut“ (Ioan 1.17-18).

Prin întrupare, Dumnezeu S-a făcut tangibil cunoașterii omului. În cuvintele și lucrarea lui Hristos, Dumnezeu este făcut cunoscut oamenilor.

Adevărul lui Dumnezeu nu se revelează numai în Isus și în Biblie, ci s-a verificat în Hristosul istoric. El nu este un personaj mitic, ce transpare din trecutul întunecat. Apariția lui în Palestina acum aproape 2000 de ani a schimbat cursul istoriei. Într-un interval de 20 de ani după moartea și învierea Lui, mii și mii de oameni și-au afirmat credința în El, iar Biserica primară a devenit un factor de care Imperiul Roman a trebuit să țină seama. Comentând mijloacele la care au recurs necredincioșii pentru a explica propovăduirea apostolilor și creșterea fenomenală a Bisericii primare, J.B.Phillips spune: „Cu siguranță constituie o credulitate tensionată până la punctul de explozie să crezi că această schimbare de atitudine dramatică și susținută s-a fundamentat pe halucinație, istorie, sau pe o înșelătorie ingenioasă.“*

Schimbarea revoluționară a apostolilor și trăinicia mărturiei lor în fața crudei persecuții, nu lasă loc nici unei întrebări cu privire la faptul dacă primii creștini au crezut sau nu în învierea literală a lui Hristos. Acești dintâi creștini erau convinși atât de profund că Isus înviase din morți, încât nici o formă de împotrivire nu a putut să le zdruncine credința sau să-i facă să renunțe la loialitatea lor față de Domnul Isus.

Mai mult decât atât, deoarece Noul Testament își are originea în același secol în care au avut loc evenimentele pe care le înregistrează și le explică, nu a existat un interval de timp, în care mituri și legende să poată acoperi treptat adevărul. Evidența abundentă oferită de arheologie stabilește tot mai mult datarea timpurie a acestor cărți ale Noului Testament și confirmă acuratețea lor istorică. De aceea, cei care insistă că Hristosul istoric adevărat nu poate fi cunoscut, greșesc în mod nescuzabil.

Orice căutător sincer al adevărului își provoacă

* *J.B.Phillips, „Your God is too small“ (New York: Macmillan), pag.112.*

singur un mare act de nedreptate, dacă nu ține seama în mod serios de Domnul Isus. Cei mai mulți oameni Îl resping din ignoranță, fără să fi investigat vreodată în mod real afirmațiile scriitorilor Bibliei. Dacă doriți adevărul în mod serios, citiți Scripturile Noului Testament cu rugăciune și cu atenție și veți descoperi că ele sunt adevărate. Vă veți familiariza în mod personal cu Hristosul viu pe care ele Îl vestesc și, ca urmare, veți înțelege cine este omul, de ce se află el aici și cum poate fi scăpat de sub vină și de sub puterea păcatului.

3. Semnele libertății adevărate

Fiind arătat că libertatea autentică nu poate fi atinsă fără exercițiul credinței și fără cunoașterea adevărului, și fiind definite atât credința cât și adevărul, vom lua în considerație acum însăși libertatea. Când Domnul Isus a promis „adevărul vă va elibera", ce a înțeles prin aceasta? Ce este această libertate pe care a promis-o Isus? Este libertatea de a trăi fără principii călăuzitoare, de a acționa după orice impuls, de a gratifica orice poftă? Răspunsul nostru la aceste întrebări este un nu emfatic! Libertatea promisă de Isus nu este anarhie morală, nu este o viață fără nici o restricție. Învățătura Bibliei și lecțiile învățate prin experiența umană se află într-o perfectă armonie între ele, arătând că libertatea adevărată poate fi găsită numai atunci când cineva trăiește în limitele legii. Un proiectant trebuie să respecte anumite legi naturale, pentru a produce o mașină sau o construcție cu frumusețe și funcționalitate reală. Un atlet trebuie să țină seama de un număr de reguli pentru sănătate, dacă are de continuat o activitate de mare solicitare timp de ani de zile. Orice câmp de activitate umană, care merită osteneală, implică respectarea anumitor discipline.

Pe plan moral, nici o persoană apăsată de simțăminte adânci de vinovăție, nu este cu adevărat liberă. Mii de persoane vizitează anual fețe bisericești, psihologi și psihiatri, simțindu-și nevoia critică după ajutor. Adânci simțăminte de vină afundă atât pe tineri cât și pe bătrâni în mod continuu în disperare, rezultând stări care pornesc de la insomnie, până la boală mintală severă. Cel care trăiește într-o asemenea robie nu este un om liber.

Biblia ne învață că vina păcatului nu este o iluzie mintală, ci o realitate căreia trebuie să i se facă față și să fie învinsă. Omul păcătos este înstrăinat de Dumnezeu prin lucrările sale rele și se află sub condamnare. Apostolul Paul a declarat că vinovăția omului, cu vrăjmășia ei consecutivă față de Dumnezeu, este îndepărtată prin sângele lui Hristos. „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră și prin fapte rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină"

(Coloseni 1.21,22).

Nenumărate mii de oameni au experimentat bucuria realizării faptului de a fi iertat. Fiul lui Dumnezeu, ca Înlocuitor al nostru, a trăit o viață fără păcat și a murit pe cruce pentru a plăti prețul păcatelor noastre. În momentul în care credem în El, Dumnezeu declară că vina păcatului nostru s-a dus, pedeapsa fiind deja luată de acest Mântuitor asupra Lui.

Pe lângă tensiunea vinovăției, oamenii trăiesc, de asemenea, în sclavie față de puterea păcatului. Adevărata libertate constă în abilitatea de a lua rațional în considerație toate premisele, de a le înțelege, de a recunoaște posibilități alternative de procedură și de a face apoi o opțiune. Cel care bea excesiv în mod regulat este un sclav, indiferent dacă știe sau nu acest lucru. Individul care urmărește câștigul material ca țel, se va vedea mințind, excrocând și devenind fără inimă în atitudinea lui față de alții. Persoana rațională care neagă cu hotărâre pe Dumnezeu, sau Îl ignoră, este frustrată de gândul că viața nu are sens sau țel și fie se aruncă în ocupația ei cu atâta intensitate încât devine o sclavă, fie găsește o altă modalitate de a-și exprima adânca neliniște. Unii abandonează orice gândire a demnității personale sau de apreciere a valorilor, lăsându-se pradă băuturii, drogurilor sau senzualismului.

Dacă nu ați crezut niciodată în Isus Hristos, aveți nevoie de eliberare de sub puterea păcatului, deoarece toți aceia care nu-L cunosc pe Isus sunt sclavii ei. Paul spune credincioșilor cu privire la situația lor anterioară de robie: „Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea“ (Romani 6.20,21).

Experiența umană confirmă învățătura biblică, anume că inechitatea își înrobește victimele. Într-adevăr, cei care nu trăiesc în adâncimile depravării umane, nu gratifică orice gând desfrânat. Oricum, nici un om nu poate spune că a ajuns să își stăpânească toate fărădelegile, obiceiurile rele, indulgența de sine însuși, ori slăbiciunile. Libertatea față de sclavia păcatului nu poate fi realizată în afara lui Isus Hristos. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă. Cele vechi s-au dus: iată, toate s-au făcut noi“ (1 Corinteni 5.17).

Atât istoria trecută cât și experiența prezentă ne arată că adevărata libertate și fericire nu se obțin dând frâu liber lascivității. Persoana care neagă toate standardele morale, care abandonează toate eforturile de a trăi decent și își dă frâu liber pasiunilor, se va găsi încolăcită fără speranță, de păcatul ei. Singura soluție este de a asculta de vocea lui Dumnezeu, care vorbește prin Cuvântul Lui. Reamintiți-vă, cărțile care alcătuiesc Noul Testament nu sunt mituri sau relatări de legende scrise

la sute de ani după viața lui Isus pe pământ. Ele sunt autentice și în mod divin inspirate. Citiți-le cu atenție și cu rugăciune. Fiți pregătiți pentru o schimbare drastică a felului vostru de viață. Dar fiți siguri că această nouă viață vă va da atât de multă bucurie și belșug de libertate, încât niciodată nu veți regreta că ați devenit slujitori ai lui Isus Hristos.

14
Problema fericirii

Ce este fericirea? Această întrebare pusă unui auditoriu va primi o varietate de răspunsuri. Pentru unii oameni, fericirea este să te afli pe un teren de golf, pentru alții este o excursie la pescuit și pentru alții, o casă nouă. Unii nu-și pot imagina fericirea fără lumini strălucitoare, muzică antrenantă, băuturi amețitoare și comportament senzual. Cuvântul „fericire", după cum vedeți, are înțelesuri diferite pentru oameni.

Omenirea caută fericirea cu o intensitate neegalată în istorie, dar cei mai optimiști trebuie să admită că omul nu a găsit-o. Creșterea ratei sinuciderilor, frecventele șocuri nervoase și numeroasele familii distruse, vorbesc despre falimentul omului în a atinge fericirea. Pe de altă parte, aceia care au intrat într-o relație autentică cu Isus Hristos, manifestă o pace lăuntrică și un optimism radios, care indică faptul că ei au descoperit secretul adevăratei bucurii. Va fi interesant și vom fi ajutați dacă ne vom opri asupra căutării inutile de astăzi după fericire, ca apoi să discutăm singura cale pe care aceasta poate fi realizată.

1. Căutarea inutilă a omului după fericire

Orice persoană tânără sau în vârstă dorește fericirea, dar mii de persoane au ajuns la disperarea de a nu o mai atinge vreodată. Ele își găsesc bine exprimate sentimentele de către un om bogat care, răspunzând la o întrebare privind propria fericire, a spus, „Fericit? Există cineva într-adevăr fericit?" Oamenii încearcă să găsească satisfacție în multe lucruri, dar nu au succes datorită unei deficiențe profunde în felul cum privesc viața.

Modul în care mulți tineri de astăzi caută fericirea este de-a dreptul deranjant pentru cei mai mulți adulți. Desigur, în fiecare generație tinerii fac lucruri dezaprobate de părinții lor. Oricum, indivizii mai înțelepți ai generației mai vârstnice au recunoscut totdeauna că nu poți „pune mintea unui vârstnic pe umerii unui tânăr." Cei mai mulți tineri de astăzi nu diferă fundamental de cei din generațiile trecute, dar o minoritate considerabilă dintre ei trece de la o scurtă experiență la alta, căutând continuu senzații tari. Pentru unii, acestea pot fi un act de extremă cruzime, pentru alții un

comportament sexual pervertit și încă, pentru alții, performanța unor fapte distructive sub aparența luptei împotriva stabilimentului.

Deși majoritatea oamenilor nu se poartă asemenea activiștilor militanți, omul obișnuit de astăzi caută fericirea în afara lui Dumnezeu. El pretinde că crede în validitatea legilor morale, dar nu are o credință adevărată. Tendința este de a etala o aparență de respectabilitate, când de fapt viața este trăită egoist și adesea imoral. O astfel de persoană poate implica mult interes în ocupația ei și poate fi activă în viața socială, dând impresia unei sănătăți mintale și a unei reale fericiri, însă cu toate acestea trăiește momente de adâncă singurătate, o izolare de rău augur și un vag sentiment de goliciune sufletească. Deșertăciunea disperantă pe care mulți oameni o simt în căutarea lor după fericire se amestecă în funcție de condiția numeroaselor familii. Un procent ridicat de tineri au crescut într-o atmosferă de neînțelegeri familiale, în case destrămate prin divorț sau aflate sub încordarea constantă datorată infidelității conjugale. Asemenea tineri pot fi înconjurați de beneficii materiale, dar ei se simt mereu neiubiți și nedoriți. Mai mult decât atât, au conștiența dureroasă a faptului că impresia exterioară de bunăstare a părinților lor nu reprezintă adevăratele simțăminte ale acestora. Ei au învățat, observându-i pe adulți, că o viață care recunoaște corectitudinea legilor morale și arborează o mască de respectabilitate, dar nu are convingeri lăuntrice adânci, dă naștere numai la conflict și disperare, nu la adevărata fericire. Acești tineri sunt dezgustați de ipocrizia unei asemenea vieți și au decis să găsească satisfacție în a nega în mod deschis și a nu băga în seamă referirea la Dumnezeu și la legile morale. Oricum, ei mai descoperă că lumea de lumini strălucitoare, muzică antrenantă și comportament bizar îi lasă singuratici, nesatisfăcuți și într-o stare de depresie psihică.

Cauza subliniată a sentimentului de inutilitate ce a cuprins pe mulți oameni care caută fericirea este rezultatul unei deficiențe profunde în felul lor de a privi lumea și viața. Până recent, cei mai mulți oameni erau capabili să facă față vieții și să se bucure de ea, cu ajutorul convingerii că în cer locuiește un Dumnezeu și că orice lucru se va desfășura bine într-un anume fel. Dacă se comitea vreo crimă oribilă sau dacă în viețile lor își făcea apariția vreo tragedie, credința lor era zdruncinată, dar ei stăruiau în a-și spune că binele va triumfa în cele din urmă asupra răului. O astfel de vedere asupra vieții este superficială, nu ia în considerație întreaga realitate și nu își are izvorul în Sfintele Scripturi. Pur și simplu nu satisface nevoile oamenilor în timp de calamitate, dar este mai bună decât curentul de atitudine care domină astăzi. Cei mai mulți elevi și liceeni sunt învățați astăzi că omul

este doar o mașină complexă, cel mai înalt dezvoltat produs al evoluției oarbe. De aceea, tinerii sunt jefuiți de orice concept asupra vieții ca având sens ori scop. Nici un ateu nu a exprimat completa goliciune a vieții din punctul de vedere al naturalismului, mai bine decât Bertrand Russell: „Omul este produsul unor cauze care nu au avut previziunea sfârșitului pe care îl realizau; originea lui, creșterea, speranțele și temerile, dragostea și crezurile lui nu sunt altceva decât rezultatul unui aranjament accidental al atomilor; nici un foc, eroism, intensitate a cugetării sau simțirii, nu poate păstra viața unui individ dincolo de mormânt; toată strădania veacurilor, tot devotamentul, inspirația, strălucirea de plină zi a geniului uman sunt destinate neantului în vasta dispersație a sistemului solar și întreg templul realizărilor Omului trebuie să fie în mod inevitabil îngropat sub molozul unui univers în ruine — toate aceste lucruri, dacă nu sunt dincolo de orice dispută, sunt totuși atât de apropiate de certitudine, încât nici o filozofie care le respinge nu poate spera să reziste!“*

Puțină mirare că astăzi oamenii și tinerii noștri sunt cuprinși de o atitudine de cinism și disperare! Aceasta explică de ce scriitorii de proză și teatru din ziua de astăzi se preocupă cu crime brutale, probleme de dragoste clandestină, familii destrămate, copii nedoriți, adulter, masochism, homosexualitate și prostituție. Mulți au concluzionat că dacă omul nu este decât produsul unei șanse într-un univers irațional, atunci dragostea, frumusețea, virtutea, onestitatea și loialitatea sunt termeni fără înțeles. Ba mai mult, dacă nici o realizare a omului nu va dăinui, de ce să se străduiască și să trudească pentru ceva care ar merita? Acest sentiment groaznic de nulitate a fost descris ca fiind mult mai greu de suportat decât gândul existenței unui iad veșnic și conduce oamenii la sinucidere sau la nebunie.

Omul nu este un simplu animal. El este descris în Biblie ca fiind creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și ca o creatură morală responsabilă față de Creatorul și Susținătorul ei. Chiar lăsând la o parte mărturia Scripturii, o persoană care gândește nu poate să nu realizeze că ea nu este o mașină. Ea cumpănește în problema binelui și răului și se uimește în fața morții, a veșniciei și a lui Dumnezeu. Ea n-ar putea face aceste lucruri dacă ar fi doar produsul forței nedirijate. De aceea, ea își simte în mod instinctiv nevoia pentru Dumnezeu și cunoaște că s-ar cuveni să facă mai mult decât ceea ce face. Mai mult, Dumnezeu a făcut pe om pentru ca acesta să aibă părtășie cu Creatorul său. Capitolele de început ale Genezei îi înfățișează pe Adam și Eva, Enoh, Noe și Avraam, umblând cu

* *Bertrand Russell, „Mysticism and Logic“ (New York: Barnes and Noble), pag. 45.*

Dumnezeu. Filozofia naturalistă a dat greș în asigurarea uneia dintre necesitățile umane cele mai adânci – nevoia instinctivă de a fi iubit și dorit. Spuneți-i unui copilaș că îl iubiți, sau lăudați-l pentru ce a făcut și priviți-i fața luminată de încântare. Ascultați persoana în vârstă, fără ajutor, neputincioasă și ai cărei copii rareori o vizitează, cum vorbește disperată despre faptul că nimeni nu mai are nevoie de ea. Gândiți-vă la muncitorul care simte o nouă însuflețire pentru sarcina lui, atunci când i se reamintește că acea mică parte pe care o produce este vitală pentru un instrument important din cadrul programului spațial. Fiecare persoană are nevoie de simțământul propriei identități și valori. Această necesitate umană fundamentală este renegată de conceptul naturalist cu privire la om, care predomină. De aceea, omul nu va fi niciodată în stare să trăiască fericit fără încrederea în Dumnezeu.

2. Calea lui Dumnezeu spre fericire

Biblia ne spune cum putem găsi fericirea. Ea nu impune niciodată cititorilor ei să caute încântări pământești, dar cei care îi cred mesajul sunt, dintre toți oamenii, cei mai fericiți, cu o fericire care radiază. Aceasta pentru că Cuvântul lui Dumnezeu conține răspunsurile la problemele vexante ale vieții și arată omului cum să trăiască. Naturalistul poate insista asupra faptului că omul este produsul evoluției și de aceea nu este o ființă morală și rațională, dar oamenii în viața de fiecare zi reflectează în mod constant asupra lucrurilor și fac opțiuni morale. Persoana care raționează, poate decide a trăi ca și cum frumusețea, dragostea și bunătatea ar fi reale, chiar dacă acest lucru este contrar filozofiei sale naturaliste cu privire la viață. Dar trăind așa, ea declară că viața nu este subiect al unei explicații raționale și își admite incapacitatea de a fi realistă. Singura alternativă validă este să creadă că Dumnezeu există și să asculte de ceea ce spune El în Cuvântul Lui Sfânt. Singură credința creștină prezintă o explicație coerentă a lumii și a vieții umane. Biblia Îl descrie pe Dumnezeu în puterea Lui infinită și în perfecțiunea Lui morală, Îl prezintă pe om ca creația Lui specială și explică prezența păcatului, a suferinței și a morții în lumea făcută de Dumnezeu. Ea mai spune omului cum se poate salva din păcatul său și face cunoscut planul lui Dumnezeu cu privire la viitor.

Un ingredient vital în rețeta fericirii este siguranța privitoare la sensul existenței. Credința creștină declară că omul nu este doar o specie între multe altele de animale, ci o creație unică, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Acest lucru este clar făcut cunoscut în istoria creației din Geneza 1 și 2 și exprimat poetic în Psalmul 8. „Când

privesc cerurile — lucrarea mâinilor Tale — luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el și fiul omului ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai jos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui“ (Psalmul 8.3-6).

În timp ce meditează la planetele îndepărtate care se mișcă conform hotărârii lui Dumnezeu, psalmistul se minunează de ce Domnul l-ar băga în seamă pe om. Oricum, cât de vaste să fie cerurile, cât de strălucitoare să fie aceste izvoare de lumină pe cerul nopții, omul, care pare a fi atât de neînsemnat, este el însuși mai măreț și mai strălucitor decât orice obiect din univers. Deși muritor și compus din substanță pământească, Dumnezeu l-a făcut, Dumnezeu l-a încoronat și Dumnezeu i-a dat stăpânire. Astfel, omul este în același timp o creatură unică de valoare inestimabilă și o ființă care trebuie să se smerească, realizând că în ultimă instanță se află într-o totală dependență de Domnul.

Acest concept biblic cu privire la om face ca performanța lui în știință, artă, muzică și literatură să capete o mare semnificație. El posedă abilități dăruite de Dumnezeu și de aceea împlinirile lui au o valoare eternă. Ce diferit este acest punct de vedere de acela al lui Bertrand Russell și de ale altora, care îl privesc pe om numai ca produs al șansei oarbe!

Scripturile nu numai că prezintă umanitatea ca fiind cununa creației lui Dumnezeu, dar de asemenea ne învață că fiecare individ este prețios — are valoare infinită — înaintea lui Dumnezeu. Acest fapt este revelat prin tot Vechiul Testament. În el, Dumnezeu este descris vorbind constant, prin și pentru oameni, auzindu-le rugăciunile și venind în întâmpinarea nevoilor lor. Noul Testament vestește același adevăr. Domnul Isus a arătat compasiunea și preocuparea lui Dumnezeu față de un păcătos lipsit de putere și rătăcitor, în pildele oii pierdute, a banului pierdut și a fiului pierdut. El a făcut cunoscută satisfacția lui Dumnezeu față de fapta văduvei sărace, care a putut oferi numai doi bănuți, mai puțin decât a cincea parte a unui cent, dacă raportăm la moneda actuală. El i-a asigurat pe ucenicii Lui că Tatăl lor Ceresc care vede vrabia ce cade, care dă hrană păsărilor și frumusețe crinilor de pe câmp, Se va îngriji tot așa și de ei.

Nici o persoană din lume nu se află în afara țintei dragostei și a îndurării delicate ale lui Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Isus Hristos, a doua persoană a Trinității, a luat un trup de om, pentru ca Dumnezeu să Se poată face cunoscut pe Sine omului și să-l întoarcă de la păcatul lui. Fiul a venit pe acest pământ pentru a-L

descoperi pe Dumnezeu, pentru a trăi o viață perfectă ca înlocuitor al tău și ca să moară în locul tău. Dacă nu L-ai crezut niciodată, te afli astăzi înaintea lui Dumnezeu în situația de păcătos; dar dacă-L primești pe Isus Hristos, vei deveni un rezervor de viață veșnică. Apoi, în toate zilele vieții tale pe pământ și prin eternitate vei cunoaște realitatea palpitantă a dragostei lui Dumnezeu pentru tine.

Când o persoană recunoaște că ea nu reprezintă doar un accident și că viața ei are sens și semnificație veșnică, va concluziona de asemenea că este un agent moral liber, răspunzător de propria comportare. Omul are nevoie să recunoască această responsabilitate, dacă dorește să fie cu adevărat fericit. Tendința multor psihologi în ultimii ani de a privi o persoană ca fiind nimic mai mult decât un computer, a cărei fiecare cuvânt și faptă reprezintă un răspuns condiționat la stimuli chimici sau de mediu înconjurător, distruge respectul omului pentru sine însuși. De asemenea, această concepție este lipsită de simțul realității și dă naștere unor consecințe dezastruoase în multe vieți. Biblia îl păstrează pe om răspunzător pentru păcatul lui. Ea poruncește binele, interzice răul și declară: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va și secera" (Galateni 6.7).

Oamenii păcătuiesc pentru că optează pentru aceasta, nu pentru că Dumnezeu le forțează voința în vreun fel. De fapt, omenirea s-a vândut sclavă păcatului și doar prin propria putere omenească, nici o persoană nu se poate ridica din statutul ei păcătos. Ieremia spune: „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?" (Ieremia 13.23).

Cu toate acestea, deși omul s-a depravat cu voia lui și nu se poate transforma prin propriile eforturi într-o persoană îndreptățită înaintea lui Dumnezeu, Biblia face clar faptul că el nu este un biet robot. Fiecare individ normal posedă o personalitate originală, ca ființă morală responsabilă. Este adevărat, el nu se poate mântui singur, însă poate primi mântuirea lui Dumnezeu în mod gratuit, în dar. Ori de câte ori un individ își recunoaște păcatul, crede mesajul din partea lui Isus Hristos și apoi printr-un act de voință își pune încrederea în Domnul Isus, Dumnezeu îi iartă păcatul, îi face parte de o viață nouă și îl conduce la victorie finală. Cu această nouă viață și cu Duhul Sfânt locuind înlăuntrul lui, credinciosul este acum în stare să își exerseze autocontrolul și lepădarea de sine. Aceste discipline sunt bune, dând vigoare personalității. Ele ajută omului să câștige stăpânire asupra lui însuși și prin aceasta să dobândească siguranță și putere în viață.

Liniile călăuzitoare ale Bibliei sunt considerate uneori represive și mulți psihologi non-creștini

privesc cu ochi rău prohibițiile și reglementările care se găsesc în ea. Ei gândesc că este mai bine să negi prezența impulsurilor rele și astfel să îți închizi mintea față de probleme reale, mai degrabă decât să le faci față și să le învingi. Experiența a demonstrat corectitudinea Bibliei în modul de abordare al acestor probleme. Nimeni nu poate realiza în mod real fericirea fără să-și recunoască integritatea propriei persoane. Lucrul acesta este adevărat pentru că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui – o personalitate cu rațiune, voință și sentiment. Mii de oameni pot da mărturie că nu au cunoscut niciodată o bucurie spirituală adevărată, până când nu au înțeles că Hristos îi iubește și au răspuns invitației Lui: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă; luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina mea este ușoară“ (Matei 11.28-30).

După ce o persoană descoperă că viața este plină de sens și semnificație, că este un agent responsabil moral și își pune în mod deliberat credința în Isus Hristos, ea experimentează siguranța iertării și dobândește un țel glorios pentru viitor. Omul nu poate fi cu adevărat fericit fără speranță. Un european cu faimă a făcut cunoscut că în testele de analiză psihologică pe care le-a întreprins, a descoperit că fiecare persoană peste 35 de ani confirmă în mod conștient sau inconștient că este dominată de frica de moarte și de problema religiei. Oamenii care cred că totul se termină la mormânt, pot decide să trăiască o viață relativ bună, dar în mod sigur ei nu pot fi fericiți. Viața este plină de incertitudini și mai curând sau mai târziu, cei care ne sunt dragi trebuie să ne părăsească, sau noi trebuie să ne luăm la revedere de la ei. Dacă viitorul oferă doar perspectiva neantului etern, atunci viața își bate joc de oameni. Dacă aceasta ar fi situația, am avea, așa cum a spus cineva, „înzestrarea unui dumnezeu, și viața și soarta unei insecte.“ Mesajul glorios al Evangheliei este acela al unei speranțe supreme.

Invierea lui Isus Hristos a fost subiectul vestirii apostolice, pentru că ei au văzut în ea profeția și garantul propriei învieri dintre cei morți. Primii creștini erau plini de speranță în anticipația viitorului. Tot această certitudine a fost sursa de bucurie și de putere pentru creștinii martiri, de-a lungul asprei persecuții care a urmat perioadei apostolice. Pe pereții catacombelor din Roma unde erau fugăriți creștinii, ei au săpat un cuvânt, vita, care înseamnă „viață“. Ei știau că se aflau în posesia vieții veșnice, așa încât nici chiar ororile arenei nu le-au putut risipi bucuria.

Ce scumpă este așteptarea creștinului! Unii oameni și-au risipit toți anii în sărăcie sau durere, dar cunoașterea lui Hristos le-a dat siguranța unei

veșnicii în glorie. Toată suferința acestei vieți va fi ca nimic în comparație cu gloria de care ne vom bucura. Persoana iubită care a murit în Hristos, ne-a părăsit doar pentru puțin timp. Curaj! Bucurați-vă! Într-o zi, toți vom trebui să părăsim acest pământ. Poate că atunci când bujorii de copil se află încă pe obrajii noștri, sau poate la amiaza vieții noastre, sau chiar atunci când umbrele s-au lungit. Oricum, pentru creștin moartea nu este un dușman de temut, pentru că mână în mână cu Isus vom merge cu pași siguri și cu inima plină de încredere prin valea umbrei morții și cu fruntea încununată de speranță vom intra în țara zilelor ce nu se ofilesc și a bucuriei nesfârșite. Hristos îi dă vieții un sens, demnitate și speranță.

Partea a treia

Fericire în ciuda adversității

15
Aveți credință în Dumnezeu

„Radio Bible Class" atinge mii de oameni în vârstă care sunt bolnavi sau epuizați, mulți aflați în spitale sau în case de odihnă pentru convalescenți, unde își trăiesc zilele care le-au mai rămas. Această lucrare atinge de asemenea viețile unui mare număr de oameni mai tineri, care sunt năpăstuiți într-un fel sau altul. Mulți ascultători ne scriu că și-au petrecut zilele sub povara tristeței zdrobitoare sau a dezamăgirii amarnice. Unii, care nu se află implicați personal în vreo suferință mare sau în vreun chin sufletesc, sunt cu toate acestea tulburați când reflectează asupra mizeriei și a necazurilor altora din jurul lor. Ei spun că este greu de crezut că un Dumnezeu iubitor, înțelept și atotputernic se află cu adevărat la cârma universului. Primim multe scrisori de la oameni disperați, care își exprimă îndoieli cu privire la Dumnezeu și ne solicită să le

spunem de ce este atâta durere și întristare în lume. Pe de altă parte, în fiecare săptămână sute de persoane ne scriu despre bucuria pe care au găsit-o în mijlocul suferințelor și despre mulțumirile pe care le aduc chiar în cele mai adverse împrejurări. Scrisorile lor strălucesc de lumina harului lui Dumnezeu și, citindu-le, reprezintă o încurajare pentru noi.

În acest capitol vom sublinia nevoia de a crede în Dumnezeu. Dacă ești apăsat de întristare, durere sau zbucium, atunci ar trebui să reflectezi la Dumnezeul descoperit în Biblie. Nu cultiva dubii referitoare la existența Lui. Faptul că ești o ființă rațională într-un univers al ordinii, mărturisește puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. În adâncul inimii tale știi că ești mai mult decât un accident al naturii. Mai mult, te poți sprijini pe autenticitatea Bibliei. Orice căutător sincer după Dumnezeu și adevăr, care a investigat evidențele, va afirma că documentele Noului Testament trebuiesc acceptate ca mărturii demne de încredere. Biblia se dovedește a fi Cuvântul lui Dumnezeu și declară că El este bun, afirmând infinita Lui înțelepciune și putere și dând mărturie din belșug cu privire la integritatea Lui absolută.

1. Bunătatea lui Dumnezeu este verificabilă

Apostolul Ioan ne spune că „Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4.8). Nu lăsați ca propriile gânduri subiective sau comentariile amare ale necredincioșilor să vă clatine încrederea în bunătatea lui Dumnezeu. Aceia care neagă existența unui Tată Ceresc sfânt și iubitor, s-au lăsat orbiți de Satan și dominați de simțirile lor. Dragostea, îndurarea și harul lui Dumnezeu sunt ușor de găsit pentru oricine dorește să le vadă.

Lumea creată reflectă dragostea lui Dumnezeu. O persoană cu discernământ spiritual experimentează simțământul recunoștinței, ori de câte ori vede livezile înflorite primăvara, sau pline de roadă, toamna. Ea nu poate contempla apusul de soare în fastuoasele-i culori, oceanul ridicându-se în talazuri și scânteind în soare, sau munții ridicându-se în înălțimile lor maiestuoase și acoperite cu zăpadă, fără a se gândi la Dumnezeu și la diversitatea formelor dragostei pe care El ne-o acordă. Chiar grija lui Dumnezeu pentru animale arată bunătatea Lui, deoarece psalmistul spune: „Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mâna și saturi după dorință tot ce are viață“ (Psalmul 145.15,16).

Tratamentul aplicat de Dumnezeu omenirii nemântuite vorbește de asemenea despre dragostea Lui. El trimite lumina soarelui și ploaia, ajută pe oameni în timp de nevoie și asigură pentru toți multe bogății, ca ei să se bucure. El a prescris căsătoria și familia, care sunt bune. Frumusețile

naturii, artei, literaturii și muzicii sunt date de Dumnezeu pentru a îmbogăți pe om. Paul spunea cetățenilor păgâni ai Listrei, că Dumnezeu le vorbise înainte chiar ca ei să fi auzit Evanghelia: „măcar că, drept vorbind, nu S-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile de bucurie“ (Faptele Apostolilor 14.17).

Războiul și violența, brutalitatea și barbarismul, inegalitatea și suferința din jurul nostru sunt reale, dar ele nu dezmint dragostea lui Dumnezeu. Ele sunt aici pentru că omul s-a răzvrătit împotriva Creatorului lui și pentru că trăiește în răutate și egoism. Înseși izbucnirile naturii în cutremure de pământ violente sau în uragane turbulente nu neagă bunătatea lui Dumnezeu, dar ele au loc pentru că pământul însuși se află sub blestemul păcatului. Nu lăsați ca suferința sau durerea din inimă să vă distorsioneze perspectiva vieții. Lumea este încă plină de priveliști și cântece minunate, de râs de copii și de case fericite. Dumnezeu, care a făcut această lume, este într-adevăr bun și a pregătit o eternitate de glorie tuturor acelora care cred în El.

De asemenea dragostea lui Dumnezeu se manifestă în îndurarea și în harul Său. El este răbdător cu copiii Lui, iertându-i și binecuvântându-i chiar și atunci când cad din nou și din nou. El este îndelung răbdător față de cei care nu-L cunosc. Oamenii pot să-L ignore, să-I blesteme Numele, să-și bată joc de Cuvântul Lui, să defăimeze pe slujitorii Lui, să-I încalce legile morale, dar Domnul, în îndurarea Sa, Se abține de la judecata pe care le-ar putea-o administra de drept. Mai mult decât atât, Dumnezeu Și-a făcut cunoscut harul tuturor oamenilor. El nu poate încuviința păcatul și nu-Și poate viola sfințenia, permițând să rămână nepedepsit, dar în dragoste El a asigurat mântuirea pentru om, în persoana lui Isus Hristos. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Prietene creștin, cum te poți îndoi de dragostea, îndurarea și harul lui Dumnezeu? Dacă nu ar fi fost dragostea Lui, Hristos nu ar fi venit niciodată să aducă mântuirea și să-ți dea nădejde. Dacă nu ar fi fost îndurarea lui Dumnezeu, nimeni nu ar fi experimentat vreodată fericirea exprimată în râsul vesel al copiilor, în gingășia legăturilor de familie, în bucuria comuniunii creștine sau în anticipația cerului. Dar mii și mii de oameni au putut da mărturii clare despre pacea și bucuria pe care le-a oferit-o Isus Hristos.

Când suferi, trebuie să îți aduci aminte că aceasta reprezintă numai o mică parte din întregul tablou. Gândește la dovezile bunătății lui Dum-

nezeu aflate în jurul tău și reflectează la gloria care te așteaptă. Rezistă dorinței de a gândi numai la tine și la situația ta. Apostolul Paul a spus: „Eu socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu gloria viitoare, care are să fie descoperită față de noi“ (Romani 8.18).

Paul își privea viața din perspectiva veșniciei. El privea peste această lume zbuciumată și era convins că gloria care îl aștepta era atât de mare față de durerea îndurată în această viață, încât era imposibil de făcut o comparație. Dacă Paul a putut spune lucrul acesta, la fel poți spune și tu, deoarece situația ta nu poate fi mai rea decât a lui. El a suferit „un țepuș în carne“ (2 Corinteni 12), despre care mulți cred că era o boală de ochi dureroasă. El a fost închis, bătut, a naufragiat și a fost lovit cu pietre. În plus, critici violenți și încăpățânați l-au acuzat de nestatornicie, de laudă de sine, de arogare a autorității, de a fi demn de dispreț la înfățișare, excesiv de critic și laș. El a cunoscut singurătatea, durerea, frustrarea adusă de faptul că era neînțeles și urât, dar a triumfat peste toate aceste obstacole pentru că nu s-a îndoit niciodată de bunătatea lui Dumnezeu.

2. Puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt demonstrate

După ce ți-ai amintit de bunătatea lui Dumnezeu, reflectează asupra înțelepciunii și a puterii Lui. Biblia Îl prezintă ca fiind Cel ce cunoaște totul și este înțelept dincolo de percepția umană. Paul spunea: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?“ Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin“ (Romani 11.33-36).

Cartea Apocalipsa vorbește despre El ca „Domn Atotputernic“ de nouă ori, iar Scripturile afirmă în mod repetat adevărul declarat de Iov: „Știu că tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale“ (Iov 42.2). Dumnezeu este atât de puternic, încât a creat pe îngeri și pe om ca agenți cu libertate în ceea ce privește exercitarea moralei și a îndrăznit să le acorde puterea de a alege între a-L asculta și a nu-L asculta. El știa că nimic nu se poate întâmpla fără controlul Lui. Satan și o largă companie de ființe s-au răzvrătit împotriva Domnului, au fost îndepărtați din cer și exercită încă o putere grozavă astăzi, deoarece Dumnezeu le permite o măsură largă de libertate. Dar Domnul rămâne în suveranitatea de ultimă instanță. Biblia declară că la sfârșit, când timpul se va contopi în veșnicie, Satan și toți cei răi care l-au urmat vor fi aruncați în iazul de foc (Apocalipsa 20.11-15). Cei

răscumpărați de-a lungul tuturor timpurilor vor moșteni ceruri noi și un pământ nou (Apocalipsa 21 și 22), pentru că hotărârile înțelepte ale lui Dumnezeu vor fi împlinite.

Cunosc că există momente în viețile unor creștini când ei găsesc că este greu să creadă într-un Dumnezeu infinit în putere și în înțelepciune. Multe rele par să rămână nepedepsite, multe rugăciuni par să rămână fără răspuns și mare parte din suferința care ne înconjoară pare într-atât a nu avea vreun sens, încât uneori sunt tentați să se mire, întrebându-se unde este Dumnezeu și de ce permite să se întâmple astfel de lucruri. Dar în această lume păcătoasă, învălmășită și plină de necazuri, noi încă putem afirma credința noastră în înțelepciunea și în puterea lui Dumnezeu! El permite temporar oamenilor răi și conducătorilor întunericului să își aibă ziua lor, dar El nu a pierdut nici un moment absoluta autoritate asupra universului Său. Oamenii se pot ridica cu nerușinare să afirme că Dumnezeu este mort, se pot răzvrăti împotriva legilor Lui pentru a se declara stăpânii propriului destin, dar ei nu-I pot deranja seninătatea. Domnul nu are decât să spună un cuvânt pentru ca micile creaturi meschine care-L defăimează, să piară. Psalmistul, după ce descrie furia răzvrătirii popoarelor împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său, declară: „Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa“ (Psalmul 2.4,5).

Acest Dumnezeu care rămâne calm și plin de pace în mijlocul opresiunii și a violenței, de asemenea controlează orice aspect al vieții tale și a mea. El ne cunoaște și este conștient de limitele noastre și nu va îngădui niciodată să fim încercați dincolo de măsura harului Lui și a capacităților noastre. Zilele se pot mohorî, nopțile pot deveni lungi și întunecoase, dar harul lui Dumnezeu va fi totdeauna suficient pentru orice încercare. Când El va spune că este destul, perioada de încercare se va sfârși.

Prietene creștin, îți aduci aminte în fiecare zi de înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu? Ai privit în sus să spui: „Din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu“? Ai mai citit în ultimul timp relatările care-L înfățișează pe Domnul Isus scoțând demoni, vindecând pe bolnavi, liniștind furtuna și învingând moartea? Te-ai cutremurat înăuntrul tău la gândul că „Isus Hristos este același ieri, azi și în veac“? Poate că nu ești în stare să înțelegi de ce viața ia turnura în care s-a angajat; te poate perplexa contemplația creșterii și a descreșterii națiunilor; poate că nu ești capabil să răspunzi criticilor care îți cer să explici triumfurile aparente ale răului asupra binelui, dar poți privi în sus și să spui cu Iov: “Știu că Răscumpărătorul meu este viu!“

Citește Biblia și concetrează-ți atenția asupra Dumnezeului pe care-L descoperă. El este prea bun

ca să fie crud, prea înțelept ca să facă vreodată răul și prea puternic pentru a fi înfrânt. Planurile Lui sunt concepute în dragoste și înțelepciune, iar puterea Lui este garanția pentru tine că țelurile Lui bune se vor împlini.

3. Promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure

În afară de minunata ei descoperire ce privește dragostea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, Biblia conține multe promisiuni divine pentru mângâierea și întărirea noastră. Ne putem sprijini pe ceea ce spune Dumnezeu. Deoarece El este și sfânt și atotputernic, El nu minte niciodată. Citește cu atenție promisiunile pe care le-a făcut în Cuvântul Său și dă-le posibilitatea să își exercite efectul asupra vieții tale. Atât Vechiul cât și Noul Testament abundă în asigurări cu privire la dragostea și intenția Lui. Chiar și promisiunile date lui Israel au o aplicație pentru tine. Dacă te afli în suferință, ia pentru inima ta cuvintele binecunoscute ale lui Isaia: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde“ (Isaia 43.2).

Această promisiune a prezenței lui Dumnezeu este tot atât de mult pentru tine personal, cât a fost pentru Israel. El te va însoți la fiecare pas al călătoriei tale și nu va permite să vină în viața ta vreo pagubă adevărată. Când întâmpini perspectiva unei încercări despre care crezi că va fi mai mare decât poți suporta, mângâie-te cu mesajul lui Dumnezeu pentru Paul, atunci când el a cerut ca „țepușul în carne“ să-i fie îndepărtat. „Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită...“ (2 Corinteni 12.9).

Domnul îți va da har suficient pentru fiecare încercare. Crede această promisiune și vei putea să spui un „Amin“ din toată inima după ce vei citi partea a doua a acestui verset: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.“

Când ești bolnav și nu ai siguranța că te vei mai face bine, meditează asupra acestor cuvinte ale psalmistului: „Domnul îl va sprijini pe patul de zăcere; Tu îi primenești tot patul în boala sa“ (Psalmul 41.3).

Când în casa ta intră moartea sau când realizezi că în curând trebuie să pleci în călătoria prin valea umbrei morții, mângâie-te cu cuvintele lui Isus: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“ (Ioan 14.1-3).

Probabil că ai nevoie de încurajare, pentru că deși ești sigur că vei merge în cer, îți este oarecum frică de moarte. Ia aminte la frumoasele cuvinte ale lui Hristos către Marta: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată“ (Ioan 11.25.26).

Prietene creștin, nu vei avea de îndurat aspectul cel mai rău al morții. Nu vei experimenta niciodată dezolarea și întunericul care vin peste cel care nu-L cunoaște pe Isus Hristos. Pentru tine, moartea și-a pierdut grozăvia și boldul ei. Isus a spus că nu vei muri, în sensul plinătății semnificației morții — despărțirea de Dumnezeu. Dacă Îl cunoști pe Hristos, clipa morții va veni nu ca un monstru de temut, ci ca un trimis al cerului. Ea îți va închide ochii, îți va sorbi ca-ntr-un sărut suflarea și va pune mâna ta în cea a lui Isus Hristos. Domnul Însuși te va conduce și vei trece apele cu pași nešovăitori, cu o inimă încrezătoare și cu o frunte încununată de speranță, pentru a învia în ținutul gloriei. Vei locui pentru totdeauna în țara aceea pe care Ioan a descris-o astfel: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut“ (Apocalipsa 21.4).

Copil al lui Dumnezeu, chiar cele mai grele sarcini și cele mai dificile încercări ale vieții nu au de ce să te înfrângă. Dumnezeu ți-a dat Duhul Său Sfânt ca să locuiască în tine, Cuvântul Său ca să-ți vorbească și o nădejde minunată, glorioasă. Îndreaptă-ți gândurile asupra Lui și a perfecțiunii ființei Lui. Citește și crede promisiunile Lui și vei găsi că viața este vrednică de a fi trăită. Vei fi marcat de un optimism sfânt și de o plinătate de bucurie care-L cinstește pe Dumnezeu. Te vei număra printre acei sfinți fericiți care au putut să-L glorifice pe Dumnezeu în încercări, iar viața ta va fi un ajutor pentru toți aceia care te cunosc.

16
Supunere de bunăvoie

Nu este greu să fii fericit când totul merge bine. Când cineva are bani destui, o sănătate bună și prieteni, nu se îngrijorează de obicei cu privire la viitor. Din această cauză, mulți oameni sunt cu totul nepregătiți pentru greutăți, atunci când acestea apar în viețile lor. Nu se poate ști când anume va veni vreun dezastru sau cum să reacționezi atunci când va veni. Imaginează-ți un cuplu care tocmai a primit vestea că scumpul lor copil are o boală care în curând îi va fi fatală. Acea mamă tânără își îngroapă capul în brațele soțului ei și plânge cu suspine: „De ce?“ Viața le apare acum cu totul diferit acestor două persoane, față de numai cu o zi înainte. Un alt om este înștiințat că boala malignă pentru care a fost tratat, revine și că

medicii mai pot face foarte puțin pentru el. Este prea tânăr ca să moară, dar cazul lui este fără speranță. Viața îi apare acum foarte întunecată. Mulți alții au probleme serioase — lipsa unui serviciu, nesiguranța vieții sau a persoanei, un copil întârziat mintal sau handicapat fizic, ori o boală cronică.

Dacă vreunul dintre aceste lucruri descrie situația în care te afli acum, trebuie să te întrebi: „Cum pot trece prin problemele mele?“ Cunoști că încercând să-ți îneci amărăciunea adâncă în multă băutură sau într-o urmare bezmetică după plăceri, nu reprezintă soluția căutată. Dacă te răzvrătești și devii înverșunat, te vei afunda în cele din urmă într-o disperare fără urmă de speranță, concluzionând că dacă Dumnezeu există, fie nu vrea, fie nu este în stare să te ajute. Oricare dintre aceste reacții este un indiciu că nu ai învățat cum să trăiești în împrejurări adverse.

În acest capitol vom arăta că un creștin își poate duce viața triumfător, chiar în cele mai adverse circumstanțe ale vieții. El știe că Dumnezeu este bun, atotputernic și infinit în înțelepciune. El este convins că Dumnezeu are în vedere pentru viața lui un scop dictat de dragoste și că suferința este o parte a unui plan care va conduce în ultimă instanță la propășirea lui. El crede că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și se familiarizează cu învățătura ei despre întristarea din viața unui creștin. El acceptă

instrucția pe care o conferă ea, ca fiind adevărată, evită capcanele față de care este avertizat și ascultă îndemnul de a-și exersa credința.

1. Crezând învățăturile biblice

Biblia face clar faptul că Domnul îngăduie ca adversitățile să intre în viețile acelora care fac parte din poporul Lui, în scopul disciplinării. Autorul Epistolei către Evrei declară: „Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El. Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește.“ Suferiți disciplinarea! Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, de care toți au parte, sunteți niște feciori din desfrânare, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au disciplinat, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei ne disciplinau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar El, pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui“ (Evrei 12.5-10).

Cuvântul din limba greacă redat prin „pedeapsă“ se referă la disciplină și mustrare în educația unui copil. Acest pasaj al Scripturii ne spune că încercările care vin în viața unui credin-

cios sunt mărturii ale preocupării lui Dumnezeu față de el. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu suferă de asemenea, dar durerile lor vin ca urmare a propriilor păcate, ori simplu, pentru că sunt membrii familiei umane care se află sub blestemul lui Adam. Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, oricum, ai siguranța că întristarea este parte din planul înțelept al lui Dumnezeu pentru viața ta. De fapt, poți privi împrejurările potrivnice ca pe o probă că aparții într-adevăr Domnului (Evrei 12.7) și poți fi sigur că sunt destinate pentru binele tău (Evrei 12.10). După cum vezi, un tată își disciplinează propriul copil pentru că îl iubește și se gândește la viitorul lui. Prin natura lui umană, acest părinte poate acționa câteodată precipitat sau poate adopta o poziție greșită, dar motivația lui interioară este dragostea. În mod similar, Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, disciplinează numai pe aceia care-I aparțin, pentru a putea fi cizelați și curățiți. Certitudinea scopului dragostei în încercare l-a îndemnat pe Paul să scrie creștinilor din Roma: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul lucrează răbdare, răbdarea aduce experiență, iar experiența aduce nădejde. Însă nădejdea nu dezamăgește, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat" (Romani 5.3-5).

Credincioșii pot fi supuși presiunilor sărăciei, tristeței, persecuției, durerii și singurătății, dar ei au capacitatea de a se bucura în ele. Deoarece un credincios care merge lipit de Domnul îndură împrejurările potrivnice, el își dezvoltă răbdarea; nu o suportare pasivă doar, ci o atitudine a omului dinăuntru care-l pune în condiția reală de a birui și de a supune încercările vieții. Această calitate i-a făcut pe Paul și pe Sila în măsură să cânte laude în timp ce se aflau în închisoare, cu picioarele prinse în butuci și cu spinările învinețite și sângerânde. Când primii creștini au fost aruncați înaintea fiarelor sălbatice în arenă, prigonitorii lor au văzut mai mult decât liniștea paraliziei victimelor resemnate în fața inevitabilului, au observat un optimism care radia pe fețele lor și care depășea orice explicație. Credința lor a triumfat în fața nenorocirii.

Prietene creștin, nu încerc să-ți spun că soarta ta în viață este ușoară. Nu minimalizez durerea, suferința copleșitorare sau dezamăgirea pe care trebuie să le înduri, deoarece știu că astfel de experiențe sunt dificile. Dar, pe de altă parte, am certitudinea că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și că țelul ultim al lui Dumnezeu este să-ți facă parte de o veșnicie glorioasă în cer. Citește Biblia și crede ceea ce spune ea. Dumnezeu te va face în stare să te ridici deasupra împrejurărilor și să obții câștig de pe urma încercărilor.

2. Ascultând de înștiințările lui Dumnezeu

Mulți creștini, oricum, nu au profitat de pe urma întristărilor. Ei îndură o serie de dificultăți, fără o fortificare a credinței, fără o adâncire a dragostei sau o creștere în sfințenie. După cum vezi, greutățile și încercările nu duc în mod automat la creștere spirituală. Disciplina lui Dumnezeu asigură beneficii mari numai „celor ce au trecut prin școala ei" (Evrei 12.11). Credinciosul trebuie să evite cu hotărâre cursele lui Satan și să învețe să își exerseze credința, pentru ca timpul suferinței lui să nu se irosească în zadar.

Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului, este înfuriat de creștinii ale căror vieți aduc glorie lui Dumnezeu. El ar dori mult mai degrabă să vadă pe un credincios înfrânt de încercările și dificultățile vieții. Trebuie să ne păzim de atitudini care îl încântă pe Satan. Trebuie să fim vigilenți față de trei dintre dușmanii cei mai obișnuiți ai unei mărturii creștine radioase: răbdarea cu fața mohorâtă, mila și văitarea de sine-însuși și resentimetele amare.

Dacă îți privești suferințele ca fiind nimic mai mult decât împlinirea unei hotărâri fixe, ceva care trebuie îndurat cu o fixitate neînduplecată și cu curaj neexperimentat, nu vei primi niciodată binecuvântările pe care Dumnezeu le păstrează

pentru tine. În fapt, vei deveni posac și sumbru, chiar dacă ești creștin. Desigur că se poate ca tu să nu exprimi aceasta prin cuvinte incisive de neîncredere, dar nici nu vei demonstra că-L iubești cu adevărat și că crezi că El te iubește. De aceea, nu te mulțumi cu o biată resemnare în fața inevitabilului. Spune-I Domnului că știi că disciplina Lui se fundamentează pe dragostea și pe înțelepciunea Lui și că ea este spre binele tău veșnic. Stăruie asupra acestui adevăr în cugetarea ta, până când ești pătruns de el, până când într-adevăr poți să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru el.

O altă greșeală care trebuie evitată este mila de sine-însuși. Nu întreține gândul — nici măcar pentru un moment — că situația ta este mai rea decât aceea a altcuiva. În loc de a te amărî de propria-ți soartă, gândește-te la alții care trec prin încercări mai mari decât ale tale. Situația poate fi mult mai rea, astfel încât ai încă multe considerente pentru a fi recunoscător. Numeroși credincioși au triumfat în dificultățile ce păreau imposibile și acel har al lui Dumnezeu care le-a dat această putere stă de asemenea și la dispoziția ta. Citește cartea lui Iov. Recitește relatarea lui Paul privitoare la suferința pe care a îndurat-o, în 2 Corinteni 11, și apoi gândește-te la cuvintele lui: „Eu socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi" (Romani 8.18). Reflec-

tează la ceea ce a suferit Hristos pentru mântuirea ta. Tu nu vei avea niciodată de trecut prin agonia pe care a experimentat-o El. Adu-ți aminte, mulți au suferit mult mai crâncen decât tine, fără a se plânge sau a se văita.

O altă eroare de care trebuie să te păzești este resentimentul față de Dumnezeu. Ferește-te de a-ți privi suferința ca pe o pedeapsă. Cei nemântuiți sunt pedepsiți; credinciosul este disciplinat. Nu-L considera pe Dumnezeu răzbunător sau crud. Nu te întreba niciodată: „Ce am făcut oare ca să merit acest fel de tratament?“ Dumnezeu nu te pedepsește. Isus a plătit prețul deplin pentru păcatele tale și ceea ce înduri acum este disciplina. Tatăl tău Ceresc Se preocupă de tine în dragoste, pentru a-ți corecta viața. De aceea fii atent împotriva oricărui gând care ți-ar sugera să nu crezi că Dumnezeu face ceea ce este bine pentru tine.

Copilul lui Dumnezeu poate evita cel mai bine capcanele lui Satan într-o perioadă de întristare, exersându-și credința în Dumnezeu. Disciplina manifestată prin necazuri va aduce mai pe urmă „celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii“ (Evrei 12.11). Tu trebuie să acționezi în mod pozitiv în răstimpurile de suferință, printr-o serioasă cercetare de tine însuși și apoi prin ajustările care se impun în viața ta.

Cercetându-ți inima vei fi în stare să descoperi dacă există sau nu ceva care este necesar a fi corectat. Ține minte, nu orice mâhnire este rezultatul specific al unui păcat. Atunci când este, oricum, Duhul Sfânt te va înștiința. Uneori Domnul administrează disciplina pentru ca să poți fi restabilit și El îți descoperă acea slăbiciune particulară, sau greșeala din viața ta. Citește Cuvântul lui Dumnezeu, cercetează-ți inima și roagă-te. Cum este universul sentimentelor tale? Ești lacom, invidios, plin de ură sau de poftă? Poate că ai nevoie de lecția umilinței. Poate că încerci să faci totul prin propria ta putere și atunci îți este necesar să înveți dependența de Domnul. Este posibil chiar să fii într-atât de egoist încât foarte greu vreodată te rogi pentru alții. Dumnezeu poate că încearcă să remedieze această stare. Te pot asigura că dacă vei citi Biblia cu onestitate și sinceritate, dacă îți vei cerceta inima și vei căuta fața lui Dumnezeu, Duhul adevărului îți va arăta slăbiciunile, erorile și păcatele.

Dacă necazul care a venit în viața ta nu este desemnat a corecta o anume greșeală sau păcat, ci este simplu un mijloc de a te învăța răbdarea sau de a-ți aduce asemănarea lui Hristos, Duhul Sfânt îți va arăta acest lucru. Nu subestima niciodată slujba Lui de luminător. Privește spre Isus în fiecare zi, în credință. El îți va da înștiințările necesare pentru a putea primi binecuvântarea pe care o intenționează.

Atunci când afli motivul suferinței tale, procedează imediat la îndreptarea sau aban-

donarea a ceea ce este greșit sau rău în viața ta. Desigur că nu prin puterea ta poți învinge păcatul, ci prin puterea lui Dumnezeu. Începe prin a-ți ațintí privirea smerit asupra Lui, pentru a primi mai mult har. Iacob ne spune: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți" (Iacob 4.6). Dumnezeu nu Se află la îndemâna persoanelor mândre, care își sunt suficiente, ci este aproape de aceia care privesc spre El cu umilință.

Fă-ți timp pentru a-ți studia Biblia și pentru a te ruga. Cere Domnului har pentru a-ți învinge mândria, deșertăciunea lumească sau propria voie. Tatăl tău Ceresc dorește să fii asemenea lui Hristos; El este interesat în curățirea caracterului tău și va lucra pentru acest final. Tatăl meu obișnuia să spună că această curățire poate fi realizată pe trei căi: „calea blândă, calea aspră și calea extremă."

„Calea blândă" este prin mărturisirea păcatelor, care include, desigur, o dorință sinceră de a fi eliberat de sub puterea lor. Apostolul Ioan ne asigură că „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate" (1 Ioan 1.9).

„Calea aspră" este necesară atunci când refuzăm să mărturisim păcatul. Dumnezeu trebuie atunci să apeleze la disciplină, trimițând uneori încercări mai grele în viețile noastre. Paul spunea creștinilor din Corint că mulți dintre ei erau subiectul suferințelor fizice, datorită abuzurilor în legătură cu masa Domnului (1 Corinteni 11.30).

„Calea extremă" este disciplina prin moartea prematură a credinciosului; el nu își pierde mântuirea, dar va fi în încurcătură în fața scaunului de judecată al lui Hristos. În același verset în care Paul se referea la neputință și boală, spunea și că „nu puțini dorm" (1 Corinteni 11.30). Uneori este mai bine pentru un creștin să fie luat din această lume, decât să rămână aici pentru a practica răul. Dacă acest lucru este adevărat, atunci trebuie să rezolvi cu păcatul în momentul când Duhul Sfânt ți-l descoperă. Mărturisește-l, supune-te lui Dumnezeu, împotrivește-te Diavolului și Domnul îți va da biruință.

Prietene creștin, ai învățat cum să trăiești în confruntare cu adversitățile? Ești în stare să găsești pricină de mulțumire, chiar atunci când toate lucrurile par să fie împotriva ta? Crezi tu cu adevărat ceea ce spune Biblia despre încercări și necazuri? Crești în asemănarea cu Hristos, în timp ce treci prin strâmtorările vieții? Adu-ți aminte, orice îngăduie Dumnezeu își are sursa în înțelepciunea și dragostea Lui și are drept scop bunăstarea ta veșnică. El știe ceea ce este cel mai bine pentru tine. Această încredere te va elibera de a răbda cu o față întunecată, de mila și văitarea de tine însuți și de un duh de răzvrătire. Te va ridica pe noi înălțimi de bucurie spirituală. A lucrat în viețile altora și va face la fel și cu tine.

Cu câțiva ani în urmă, o familie creștină a pierdut pe cea mai mare dintre cele două fiice, într-un accident tragic. Apoi un an mai târziu, acești părinți au fost înștiințați că a doua fiică adolescentă a lor suferea de o boală de inimă incurabilă, care în curând îi va fi fatală. Dar ei nu au disperat. Nu s-au plâns că Dumnezeu este nedrept și nici nu s-au văitat din milă pentru propria persoană. În schimb, cu ochii în lacrimi ei spuneau: „Doamne, nu voia mea, ci voia Ta să se facă." Ei nu au înțeles de ce Dumnezeu a vrut să le ia amândouă fetele, dar cunoșteau adevărul acestor cuvinte din Isaia: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele", zice Domnul. „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre" (Isaia 55.8,9).

Ei au crezut că Dumnezeu avea motive întemeiate pentru a permite acestor întristări adânci să intre în viața lor și au fost siguri că într-o zi vor înțelege. Acest soț și soția lui au fost de asemenea întăriți de încrederea că își vor întâlni fiicele din nou, în cer. Atitudinea lor biruitoare a fost mijlocul de binecuvântare al tuturor acelora cu care ei au venit în contact. Ce mărturie a harului lui Dumnezeu! Acest har este și la îndemâna ta. Cu ajutorul lui Dumnezeu poți fi triumfător, chiar dacă trăiești în mijlocul adversităților.

17
Legea de viață a lui Dumnezeu

Trăim într-o lume ruinată. Tatăl meu, Dr. M.R. De Haan sublinia odată că păcatul a adus descompunere în viață și că din primele zile ale conștiinței, noi trăim într-o lume de lucruri neîmplinite: copilul mic țipă după o jucărie ruptă, unul mai mare după o sanie frântă, tânărul după o promisiune nerespectată. Părinții plâng uneori după moartea prematură a unui copil, sau pentru încăpățânarea de care dă dovadă un fiu sau o fiică mai mare. Mulți soți și soții varsă lacrimi pentru un tovarăș de viață infidel și pentru rezultatul unei familii destrămate. De fapt, oricine a atins maturitatea cunoaște într-o anumită măsură agonia pierderii ireparabile, frustrarea sănătății zdruncinate și dezamăgirea visurilor spulberate. Nimeni nu poate trăi în această lume fără a avea parte de durerea copleșitoare care este o coordonată intrinsecă a vieții. Lăcomia, cruzimea și falsitatea din partea acelora care ne înconjoară, ca și pierderea treptată a celor iubiți și a prietenilor de-a lungul anilor care își cer tributul, ne umplu viața cu neîmpliniri.

Biblia ne spune cum să trăim biruitori în suferințele inevitabile ale vieții. Creștinul care trăiește în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, nu are de ce să se retragă într-o lume ireală și să refuze

a face față vieții, așa cum este ea. Și nici nu va găsi necesar să accepte stoic amăreala și dulceața. El nu are de ce să devină posac în ceea ce privește perspectiva lui, ci poate fi o mărturie radioasă a suficienței harului lui Dumnezeu. Pentru aceasta, el trebuie să recunoască legea divină de viață, așa cum este făcută cunoscută de Domnul Isus, care a declarat că viața nouă, îmbelșugată și plină de roade, nu poate fi realizată fără o moarte: „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti" (Ioan 12.24-26).

Domnul nostru spunea aceste cuvinte scurt timp înainte de a merge la cruce, unde Și-a dat viața pentru a culege o recoltă de bărbați și de femei răscumpărați. Moartea Lui ispășitoare – nu exemplul Lui de preț, ori nobila-I învățătură – a devenit acum mijlocul prin care păcătoșii sunt iertați și transformați. Domnul Isus S-a dat pe Sine de bunăvoie morții blestemate pe cruce, pentru a deveni astfel Mântuitorul nostru. El nu S-a gândit la Sine, ci la noi. Același principiu care a constituit motivația Domnului Isus, trebuie să-l aplicăm în viețile noastre, deoarece „Cum este El, așa suntem

și noi în lumea aceasta" (1 Ioan 4.17). Pentru noi, de asemenea, calea spre viață și rodnicie este prin moartea eului. Numai în măsura în care ne supunem „legii crucii" vom secera o recoltă plină de binecuvântare. Această lege cere ca să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu și să căutăm în mod activ să învingem răul care se află în natura noastră egoistă.

1.. Umilă supunere față de Dumnezeu

Primul pas spre victorie asupra tragediei este recunoașterea dreptului lui Dumnezeu de a ne folosi spre gloria Lui, în orice mod găsește potrivit. În definitiv, dacă suntem creștini, Îi aparținem. Când ne supunem Lui Hristos, găsim mângâiere în suferință și putere pentru a îndura persecuția din pricina Lui.

Supunerea aduce mângâiere în suferință. Ce fiori ne dă să știm că suntem posesiunea favorită a lui Hristos! Domnul vorbea despre tine, drag creștin, când a spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică; nicidecum nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea" (Ioan 10.27,28).

Domnul Isus te cunoaște personal. Ești de mare preț înaintea Lui și te va vedea nevătămat în glorie. Ce mângâiere! Dar poți experimenta realitatea acestei siguranțe numai dacă trăiești după „legea

crucii“. Atât timp cât insiști să îți trăiești propria viață, refuzând să-L recunoști pe Isus Hristos ca Domn al tău, vei pierde mângâierea care vine peste aceia care susțin cu bucurie că aparțin în totul lui Dumnezeu. Dacă adevărul că ești proprietatea lui Hristos pune stăpânire pe viața ta, vei găsi consolare și putere când treci prin suferință. Adu-ți aminte că ai fost cumpărat cu sângele lui Hristos. De partea ta, acest adevăr reclamă o supunere completă. Din partea lui Dumnezeu, El a hotărât să nu te lase niciodată. Poți fi fără valoare în ochii tăi și te poți chiar minuna cum de ți-a purtat Dumnezeu vreodată de grijă, dar dacă I te oferi în întregime, te poți bucura de faptul că El Și-a dovedit dragostea față de tine. Trăind într-o lume neîmplinită, poți experimenta fericirea în timpul suferinței, atunci când ții seama de cuvintele Domnului Isus: „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică“ (Ioan 12.25). Când o persoană împlinește de bunăvoie legea de viață a lui Dumnezeu și își face un țel din a face plăcerea Lui, se plasează într-o poziție pe care lumea pur și simplu nu o poate înțelege. Oamenii nenăscuți din nou spun: „Afirmă-te singur!“ „Dezvoltă-ți încrederea în tine însuți!“ „Dă la o parte sentimentele de vinovăție!“ „Caută-ți propria mulțumire!“ Dar creștinul s-a identificat cu El, care a spus că fericirea adevărată vine peste aceia care sunt săraci în duh, blânzi, miloși, cu inima curată; peste aceia care plâng, înfometează și însetează după neprihănire și care sunt persecutați pentru Hristos (Matei 5.1-12). Nu este de mirare că Isus Și-a avertizat ucenicii despre vrăjmășia lumii, spunând: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea“ (Ioan 15.18,19).

Când ești neînțeles, ridiculizat sau persecutat, adu-ți aminte că ești un străin în lumea aceasta. Valorile tale sunt diferite, la fel și standardele tale. Omul natural este adesea pus în umbră de aderența ta la etica creștină. Îndepărtarea ta de concepția lumească asupra vieții este o admonestare pentru el, deoarece faptul că tu ești predat lui Hristos reprezintă o declarație că materialismul și filozofia concepute de către om nu îți pot aduce pace și bucurie. Se prea poate ca să nu o spui într-atâtea cuvinte, dar prin acțiune și comportament faci pe oricine să înțeleagă că credința în Isus Hristos este mai bună decât orice altceva ar putea să îți ofere lumea aceasta.

Dacă lucrul acestea este adevărat, să nu fii surprins când vei fi urât și persecutat. Adu-ți aminte că Domnul Isus a fost întâmpinat cu un tratament mult mai rău decât vei fi tu chemat vreodată să înduri. Fii sigur că El va fi cu tine și că îți va da

putere pentru orice încercare. Mii de persoane și-au dat viața pentru Hristos, chiar în ultimii ani. Forțele ateiste care au preluat puterea în țările lor, le-au urât și multe au fost date morții; dar acești credincioși au îndurat persecuția cu curaj și în triumf. Ei știau că aparțineau lui Dumnezeu și au renunțat la pretenția propriei vieți. Ei au fost gata să își dea viața dacă era necesar, pentru că se supuseseră deja „legii crucii". Au fost încrezători că o viață mai bogată și mai împlinită îi aștepta în glorie. Dacă ai admis în mod real că aparții lui Dumnezeu și dacă te socotești cu adevărat mort față de tine însuți, vei fi în stare să primești cuvinte de insultă fără a te răzbuna, să înduri vrăjmășia fără a răspunde în consecință, să fii neînțeles fără a te plânge. De fapt, vei arăta dragoste acelora care te urăsc. Vei respecta astfel porunca pe care Isus a dat-o ucenicilor Lui, ca atunci când lumea îi va urî, ei să-L mărturisească (Ioan 15.27). Persoana care a murit față de egocentrism va da mărturie pentru dragostea lui Hristos. Dușmanii noștri se îndreaptă spre ruină veșnică, iar noi avem singurul mesaj care îi poate ajuta. Nu putem, nu trebuie și nu îndrăznim să ne permitem a amesteca vreun interes personal care să ne închidă buzele. Domnul Isus ne-a iubit pe când Îi eram vrăjmași, iar noi trebuie să manifestăm aceeași atitudine față de aceia care se poartă abuziv. Când facem lucrul acesta, descoperim secretul adevăratei fericiri în împrejurări adverse.

Apostolii ne-au pus înainte un exemplu de urmat. Ei au fost bătuți și întemnițați pentru vestirea Evangheliei, înainte de a fi eliberați cu porunca solemnă de a nu mai vorbi cu nici un chip în numele lui Isus. Oare acești oameni s-au conformat cu frică? Într-adevăr, nu! Luca ne spune că după ce i-au bătut cu nuiele, „ei au plecat dinaintea sinedriului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui" (Faptele Apostolilor 5.41). Au plecat și au început să învețe din nou pe oameni. Prietene creștin, dacă vei accepta „legea crucii" ca principiu al vieții tale, vei privi și tu durerea ca pe o onoare și te vei bucura că prin ea Îl poți glorifica pe Isus Hristos.

2. Activitate în ascultare

Persoana care urmează drumul crucii ca model pentru rodnicie și bucurie se va angaja, de asemenea, chiar în circumstanțe adverse, într-o activitate spirituală plină de ardoare. Nu vei fi niciodată învingător în suferință, în timp ce eul se află pe tronul vieții tale. Dacă vrei cu adevărat ca toată lăcomia și mândria din viața ta să fie distruse, trebuie să tânjești profund după sfințenie, să fii autentic interesat în rugăciunea pentru alții, să ai o dorință sinceră de a sluji Domnului, în orișice fel poți; nu pentru lauda ta, ci pentru gloria Lui.

Un ingredient vital în viața unui creștin radios

este dorința profundă după asemănarea cu Hristos. Dacă-L iubești cu adevărat în felul în care s-ar cuveni și dacă urăși cu adevărat păcatul, vei înseta să fii asemenea lui Isus și să împlinești voia Lui. Dar când gândești numai în termenii dorințelor egocentrice, nu poți îndura necazurile biruitor. De aceea, fă din asemănarea cu Isus Hristos țelul și scopul vieții tale. Atunci vei transcede dificultățile și întristările pe care ai să le înduri. Apostolul Paul a capitulat în fața „legii crucii" și a trăit o viață de mare biruință. Citește epistolele lui și vei găsi zeci de referiri la bucurie. De ce? Pentru că în momentul când L-a întâlnit pe Domnul Isus, a spus: „Doamne, ce vrei să fac?" (Faptele Apostolilor 9.6). Din momentul acela, pasiunea vieții acestui om a fost să-L cunoască mai bine pe Hristos, să crească în ascultarea Lui și să-L aducă la cunoștință altora. El nu a uitat niciodată că fusese cumpărat cu un preț și că acum aparținea lui Isus.

Îl preamărești tu pe Domnul în gândirea ta? Cât de sincer dorești să te asemeni Lui? Prietene creștin, pe cât de mult ți-a ocupat Hristos tronul inimii, pe atât este măsura capacității tale de a învinge suferința într-o manieră triumfătoare.

Aceasta implică să spui „nu" eului tău, din nou și din nou, ceea ce înseamnă ascultarea îndemnului Domnului nostru către ucenici: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze" (Matei 16.24). Când creșterea în sfințenie și în legătura cu Isus Hristos vor fi mai scumpe decât plăcerile și bucuriile pământești, vei avea cheia fericirii în mijlocul necazurilor.

Un alt lucru esențial pentru o viață dictată de „legea crucii" este rugăciunea de mijlocire. Adu-ți aminte ce a spus Isus, că nu avem a ne iubi propriile vieți, și că se cuvine să-I urmăm exemplul de dăruire de sine însuși. Aceasta înseamnă că rugăciunile noastre trebuie să fie altruiste în natura lor, deoarece vom fi mult mai interesați în a preamări pe Mântuitorul nostru și în a-i ajuta pe alții, decât în a ne promova propriul confort, propășirea sau reputația. Vom urma în felul acesta exemplul Domnului Isus. Deși făcuse față unei nopți groaznice de chin și de încercare, știind că în dimineața următoare avea să urmeze răstignirea Lui, Isus a pledat cauza altora în acea rugăciune minunată de la Ioan 17. Apostolul Paul se întrecea să-L ajungă pe Domnul, pentru că declară în mod repetat în epistolele lui, cum se ruga pentru sfinți. Nu a pierdut timpul rugându-L pe Dumnezeu să-i dea lucruri pentru propriul confort și propriile nevoi. Scriind creștinilor din Roma, le spunea: „Dumnezeu, căruia Îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele" (Romani 1.9). Întemnițările lui, biciuirile, naufragiile pe mare și greutățile erau cu mult mai puțin preocupante

pentru el, decât bunăstarea poporului lui Hristos.

Recent mi s-a adus la cunoștință despre o sfântă în vârstă, a cărei sănătate se deterioarează. În loc de a se plânge sau de a se ruga numai pentru ea, își petrece orele de nesomn din timpul nopții în mijlocire arzătoare. Rezultatul? Strălucește de bucurie în Domnul, iar rugăciunile ei sunt ascultate. Minunate schimbări spirituale au apărut în viețile multora, de când și-a început slujba de rugăciune. Viața ei poartă roade, iar ea găsește adevărata fericire chiar în aceste ultime luni de viață pe pământ.

„Legea crucii" presupune de asemenea o slujire în lepădare de sine. Isus a spus că acela care își iubește viața căutând tihna și plăcerea personală, o va pierde. O asemenea viață va fi lipsită de orice rod. El a continuat spunând: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze" (Ioan 12.26). Acela care se oferă serviciului pentru Hristos cu devotament și loialitate din toată inima, nu va avea nici un motiv să se răzvrătească împotriva Domnului sau să se îndoiască de El.

Dă-mi voie să îți sugerez trei feluri în care poți proba în experienta ta că viața din belșug se poate găsi prin moartea eului. In primul rând, citește evangheliile și observă cu atenție cât de complet S-a dat Hristos pentru mântuirea noastră. Vei vedea că moartea Lui a deschis drumul spre cer și vei răspunde chemării Lui pentru o predare completă.

Vei fi de asemenea emoționat și încurajat citind Faptele Apostolilor, deoarece vei descoperi că nu i-au guvernat plăcerile păcatului și imboldurile cărnii. Apostolii au spus un „nu" hotărât momelilor răului și propriilor plăceri, iar ca rezultat, mii de oameni au intrat în împărăția lui Dumnezeu.

În al doilea rând, mergi la o bibliotecă sau la o librărie creștină, pentru a obține biografiile marilor slujitori ai lui Dumnezeu, ca William Booth, George Muller și Hudson Taylor. Acești oameni au demonstrat că persoana care se socotește moartă față de ea însăși și este gata să își piardă viața pentru Hristos, a găsit drumul către fericirea autentică și către eficacitatea reală. Astfel de vieți sunt umplute de bucurie și realizează un impact care dăinuie timp de generații.

În al treilea rând, predă-te lui Isus Hristos. Ia-L ca Domn și Stăpân. Recunoaște că-I aparții. Îndepărtează orice gând egoist care îți vine în minte și fă din sfințenie și din cunoașterea lui Hristos, pasiunea vieții tale. Roagă-te pentru alții și servește Domnului cu zel și fără frică. Aceasta este calea spre a fi fericit în ciuda adversității.

18
Bucurie în nădejde

Un creștin se poate afla în posesia bucuriei reale,

chiar atunci când cunoaște că circumstanțele adverse din viața lui nu se vor îmbunătăți. El are asigurarea că se află în mâinile lui Dumnezeu, se poate bucura de comuniunea cu Domnul Isus Hristos și se odihnește în perspectiva gloriei veșnice. De multe ori, credincioșii umili ajunși la porțile morții au adus o mângâiere reală celor iubiți, în mâhnirea lor, făcându-le cunoscută propria bucurie a anticipației întâlnirii Domnului Isus, față către față. În timp ce un om care nu crede în Hristos poate fi curajos, nici o religie sau filozofie concepute de om nu pot da certitudine și bucurie acelora care mor. Numai Evanghelia lui Isus Hristos le poate oferi, pentru că numai ea vestește un Mântuitor viu, care a distrus puterea morții prin înviere. Paul afirmă că aceia care au fost îndreptățiți prin credință, au „pace cu Dumnezeu“ și se bucură „în nădejdea slavei lui Dumnezeu“ (Romani 5.2). Da, chiar în fața morții, credinciosul poate jubila, deoarece are o nădejde împătrită: iminenta revenire a lui Hristos, o întâlnire personală cu Domnul Isus, un trup al învierii și o casă cerească.

1. Nădăjduind venirea din nou a lui Hristos

Fiecare creștin – indiferent de împrejurări – trebuie să anticipeze cu nerăbdare întoarcerea din nou a lui Isus Hristos. Domnul a spus ucenicilor că era necesar ca El să plece, dar că va veni din nou. Această promisiune a fost repetată de cei doi îngeri, la înălțarea Lui. „Și cum stăteau ei cu ochii ațintiți spre cer, pe când Se înălța El, iată, li s-au arătat doi bărbați în veșminte albe, care au și zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“ (Faptele Apostolilor 1.10,11).

Așteptarea reîntoarcerii Domnului Isus era reală și vie la primii creștini. Paul amintea credincioșilor din Tesalonic că „v-ați întors la Dumnezeu de la idoli ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său...“ (1 Tesaloniceni 1.9,10).

Tatăl meu a găsit un ajutor imens în convingerea lui că Isus Hristos poate veni în orice moment. Au existat ocazii când a fost atacat cu înverșunare de către cei care îi urau mesajul, care denaturau ceea ce spunea, sau care îl acuzau pe nedrept. De-a lungul acestei dificultăți cu care se confrunta, el a continuat să creadă că activitățile sale zilnice pot fi întrerupte de întoarcerea Domnului Isus. Pe biroul tatei stătea motto-ul „poate astăzi“ care îi exprima convingerea profundă a inimii.

Creștinii de astăzi au mai multe motive decât orice altă generație de credincioși pentru a aștepta venirea lui Hristos. Situația din lume face o paralelă izbitoare cu profețiile Scripturii privitoare la timpurile din urmă. Israelul este astăzi o națiune în

ținutul Palestinei, după cum este profețit în Ezechiel 37. Situația lumii este astăzi de așa natură, încât confederația apuseană a celor zece împărății descrisă în Daniel 2 și 7 ar putea deveni imediat o realitate. Întreaga lume se pregătește pentru un guvern centralizat care va reglementa orice domeniu al vieții – o xerocopie a lui Antihrist, conducătorul nelegiuit al lumii, despre care se vorbește în Apocalipsa 13. În plus, degradarea pe care o vedem astăzi a omenirii se conformează perfect cuvintelor lui Paul de la 2 Timotei 3.1-5.

Scump creștin, durerea pe care o înduri va fi ușurată dacă vei crede că trâmbița poate suna chiar astăzi și că vei fi răpit fără a muri, pentru a fi cu Hristos. Odihna ta va fi mai dulce dacă în fiecare noapte vei putea închide ochii, încredințat că este probabil a-i deschide în glorie. Da, Isus vine din nou. Poate chiar astăzi!

2. Nădăjduind gloria imediată

Se cuvine de asemenea, ca în timp ce aștepți întoarcerea din nou a Domnului, să te odihnești în speranța unei glorii imediate în caz că vei muri. Toți creștinii ar dori mai degrabă să fie mutați de pe pământ în cer, fără a trece prin moarte; dar n-ar trebui să privești moartea ca pe ceva groaznic. Domnul Isus va fi cu tine când vei fi chemat să treci prin „valea umbrei morții“ și vei vedea fața Lui imediat după ultima-ți bătaie a inimii. În perioada de timp dintre moartea ta și învierea ce precede cu o clipă a doua venire a Domnului Isus, te vei bucura de o existență conștientă în cerul lui Dumnezeu. Domnul Isus a promis tâlharului muribund că-l va reîntâlni în Paradis, chiar în aceeași zi în care aveau să moară amândoi: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai“ (Luca 23.43).

Inspirat fiind, Paul ne-a spus că răstimpul dintre moarte și înviere este caracterizat prin bucurie și părtășie. El a afirmat că pentru creștin, moartea este „un câștig“ și că „să mă mut și să fiu împreună cu Hristos... ar fi cu mult mai bine.“ „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine“ (Filipeni 1.21-23).

Cuvintele „să mă mut și să fiu împreună cu Hristos,“ în construcția greacă indică faptul că cele două evenimente au loc simultan. În momentul în care credinciosul moare, el este „cu Hristos“.

De aceea, creștinul poate fi fericit chiar atunci când știe că viața lui pe pământ se va sfârși în curând. El are siguranța că Domnul Isus poate veni să-l ia fără a mai muri, dar este de asemenea încredințat că însăși moartea este poarta Gloriei. Un om nemântuit în fața morții are multe întrebări

la care nu poate răspunde și nu are nimic substanțial în care să își pună încrederea. Nu poate decât să spere împotriva speranței, că viitorul lui va fi mai bun decât prezentul — dar este greu să mori în felul acesta. Poate încerca să ofere o față senină de dragul acelora pe care îi iubește, dar el nu se poate bucura „în nădejdea slavei lui Dumnezeu." Adevăratul credincios, oricum are certitudinea că se reazimă pe credința în Isus Hristos. Când apostolul Paul s-a aflat în fața execuției, a putut spune: „...Sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură..." (2 Timotei 4.6). De atunci și până în prezent, mii și mii de credincioși în Hristos au manifestat o seninătate în prezența morții, pe care lumea nu o poate explica. Această pace adâncă, această încântare care mișcă sufletul, pot fi găsite numai prin credința în Domnul Isus. Când crezi în persoana și în lucrarea Lui, nu mai ai de ce să te înspăimânți de moarte, iar zilele sfârșitului tău pot fi pline de bucurie.

3. Nădăjduind învierea

Creștinul aflat în întristare sau în suferință, găsește de asemenea o mare mângâiere în siguranța că el și iubiții lui care sunt credincioși, împreună cu sfinții din toate timpurile, vor împărtăși eternitatea în trupuri glorioase. Isus, înviat dintre cei morți și înălțat în glorie, va fi conducătorul unei largi companii de oameni înviați. Paul afirmă: „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților" (1 Corinteni 15.20,21).

Prietene creștin, este dureros să veghezi la căpătâiul aceluia drag dintre ai tăi care se stinge, cu trupul tot mai slab, emaciat. Este neplăcut să contempli ofilirea treptată a propriului trup, o dată cu înaintarea în vârstă. Dar atunci când ai siguranța că Dumnezeu îți va da un trup nou, al învierii, înfocat, tangibil, poți respecta suferința și poți înainta în vârstă, fără o atitudine morbidă sau disperată. Biblia ne spune mai multe fapte ce privesc viața noastră de după moarte, care ne dau acum o mare siguranță.

În primul rând, trupurile noastre înviate vor fi concrete, tangibile. Apostolul Ioan spunea că atunci când Isus va veni din nou, vom fi „ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este" (1 Ioan 3.2). Trupul în care înviase Domnul Isus era real, deoarece femeile în fața cărora a apărut „s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat" (Matei 28.9). Când a stat dintr-o dată în mijlocul ucenicilor în ziua învierii, trecând prin pereții camerei încuiate aflată sus, unde ei se strânseseră, Domnul Isus i-a convins că nu reprezenta apariția unui duh. El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un

duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu." (Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.)" (Luca 24.38-40). Domnul Isus a mâncat atunci o bucată de pește fript, ca să-i asigure că trupul Lui avea o natură fizică. El era același Isus pe care-L cunoscuseră înaintea crucificării, iar trupul Lui înviat era palpabil.

În al doilea rând, trupul învierii va fi un trup de glorie, nesupus decăderii. În această lume, frumusețea tinereții se ofilește curând, iar puterea bărbăției scade, dar trupul încântător al învierii va dăinui într-o frumusețe continuă. Mulți oameni în această lume au imperfecțiuni fizice, care fac viața dificilă, unele dintre ele încă de la naștere. Dar ne putem bucura la afirmația lui Paul că trupul „este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în necinste și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere" (1 Corinteni 15.42,43). Acel trup nou îl va întrece pe acesta de acum, întocmai cum o plantă frumoasă lasă în urmă sămânța din care a încolțit. Biblia ne spune că într-o zi Isus Hristos „va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile" (Filipeni 3.21).

În al treilea rând, trupul învierii se va caracteriza prin putere; adică, prin tărie și vitalitate. Pavel afirmă: „Este semănat în necinste; înviază în putere" (1 Corinteni 15.43). Mulți oameni care se

mândresc cu voinicia sau cu forțele lor trupești sunt loviți dintr-o dată de boală, mutilați de vreun accident, ori mor de vreun anevrism sau un atac de cord. Fiecare pacient țintuit la pat și fiecare trup mort într-un sicriu rostesc o predică plină de putere pe tema slăbiciunii umane. Trupul învierii va fi, oricum, trainic și plin de putere. Reflectează asupra acestui lucru ori de câte ori devii conștient de estomparea propriei vigori trupești și mulțumește-I Domnului pentru nădejdea minunată a învierii.

În sfârșit, trupul învierii va fi spiritual și ceresc prin natură. În această lume, omul dinăuntru este contaminat de păcat, iar trupul devine adesea instrumentul de gratificare a dorințelor rele. Trupul cel nou va fi dominat de spiritul răscumpărat, care este fără păcat. De aceea Pavel afirmă: „Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc" (1 Corinteni 15.44). Apostolul nu vorbește despre materia fizică a trupurilor noastre, ci declară că trupul învierii va fi în acord complet cu spiritul nostru reabilitat. Va fi perfect adaptat pentru noua noastră viață în ceruri.

4. Nădăjduind cerul

Creștinul se află în posesia a încă unei speranțe minunate, atunci când se apropie moartea — perspectiva unei case noi în ceruri. Când un credin-

cios moare, el intră în locul al cărui deja cetățean este, în Ierusalimul ceresc. În ultimele două capitole din Apocalipsa, apostolul Ioan schițează o imagine a cetății care se coboară pentru a se odihni pe pământul reînnoit. „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut" (Apocalipsa 21.1-4). În acest loc frumos mai presus de orice descriere, fiecare credincios își va avea propria casă, pentru că Hristos pregătește acolo un loc pentru noi (Ioan 14.2).

În locașul tău ceresc nu vei mai vărsa niciodată lacrimi. Aici pe pământ ai plâns și în inima ta poate că porți gânduri și amintiri care provoacă adesea întristare, dar înainte ca veșnicia să înceapă, Dumnezeu îți va șterge toate lacrimile din ochi. Tăieturile, înțepăturile și plăgile acestei vieți vor fi vindecate. În acea casă nouă nu va mai fi moarte. În această lume, fiecare familie experimentează mai curând sau mai târziu, acel sentiment groaznic al deșertăciunii — vidul teribil cauzat de moartea unei persoane scumpe. Într-adevăr, schimbarea și degradarea ne înconjoară peste tot acum, dar în casa noastră cerească nu vom mai trăi în umbra morții. Nu vom mai suferi niciodată durerea înfiorătoare a cancerului sau a artritei, jena care urmează unei operații chirurgicale sau neplăcerea unei dureri de cap. Gândește-te la faptul că în noua casă nu vom mai fi supuși nici măcar oboselii, pentru că simțământul de vigoare și energia tinerească vor fi pentru totdeauna ale noastre.

În cer nu vei găsi nimic murdar, nici pe cineva înfăptuind vreun lucru păcătos. Totul va fi perfect curat, iar viciul moral care marchează pământul astăzi, nu va mai fi prezent acolo. Nici un om nemernic nu va strica puritatea în acea cetățuie eternă spre care te îndrepți. Cuvântul lui Dumnzeu ne spune: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în întinăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului" (Apocalipsa 21.27). Nici o violență! Nici o răzvrătire! Nici o fărădelege! Nici o imoralitate! Ce lume minunată!

Te mâhnești când te gândești la viața ta pe acest pământ, la cercul familiei rupt de către moarte, la relațiile tale afectate de imperfecțiune? Prietene creștin, Dumnezeu are un loc mai bun pregătit pentru tine. Lacrimile, moartea, întristarea, plânsul și durerea acestei lumi prezente vor fi terminate pentru totdeauna. Un loc de infinită frumusețe și

glorie te așteaptă. De aceea, cu toate că trăiești în mijlocul necazurilor, crede promisiunea lui Dumnezeu cu privire la cer. Crede-L, deoarece răspunzând în mod potrivit adversităților de astăzi, vei face mai dulci încântările mâinelui tău veșnic. Exersându-ți credința, te vei bucura într-adevăr „în nădejdea slavei lui Dumnezeu."

Dacă nu ai această nădejde în Hristos pentru că nu ți-ai pus încrederea în El, pleacă-ți capul și rostește această rugăciune simplă, de credință: „Doamne Isuse, știu că sunt un păcătos care merită pedeapsa Ta. Cred că ai murit pentru a-mi plăti păcatele și că astăzi ești viu. Te primesc acum ca Mântuitor al meu, singura mea speranță de scăpare. Amin." „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit" (Romani 10.13).

Partea a patra

Fericirea cu tine însuți și cu alții

19
Cum să trăiești cu tine însuți

Mulți oameni în ziua de astăzi găsesc dificil a trăi cu ei înșiși sau cu alții. Ei trec prin atât de multă tensiune interioară, frustrare și teamă, încât nu pot sta singuri cu gândurile lor. De aceea, ei refuză să facă față controverselor de ultimă instanță ale vieții în mod direct și sincer și se aruncă în căutarea plăcerilor, a bogăției sau a faimei. Pentru omul obișnuit, aceasta poate însemna petrecerea a ore în șir în fața ecranului de televizor, citirea unei literaturi senzuale și erotice sau excesul de băutură în compania unor tovarăși care caută la fel, să scape de ei înșiși. Un procent mereu crescător, aici de tineri, le exprimă frustrarea și temerile, de asemenea, prin refugierea în folosirea drogurilor halucinogene, în demonstrații violente și în orgii

sexuale. De fapt, divergențele internaționale, conflictele rasiale, problema divorțului și rata sinuciderilor sunt reflectări ale incapacității omului de a trăi cu o filozofie de viață care Îl exclude pe Dumnezeu și Îl consideră pe om un simplu accident al naturii — un strop fără sens. Nimeni nu poate trăi armonios, bucuros sau folositor, fără să aibă pace în propriul suflet. Nu te poți descurca față de alții, fără a avea o apreciere adecvată față de tine însuți. Trebuie să fii în stare să faci față vieții cu toate lacrimile, durerea și nedreptatea ei, dar aflându-te în posesia bucuriei și a speranței.

Biblia ne spune trei lucruri de bază pentru o înțelegere a sinelui cuiva. 1. Tu ești o persoană creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. 2. Tu ești un păcătos care are nevoie de iertare divină și de o nouă natură. 3. Dumnezeu te iubește și îți oferă mântuirea de care ai nevoie.

1. Tu ești o persoană

Declarația că tu ești o persoană poate să nu pară semnificativă pentru tine, deoarece este un lucru pe care ți l-ai însușit totdeauna. Poate că deși ai acceptat teoria admisă curent, că omul este doar un animal cu un nivel înalt de dezvoltare, totuși ai recunoscut totdeauna că posezi capacitatea de a învăța, de a raționa, de a experimenta sentimentele și de a face opțiuni inteligente. Probabil că nu ai idei definite despre Dumnezeu și că nu îți permiți să gândești prea mult despre moarte și veșnicie. Încerci să iei lucrurile așa cum sunt și speri spre cel mai bine. Acum, acest fel de a lua viața îți poate permite să îți păstrezi o stare certă de stăpânire de sine, de calm mintal, și să trăiești în relații relativ bune cu semenii tăi; dar aceasta nu îți va da o pace lăuntrică adâncă. Te vei afla fără suport spiritual atunci când moartea îți va străpunge cercul de familie sau își va sufla arșița spre propria-ți ceafă. Vei fi fără speranță. Ai nevoie să găsești răspunsul biblic la o întrebare fundamentală — „Cine sunt eu?“ Singura alternativă față de acesta este poziția neînduplecată și fără nădejde a necredinței.

Biblia declară cu autoritate și cu claritate că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui, distinct de regnul animal. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.“ Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut“ (Geneza 1.26,27). Dumnezeu ne-a înzestrat, pe tine și pe mine, cu elemente de personalitate — o minte rațională, emoții autentice și voință. Într-adevăr, avem un cuantum de similarități fizice cu păsările și cu fiarele, dar aceste asemănări sunt doar super-

ficiale. Mai mult, suntem dotați pentru a exercita dominația asupra lumii materiale în care locuim și ne aflăm în posesia unei conștiințe a existenței lui Dumnezeu, care include un simț lăuntric al binelui și răului și al realizării responsabilității noastre față de El. Astfel, natura lăuntrică a omului confirmă învățătura biblică, anume că noi nu reprezentăm produsele unui proces de evoluție care ține de hazard, ci suntem o creație specială a lui Dumnezeu, făcută după chipul și asemănarea Lui și destinați pentru o eternitate, fie de cer, fie de iad. Dacă nu accepți această învățătură a Bibliei, că omul este un purtător al imaginii lui Dumnezeu, singura ta alternativă este să crezi că reprezinți un accident al naturii, aceasta implicând în mod logic că negi realitatea propriei personalități. După cum vezi, o forță impersonală operând prin procesul evoluției, nu poate produce vreodată o ființă care să gândească în mod real, să nutrească sentimente, să distingă binele de rău și să ia decizii inteligente. Mulți intelectuali necreștini recunosc acest lucru și de aceea răspândesc învățătura că omul se află sub dependența completă a proceselor biochimice din corpul lui, ori a factorilor psihologici cărora le-a fost subiect. Acești oameni declară – spre exemplu – că simțământul de dragoste al unei persoane pentru copiii săi poate părea a fi real și voluntar, dar că de fapt nu reprezintă nimic mai mult decât un răspuns programat, ca acela al unui computer. Aceasta ar însemna că un om care este fidel soției lui și lucrează din greu pentru a-și susține familia, nu și-a ales să fie o persoană de acest fel și că individul care își ispășește pedeapsa în închisoare, după un lung șir de crime, nu este în nici un fel răspunzător pentru comportarea lui. Conform acestei teorii, toate acțiunile omului se clasifică drept răspunsuri automate la date care intră în creierul său ca într-un computer, ele nefiind rezultatul deciziilor autentice, luate liber și rațional. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci cuvintele „dragoste", „speranță", „bucurie" și „nemurire" joacă o farsă oamenilor, pentru că ele apar în minte, dar de fapt sunt concepte fără sens și realitate.

Persoana care respinge Cuvântul lui Dumnezeu trebuie, la fel, să vadă viața ca neavând scop ori sens. Naturalistul prezice o eventuală amnistie de la aceasta, pentru că el spune că într-o bună zi, universul își va înceta ființa și va deveni o masă haotică de întuneric și de lipsă de viață. Sartre, unul dintre cei mai elocvenți promotori ai unei filozofii ateiste de viață, a admis că nu mulți oameni sunt în stare să trăiască normal, fără prezența speranței în viața lor. Dar, permite-mi să-ți reamintesc, ai numai două alternative între care trebuie să alegi. Tu ești fie o persoană creată de Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui, fie ești un strop fără sens, un accident nesemnificativ al naturii, fără țel sau ideal. Ceea ce tu înțelegi cu privire la tine însuți va

influența, de asemenea, viața ta de zi cu zi pe acest pământ. Dacă devii creștin, îți vei acorda proprietățile vieții având în vedere valorile eterne, vei încerca să împlinești voia lui Dumnezeu arătându-ți dragostea față de El și față de semenii tăi și te vei bucura de perspectiva unei veșnicii de glorie. Pe de altă parte, dacă accepți verdictul necredinței, vei concepe țeluri efemere în efortul de a-ți umple goliciunea vieții. Deoarece toți sunt egoiști din temelii și fiecare persoană se zbate pentru aceleași lucruri, vei fi implicat în competiția cu alții. Invidia și frustrarea îl cuprind întotdeauna pe acela care are mai puțin succes și curând apare dușmănia de moarte. Iacob ne spune că acesta este motivul pentru care oamenii se ceartă și se luptă între ei, în modul în care o fac. „De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți și nu aveți; ucideți, invidiați și nu reușiți să căpătați; vă certați și vă luptați; și nu aveți pentru că nu cereți" (Iacob 4.1,2).

Trebuie să alegi între Hristos și necredința oarbă. Decizia ta va determina cât de eficace vei fi în stare să trăiești cu tine însuți și cu alții. Numai dacă crezi Cuvântul lui Dumnezeu vei fi capabil să îți explici în mod logic viața, așa cum este ea și de o nădejde transformatoare, care să îți ofere un cântec în noaptea cea mai neagră.

2. Tu ești un păcătos

În completare la recunoașterea ta însăți ca persoană, trebuie să mai accepți faptul pe care îl spune Biblia, că ești un păcătos. Primele trei capitole din Geneza ne arată că omul creat în absența păcatului, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, a ales să nu-L asculte pe Dumnezeu, ci să meargă pe propriul drum. Omenirea se află acum în stare de răzvrătire față de Dumnezeu și orice aspect al personalității umane este mânjit de păcat. Apostolul Paul arată: „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii păcătoase, umblă după lucrurile firii păcătoase; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii păcătoase este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii păcătoase este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt în firea păcătoasă nu pot să placă lui Dumnezeu" (Romani 8.5-8). În alte cuvinte, omul, prin propria lui putere, nu este capabil să își schimbe natura păcătoasă sau să trăiască în felul plăcut lui Dumnezeu.

Învățătura biblică, anume că omul este decăzut, reprezintă singura explicație satisfăcătoare a stării triste de lucruri în lumea de astăzi. Cu fiecare nouă

generație, tinerii afirmă cu convingere că pot născoci drumuri care să ducă la o lume fără război, nedreptate ori sărăcie, dar aceste visuri sunt mereu împrăștiate de lăcomia și de răutatea omului. Drept rezultat, cei care vorbesc despre viitor sunt realiști și nu mai descriu un tablou optimist, atunci când sunt întrebați cum va arăta lumea peste treizeci de ani. În fapt, mulți oameni de știință prezic sumbru dezastrul ecologic la scară globală sau războiul nuclear, ca fiind inevitabile. În timp ce minți strălucite realizează lucrări științifice și tehnologice uimitoare, natura umană este la fel de crudă și de egoistă ca dintotdeauna, iar omului nu i se poate lăsa în grijă puterea pe care o are. De altminteri, crimele fără înțeles, crimele sexuale barbare, dezlănțuirile de violență și brutalitățile războiului, care fac cap de afiș, certifică adevărul biblic că omul este un păcătos. Dacă el ar fi o creatură care se dezvoltă fără nici o tendință spre rău, nu ar continua să facă lucruri care amenință să îi provoace propria distrugere. Simțul său de conservare l-ar reține de la astfel de rele. Numai dacă crezi doctrina biblică a păcatului, poți înțelege de ce se poartă oamenii în felul în care o fac.

Aceasta este la fel și un adevăr practic, deoarece o persoană frustrată nu poate îndeplini pași potriviți pentru a-și remedia condiția, până când nu cunoaște ceea ce nu este în regulă cu ea însăși. Dacă vrei să fii eliberat de dezordinea interioară care îți ruinează viața, trebuie să accepți mai întâi diagnosticul biblic că ești un păcătos. Dacă îți însușești faptul că ești un accident al naturii, vei prescrie rețeta greșită pentru boala ta. Înțelepciunea umană nu este mai bine echipată astăzi pentru a-ți rezolva cele mai profunde probleme, decât a fost atunci când Paul a scris că „înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3.19). Recunoaște că ești un păcătos și vei avea deja parcurs un pas uriaș spre eliberare. Adu-ți aminte, Domnul Isus a spus că Fiul Omului n-a venit „să cheme la pocăință pe cei drepți, ci pe cei păcătoși“ (Luca 5.32).

3. Tu ești un obiect al dragostei lui Dumnezeu

Ajungând să realizezi că tu și semenii tăi ați fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar sunt căzuți prin păcat, te afli acum gata pentru a crede că ești obiect al dragostei răscumpărătoare a lui Dumnezeu. Da, Dumnezeu îi iubește pe păcătoși!

Domnul Și-a arătat dragostea față de oameni. Mulți disperă după un Dumnezeu care îl iubește pe om, deoarece ei văd viața săturată de suferință, de sfâșieri de inimă și de nedreptate; dar Dumnezeu Și-a dovedit dragostea atunci când L-a trimis pe Fiul în lume, pentru ca să moară pentru păcatele noastre. Orice elev la școala duminicală a memorat

versetul în care se spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16). Apostolul Paul a scris: „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om drept, cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.6-8). Da, Dumnezeu te iubește. El îți acordă o mare valoare, cu toate că ești păcătos și Îl mâhnești prin felul cum gândești, vorbești și acționezi. Dacă nu te-ar fi iubit, Domnul Isus nu S-ar fi întrupat niciodată ca să moară de acea moarte oribilă pe cruce, pentru păcatele tale.

Nu este ușor de înțeles cum poate să permită un Dumnezeu iubitor, ca în viață să fie atâta suferință și sfâșiere de inimă. Dar trebuie să recunoști că El nu este numai dragoste, ci și sfințenie. Dreptatea inerentă Lui face necesar ca El să pretindă o purtare dreaptă din partea creaturilor morale ale Lui. Când acționăm rău, dreptatea Lui cere ca păcatele noastre să fie pedepsite. Starea de păcat a omului este, de aceea, motivul pentru toată durerea și lacrimile care desfigurează astăzi viața umană și nimeni nu trebuie să Îl blameze pe Dumnezeu pentru aceste lucruri. Mai mult decât atât, Domnul

este drept la modul absolut și, într-o zi, El va îndrepta orice greșeală și va pedepsi orice păcat. Dar „Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4.8), El este încântat de îndurare și inima Lui însetează astăzi după păcătoși, întocmai ca atunci când a spus: „Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți, voi, casa lui Israel?“ (Ezechiel 33.11).

Dragostea Lui a imaginat planul mântuirii păcătoșilor. Fiul Cel veșnic, a doua persoană a Trinității, a luat asupra Lui firea noastră omenească. El a trăit o viață perfectă în locul nostru, apoi a mers la cruce ca să ia pedeapsa pe care o merita păcatul nostru. El a murit pentru noi, S-a înălțat din mormânt pentru a sfărâma puterea morții și astăzi oferă mântuirea tuturor acelora care vor crede în El. Dragostea lui Dumnezeu pentru tine nu este o teorie de discutat, ci un adevăr măreț pe care îl poți experimenta. Spune-I Domnului Hristos că crezi în El și că-L primești astăzi. Biblia spune: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1.12).

Câtă diferență între un individ care crede verdictul evoluției ateiste și acela care îl acceptă pe Isus! Necredinciosului îi este dificil să trăiască cu sine însuși, pentru că nu se cunoaște pe sine cu

adevărat, nu poate spune de ce se află aici și nu are nici o speranță cu privire la viitor. El se află într-o îngrijorare continuă. În timp ce inima îi spune că este un păcătos înaintea lui Dumnezeu, el încearcă întruna să se convingă că acest lucru nu este adevărat. Tânjește plin de regret după o lume mai bună dincolo de mormânt, chiar atunci când filozofia lui naturalistă îi spune că totul se termină o dată cu moartea. Poate că este în stare să se liniștească și să arate un curaj sensibil, ca Bertrand Russell la scurt timp înaintea morții, când a spus: „Mi-am făcut veacul, mi-am trăit traiul." Dar o astfel de persoană nu va găsi niciodată o bucurie adevărată și nu va fi în stare să mângâie, să întărească sau să înviorează pe cineva îndurerat ori aflat în fața morții.

Creștinul, pe de altă parte, a găsit pacea lăuntrică. Știe că ar trebui să fie o persoană mai bună decât este și adesea dorește acest lucru, dar găsește desfătare în comuniunea cu Domnul și este mângâiat când realizează că păcatele lui au fost iertate. Este conștient de slăbiciunea și de limitele sale, dar se bucură că este un copil al lui Dumnezeu, destinat pentru o eternitate de glorie în ceruri. Aceste lucruri sigure pentru el, permit credinciosului să întâmpine gândurile care apar noaptea și să se poarte frumos cu cei apropiați.

El poate fi și un exemplu pentru cei cu care vine în contact. O publicație periodică creștină a relatat

recent istoria unei fete oarbă și paralizată în urma unei meningite care a început să evolueze la scurt timp după absolvirea liceului. Astăzi, ea radiază de o bucurie care vine din Domnul și îndeplinește un serviciu de slujire și de binecuvântare pentru mulți. Nici o persoană fără de Dumnezeu și speranță nu este posibil să poată împlini ceea ce face această fată.

Ești capabil să trăiești cu tine însuți? Poți ca atunci când ești singur de tot, să reflectezi asupra semnificației vieții și a faptului că vei muri într-o zi? Ce ai face tu dacă mâine ai orbi și ai paraliza dintr-o dată? Îți vei blestema soarta amarnic, ori îți va fi groază să trăiești? Sau vei privi spre Domnul cu credință, înțelegând cum chiar această situație este o parte a planului Său de dragoste pentru viața ta? Drumul necredinței este acela al frustrării, amărăciunii și doar în cel mai bun caz, al suportării stoice. Drumul credinței este acela al încrederii, al siguranței și al speranței. Dacă Îl cunoști pe Hristos, vei găsi bucurie și întărire în a trăi cu tine însuți, în pace cu ceilalți și vei exercita o influență înălțătoare pentru viețile acelora care se află în jurul tău.

20
Soț și soție

Cineva a spus că cele trei stadii ale vieții moderne de familie sunt căsătoria, arțagul și pensia

alimentară. Acesta este într-adevăr un comentariu trist asupra multor familii, astăzi. Un procent ridicat de căsătorii se rup prin divorț, iar unii își calcă fără să roșească jurămintele maritale, în timp ce păstrează intactă unitatea familiei, numai pentru că lucrul acesta este mai puțin complicat decât o despărțire legală. Mai mult decât atât, vocile acelora care apără amorul liber își strigă chemarea la abandonul structurii familiale. Ei prezic fără înconjur, că generația următoare nu se va mai afla sub tirania acestui concept pe care îl consideră primitiv și demodat.

Negarea naturii divin rânduite a familiei nu este un lucru nou. În lumea greco-romană a primului secol după Hristos, bărbații își priveau soțiile ca simplă proprietate, asemenea unui sclav sau unui animal. Ei se despărțeau de consoartele lor după capriciu și cereau fidelitate totală din partea soțiilor lor, în timp ce ei înșiși se angajau în relații imorale cu prostituate sau cu homosexuali. Evanghelia lui Isus Hristos a apărut pe această scenă cu învățătura revoluționară că bărbatul și femeia sunt egali din punct de vedere spiritual și că mariajul este o uniune sacră pentru toată viața, presupunând fidelitate sexuală, atât din partea soțului, cât și din partea soției.

Tensiunea, disputa și nefericirea care marchează multe familii astăzi sunt un rezultat direct al unei îndepărtări generalizate față de Dumnezeu și de

Cuvântul Lui. Biblia detaliază instrucțiuni specifice, atât pentru soți cât și pentru soții; și când avertismentele ei sunt respectate, fiecare membru al familiei poate găsi dragoste, confort, putere și bucurie în mijlocul căminului. Un soț și o soție care doresc să trăiască împreună în armonie, trebuie să pună la inimă învățătura Bibliei, care privește 1) Natura căsătoriei, 2) Obligațiile mutuale între soți.

1. Natura căsătoriei

Biblia ne învață că mariajul este cea mai intimă dintre toate legăturile umane și că această relație este exclusivă și durabilă.

Căsătoria este o relație exclusivă. Istoria Creației relatată în Geneza 1 și 2 stabilește clar adevărul că intenția lui Dumnezeu a fost să unească o femeie cu un bărbat și nici o altă persoană să nu mai poată împărți această legătură. După ce Dumnezeu a făcut-o pe Eva dintr-o coastă a lui Adam și i-a prezentat-o, omul a declarat foarte mișcat: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie pentru că a fost luată din om“ (Geneza 2.23), iar Moise, inspirat fiind, a adăugat: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și se vor face un singur trup“ (Geneza 2.24). Soțul și soția trebuie să fie una din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual și ori de câte ori o parte

contractantă a căsătoriei pierde din vedere natura de „un singur trup“ a căsătoriei, angajându-se în relații sexuale cu o altă persoană, relația soț-soție este rănită. Mai mult, când o societate se îndepărtează de la standardul lui Dumnezeu spre practica poligamiei sau a unor lucruri care cochetează cu infidelitatea sexuală, consecințele sunt dezastruoase. Familiile serioase sunt pietrele de temelie indispensabile unei națiuni moral sănătoase și prospere pe plan material.

Soții și soțiile trebuie să fie convinși de exclusivitatea relației conjugale, atunci numai reușind să își rezolve problemele, să își ierte unul altuia greșelile și să se ajute unul pe altul, pentru a face din căsătorie un succes. Apoi, unirea sexuală în interiorul hotarelor căsătoriei nu numai că îmbogățește viețile celor doi, dar le și împlinește realizarea unității totale pe care o formează. Pe de altă parte, când sfințenia căsătoriei nu este recunoscută, un stimulent vital pentru armonie este pierdut; iar aceia care se angajează în acte sexuale în afara mariajului, exploatând din egoism o altă persoană pentru o plăcere temporară și superficială, își pierd capacitatea de a mai iubi cu altruism. De aceea, astăzi trebuie scoasă în relief o înțelegere înaltă a caracterului sacru și exclusiv al căsătoriei.

Mariajul este pentru tot restul vieții. Faptul că intenția lui Dumnezeu este ca mariajul să fie pentru tot restul vieții celor doi parteneri, reiese clar din cuvintele lui Hristos: „... Deci, ceea ce Dumnezeu a împreunat, omul să nu despartă“ (Matei 19.6). Casele sunt pline de dispute și de discordie, atunci când nici una din părțile mariajului nu face un efort sincer de a-l înțelege pe celălalt și atunci când este întreținut gândul că soluția poate fi un divorț și un nou mariaj. Dacă fiecare soț și soție ar considera căsătoria ca o relație sacră, pentru tot restul vieții, care poate fi dezlegată numai de moarte, numeroase familii ar fi cu mult diferite de ceea ce sunt astăzi.

2. Obligațiile mutuale între soți

Pentru ca să poată exista o relație a dragostei și a satisfacției între soț și soție, ambele părți trebuie, de asemenea, să se supună Scripturii, care face cunoscute responsabilitățile lor mutuale. Nici o instituție nu poate merge bine și eficient, dacă oamenii implicați nu au o înțelegere clară a autorității lor, a sarcinilor, a răspunderilor și a privilegiilor lor — și faptul acesta este cu certitudine adevărat în privința familiei. Deoarece atât Paul cât și Petru dau instrucțiuni specifice cuplurilor căsătorite, adresându-se mai întâi soțiilor, aceeași ordine o vom urma și noi în studiul nostru. Biblia îndeamnă pe femeie să se plaseze pe locul dragostei în supunere și să trăiască o viață marcată de spiritualitate autentică.

Paul a poruncit femeilor să se afle în supunere față de soții lor, atunci când a scris: „Soțiilor, fiți supuse bărbaților voștri, ca Domnului" (Efeseni 5.22). Iar Petru a exprimat aceeași necesitate când a scris: „Tot astfel, soțiilor, fiți supuse și voi bărbaților voștri" (1 Petru 3.1). La prima vedere, această cerință poate părea contradictorie învățăturii Noului Testament, anume că femeile sunt egale spiritual bărbaților. Dacă este adevărat că „nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus" (Galateni 3.28), de ce să se afle soția în această poziție de dependență în cămin? Răspunsul stă în înțelegerea faptului că supunerea soției nu este o reflectare a valorii și a demnității ei ca persoană. Niciodată Biblia nu-i neagă egalitatea spirituală completă cu soțul ei, nici nu-i diminuă în vreun fel valoarea sau noblețea personală. În schimb, această subordonare este în corelație cu funcția. Orice organizație are nevoie de un conducător, orice echipă trebuie să aibă un șef sau un antrenor; iar Dumnezeu a stabilit ca soțul să ia locul de conducător în familie. Întocmai cum rangul unui colonel nu arată că acesta are o valoare personală mai mică decât a generalului față de care este responsabil, tot așa poziția de supunere a soției, sub nici o formă nu indică faptul că Dumnezeu îi acordă mai puțină valoare decât soțului ei.

Mai mult decât atât, ascultarea unei soții creștine nu izvorăște nici dintr-un simțământ de inferioritate, nici din vreun sentiment de sfială sau de frică. Ascultarea se naște din dragostea ei pentru Dumnezeu și pentru soțul ei și din dorința pentru ordine și pentru armonie în casă.

În completarea unei atitudini de supunere plăcută, soția credincioasă trebuie să posede o spiritualitate autentică. Petru a subliniat lucrul acesta scriind: „Tot astfel, soțiilor, fiți supuse și voi soților voștri; pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor lor, când vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de podoabe de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu" (1 Petru 3.1-4). Deși apostolul se adresa soțiilor creștine ai căror bărbați erau încă păgâni – pentru că știa că astfel de femei aveau nevoie de un sfat și de un ajutor cu caracter special – îndemnurile sunt aplicabile oricărei soții credincioase din ziua de astăzi. Dacă este acel gen de femeie pe care-l dorește Dumnezeu, ea va manifesta o preocupare adevărată pentru binele veșnic al soțului ei, modestie și frumusețe lăuntrică.

O femeie cu adevărat spirituală se va afla în posesia unui interes autentic pentru sufletul soțului

ei. Petru ne-a scris că soția unui om nemântuit se cuvine să se afle în supunere, pentru ca tovarășul ei să aibă posibilitatea de a deveni un creștin. Un om se poate împotrivi Cuvântului lui Dumnezeu și se poate ofensa dacă soția îi citează din Scriptură, însă un asemenea individ poate deveni un credincios dacă partenera lui de căsătorie etalează un spirit grațios, de bunăvoință și respect. Dulceața și puritatea ei îl vor expune țintă săgeții condamnării, realizând ceea ce mărturisirea ei cu gura sau îndemnurile sincere nu au reușit să facă. O astfel de atitudine nu este întotdeauna ușoară. Unii bărbați se poartă crud cu soțiile lor, iar viața le este atât de demolată de păcat, încât este dificil să ai vreun sentiment de respect pentru ei. Dar dacă soția credincioasă trăiește în părtășie cu Domnul ei, Dumnezeu îi va da har și tărie. Mai mult, într-o zi va fi răsplătită pentru credincioșia ei.

Soția creștină a unui soț credincios se cuvine, de asemenea, să năzuiască sincer, cu înflăcărare, la progresul lui spiritual. Ea va căuta să mențină o atmosferă care să fie soțului de un ajutor spiritual real. Nu puțini oameni cu o mărturie creștină slabă și cu o credință șovăitoare au devenit credincioși viguroși în urma rugăciunilor pline de putere și a influenței înălțătoare a soțiilor lor devotate. Ține minte, doi oameni care împărtășesc o dragoste adâncă pentru Hristos, vor merge împreună în armonie!

De asemenea, o femeie cu adevărat spirituală va fi marcată și de modestie și de frumusețe interioară. Petru a spus: „Podoaba voastră... să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 3.3,4). Ceea ce apostolul arată a fi necesar aici este o sobrietate plină de farmec, un simț particular cu privire la ceea ce este important cu adevărat. O soție face o greșeală serioasă dacă crede că ultimul stil de coafură sau vestimentație – în scopul accentuării atractivității fizice – sunt de primă importanță, deoarece multe căsnicii în care nu s-a economisit nici un efort pentru etalarea a ceea ce este mai bun în materie de vestimentație și bijuterii au sfârșit prin divorț. Desigur, aspectul fizic al cuplului este important și orice femeie se cuvine să fie atentă la aspectul ei îngrijit și la înfățișarea personală, luându-și în serios responsabilitățile conjugale. O femeie spirituală nu se va lansa la extravaganță și lux fără sens, ci va manifesta dragostea ei pentru Dumnezeu și respectul potrivit soțului ei, cu o viață marcată de altruism, puritate, bunătate și seninătate.

În completare, o femeie creștină trebuie să rămână cu tovarășul ei de viață nemântuit și să facă tot ceea ce îi stă în putere pentru succesul căsniciei, atât timp cât el dorește aceasta și îi este credincios. „Și dacă o femeie are un bărbat necredincios și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă

de bărbatul ei“ (1 Corinteni 7.13). Ea i se va supune, dacă acest lucru nu intră în conflict cu loialitatea ei primordială față de Hristos și va căuta să-l câștige pentru Hristos.

Pe scurt, o soție credincioasă va căuta să facă ceea ce îi stă în putere pentru a imprima căminului ei un caracter cât mai creștin posibil. În măsura în care este eficace și de ajutor, îi va vorbi soțului despre lucrurile lui Dumnezeu, încurajându-l și stăruind în aceasta cu seriozitate. Dar mai presus de toate, ea va urmări acea dragoste adevărată care este rezultatul părtășiei neîntrerupte cu Domnul Isus. Acest lucru va promova mai mult decât orice altceva progresul spiritual al soțului ei și va aduce armonie în casă.

Soțul creștin are și el la rândul lui o responsabilitate solemnă față de soție, pe care Paul a exprimat-o într-o frază concisă: „Soților, iubiți-vă soțiile cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea“ (Efeseni 5.25). Dragostea pe care soțul are să o arate soției sale trebuie să fie marcată de același devotament și sacrificiu de sine pe care Domnul Isus le-a arătat față de Biserică, atunci când Și-a dat viața pe cruce. Este adevărat că și soției i se poruncește să își iubească soțul (Tit 2.4), dar Dumnezeu adresează bărbatului o cerere mai puternică de a se da pe sine însuși complet. Rolul soțului de cap al familiei este un privilegiu, dar este și o mare responsabilitate, implicând renunțarea la

orice formă de egoism și să caute totdeauna cel mai mare bine pentru soția lui, chiar să-și dea viața pentru ea, dacă ar fi necesar.

Această obligație a bărbatului de a-și iubi soția cum a iubit Hristos Biserica, include de asemenea considerație, protecție și sprijin. Petru a spus: „Bărbaților, purtați-vă și voi la rândul vostru cu înțelepciune cu soțiile voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre“ (1 Petru 3.7).

Conviețuind cu soția lui, soțul va recunoaște faptul că feminitatea ei atrage după sine unele probleme speciale de ordin fizic și psihic, pe care el nu le întâmpină. Numai în sensul acesta se poate spune că femeia este „un vas mai slab“. De aceea, soțul trebuie să își onoreze soția ca pe egalul său spiritual și să preia conducerea familiei, pentru a o putea întări, susține și proteja mai bine. El nu trebuie să își folosească niciodată autoritatea într-o manieră grosolană sau arogantă pentru a o domina, ci să o protejeze delicat și binevoitor.

Dragostea soțului pentru soția lui, asemănătoare cu cea a lui Hristos, presupune de asemenea ca el să se poarte luând în considerație că amândoi sunt „moștenitori împreună ai harului vieții“ (1 Petru 3.7). Soții și soțiile credincioase se cuvine să se roage împreună regulat și dacă fac lucrul acesta, vor păstra relația dintre ei liberă de

dispute și de amărăciune. Orice fel de fricțiune într-un cuplu credincios va face imposibilă o rugăciune eficace împreună. De aceea, problemele trebuiesc rezolvate zilnic, înainte de a se transforma în răni adânci sau în atitudini înverșunate.

În încheiere, dați-mi voie să vă întreb, soțiilor: „Împliniți voi cerința Scripturii de a fi supuse și cu adevărat sfinte în casă? Încercați voi cu tot dinadinsul prin rugăciunile și prin purtarea voastră să fiți un ajutor spiritual pentru soț?“ Și voi, soților: „Vă iubiți soția cum a iubit și Hristos Biserica? Căutați întotdeauna să o ajutați, să fiți buni, delicați,amabili, curtenitori?“ Dacă fie unul dintre voi, fie amândoi ați dat greș în această privință, luați Biblia și citiți Efeseni 5.22,23 și 1 Petru 3.1-7. Apoi așezați-vă în genunchi alături și mărturisiți-vă greșelile și slăbiciunile și rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute. Învățați să vă iubiți unul pe altul și să îmbogățiți viața partenerului vostru. Domnul este gata să vă acorde ajutorul necesar, dacă veți căuta să urmați îndemnurile Lui cu onestitate și să priviți spre El sincer, pentru ajutor.

21
Părinți și copii

Întotdeauna a existat între generații o anumită neîncredere și neînțelegere reciprocă, dar tensiunea nu a fost vreodată atât de pronunțată ca

astăzi. Mulți oameni preocupați de lucrul acesta au propus soluții la această problemă. Mulți argumentează că este necesară o comunicare mai bună între părinți și copii și cei mai mulți dintre noi vor recunoaște că acest lucru este de ajutor; dar el nu pătrunde în centrul problemei, care este de natură spirituală. Majoritatea adulților Îl ignoră complet pe Dumnezeu sau, dacă mărturisesc credința, ei se comportă într-o manieră disonantă față de credința în posesia căreia pretind că se află. Drept rezultat, copiii lor fie au crescut într-o atmosferă total lipsită de puterea lui Dumnezeu, fie au fost dezgustați de ipocrizia generației mai vârstnice.

Unii tineri sinceri sunt deranjați de lăcomia pe care o văd în jurul lor, de modul în care oamenii se exploatează unul pe altul și în care poluează apa și atmosfera pământului, fără nici o considerație pentru bunăstarea publică. Ei nu își urăsc părinții, nici pe aceia care exercită autoritatea civilă, dar cu un idealism propriu tinereții, ei atacă injustiția prezentă și propun schimbări radicale. Când acești tineri încearcă să vorbească cu cei mai în vârstă, întâmpină atitudini defensive și se simt frustrați de îndărătnicia adulților de a recunoaște greșelile din trecut. Astfel de tineri au nevoie de ajutor și de încurajare din partea familiei, care să-i înțeleagă și să manifeste interes pentru preocupările lor.

Ne întristează să spunem, tinerii nu încearcă în mod sincer să facă ceea ce este drept și bine. Mulți

fii și fiice zdrobesc inimile părinților prin purtarea lor. Ei nu manifestă vreun respect față de ceva, trăiesc fără vreo restricție morală și îi ridiculizează pe aceia care reprezintă autoritățile. Cu o înțelegere doar superficială a evenimentelor vieții și cu o încredere naivă în capacitatea lor de a rezolva problemele lumii, ei se dezlănțuie într-o animozitate frenetică față de tot ce este autoritate și iau în râs fără perdea legile lui Dumnezeu și ale omului. Un procent ridicat dintre ei se distrug prin folosirea drogurilor și prin angajarea în orice forme de imoralitate.

Conflictul clasic dintre tineri și adulți, concomitent cu falimentul în creștere al moralității, nu vor fi niciodată rezolvate prin simplu dialog și printr-o comunicare mai bună. Nimic lipsit de credința întemeiată pe Cuvânt și de supunerea față de Domnul Isus, nu va vindeca lăcomia și nu va veni în întâmpinarea adâncii nevoi spirituale a ambelor generații. Tocmai de aceea trebuie să ne întoarcem la Scripturi și să luăm în seamă cu atenție mesajul lor, referitor la responsabilitățile mutuale ale părinților și copiilor.

1. Obligațiile copiilor față de părinți

Biblia pretinde în mod clar ca fiii și fiicele să ofere părinților atât ascultare, cât și cinste.

Prima datorie față de părinți este ascultarea, o

supunere care decurge din respectul față de Domnul Isus, ca și din dragostea și recunoștința pentru mamă și pentru tată. Paul spune: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri; căci este drept“ (Efeseni 6.1). Un copil care L-a primit pe Hristos își va asculta părinții pentru că știe că aceasta face plăcere Domnului. Într-un cămin creștin, autoritatea părintească va fi recunoscută și exercitată, pentru că aceasta este porunca lui Dumnezeu. Ascultarea în cadrul familiei este o cerință fundamentală pentru o societate armonioasă. Când tinerii nu își respectă și nu își ascultă părinții, ei vor manifesta aceeași atitudine și în afara căminului. Conducătorii guvernamentali și cei din sistemul educațional au de făcut față unor grave probleme cu tinerii care nu au învățat semnificația cuvântului „ascultare“. Delicvența juvenilă, abuzul drogurilor, promiscuitatea sexuală și anarhia generală apar evidente încă din perioada când copiii ajung în a doua parte a școlii generale. Societatea plătește un preț greu pentru îndepărtarea ei de Scripturi, singura soluție fiind o reîntoarcere la conceptul biblic al familiei. Atunci când copiii iubesc pe Domnul, ei își ascultă părinții și sunt buni cetățeni.

În plus, față de ascultare, Domnul cere ca fiii și fiicele creștine să își cinstească părinții. „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta“ – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – „ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ“

(Efeseni 6.2,3). Cinstirea este strâns legată de ascultare, dar ele nu sunt identice. Un copil se cuvine să dea ascultare părinților, chiar dacă crede că pretenția lor este incorectă. Obligația nu este absolută oricum, pentru că un copil creștin ar putea găsi necesar să nu asculte pretenția unui părinte, dacă acesta minte, fură sau calcă legea lui Dumnezeu în vreun alt fel. Mai mult, fiecare tânăr va ajunge la vârsta la care va trebui să înceapă să își formeze propriile decizii. Nu este necesar ca un fiu să abordeze o profesiune pe care o detestă, numai pentru că părinții lui au făcut această alegere pentru el. Iar tatăl și mama nu au dreptul nici de a-și dicta alegerea pentru un partener de căsătorie. De aceea, datoria de a asculta nu este întotdeauna obligatorie, în schimb porunca de a-i cinsti nu are restricție. Un fiu sau o fiică trebuie să acorde respect și cinste părinților, chiar dacă aceștia n-ar avea nici un merit, iar responsabilitatea aceasta este pentru toată viața.

Una dintre marile tragedii ale zilelor noastre o constituie faptul că mulți părinți aleși sunt practic ignorați de odraslele lor. Oamenii vârstnici se găsesc adesea în singurătate și uitare, pentru că copiii pe care i-au crescut par să nu aibă timp pentru ei. Orice credincios are o obligație să își viziteze părinții, dacă este posibil chiar regulat; sau, dacă sunt separați prin mari distanțe, să le scrie ori să le telefoneze frecvent. O persoană mai în vârstă, fie că trăiește singură, fie că se află într-o casă de odihnă împreună cu altele, va fi fericită și mult mai plăcut impresionată dacă fiii și fiicele își împlinesc răspunderea acordată de Dumnezeu.

Dacă un părinte este nemântuit și trăiește o viață rea, nu ne poate fi ușor să-i acordăm cinste, însă totuși aceasta rămâne dorința Domnului. Atât timp cât trăiește un astfel de părinte, fiii sau fiicele lui trebuie să își aducă aminte de el în rugăciuni, să vorbească cu respect față de el și să se poarte binevoitor pe cât posibil, indiferent cât de nedemn ar fi el pentru aceasta.

Apostolul Paul declară că aceia care își cinstesc părinții au o promisiune specială din partea lui Dumnezeu, „ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ“ (Efeseni 6.3). Atunci când Dumnezeu a dat legea poporului Israel, a asigurat pe copiii care își ascultau părinții că vor trăi o viață lungă în ținutul Palestinei (Deuteronom 5.16), iar apostolul – prin inspirație – a aplicat esența acestei promisiuni credincioșilor din Biserică. Aceasta nu înseamnă că onoarea acordată părinților este o formulă magică pentru o viață lungă și fericită, ci indică un principiu general. Chiar în afara providenței speciale a lui Dumnezeu, un copil ascultător, care își onorează părinții, are o probabilitate mult mai mare de a trăi mult și fericit, decât acela care este răzvrătit. Un copil neascultător este pe cale de a deveni o persoană indis-

ciplinată, iar acest lucru, la rândul lui, îl poate duce la viciu, abuz de droguri sau desfrânare.

Mai mult, fiica sau fiul care ascultă și cinstește pe părinți din dragoste pentru Domnul, va experimenta promisiunea „ca să fii fericit". O asemenea persoană se va afla în posesia păcii lăuntrice, va iubi pe aproapele ei și va cunoaște bucuria eliberării de sub tirania lăcomiei și a senzualismului. Persoana indisciplinată, pe de altă parte, nu are pace, este sclavă a păcatului și a pierdut capacitatea de a iubi din altruism. De aceea, ori de câte ori copiii care Îl iubesc pe Domnul își ascultă și își cinstesc părinții, vor aduce societății un mare beneficiu, pentru că ei vor fi acea parte din popor care va promova armonia și buna înțelegere în fiecare domeniu al vieții.

2. Datoria părinților față de copii

Biblia face cunoscute, de asemenea, datoriile unui tată și ale unei mame față de copiii lor. Când părinții respectă aceste îndemnuri inspirate, foarte probabil ei vor găsi în copiii lor o sursă de bucurie și de satisfacție. Mulți tați și mame care observă o fisură majoră între ei și odraslele lor, sunt în mare măsură responsabili pentru această situație, atât timp cât nu și-au împlinit niciodată rolul părintesc în acord cu aceste precepte biblice. În Efeseni 6, Paul se adresează taților (și cu siguranță ceea ce

spune se aplică și mamelor): „Și voi, taților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului" (Efeseni 6.4). Acest verset conține două porunci distincte, una negativă și cealaltă pozitivă: 1) Nu întărâtați la mânie pe copiii voștri și 2) Creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului.

Cuvintele „nu întărâtați la mânie pe copiii voștri" sunt similare gândului exprimat de Paul în Coloseni 3.21, unde spune: „Părinților, nu întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea." Ideea este că părinții nu trebuie să își exaspereze copiii, astfel înrăindu-i.

Primul lucru de care să se ferească un părinte este inconsecvența. A emite pretenții severe unui copil în timp ce propria viață nu este ordonată strict, îl face pe acesta să se simtă nedreptățit și-l va împinge într-o stare de frustrare. Dacă un părinte pedepsește un copil pentru că a mințit, atunci când copilul știe că ai lui folosesc duplicitatea pentru a-și înlesni propriile interese, el stârnește răzvrătirea și neîncrederea. Chiar copiii mici sunt destul de receptivi pentru a vedea inconsecvența unor părinți care își îngăduie fumatul, consumul de alcool și îmbuibarea, în timp ce lor le refuză dulciurile pentru motivul că nu sunt sănătoase. Și ei curând își pot exprima răzvrătirea și starea de frustrare lăuntrică, fumând și bând pe ascuns, ori mai rău, folosind droguri halucinogene.

Fiecare părinte trebuie să își cerceteze propria viață și să evalueze cerințele pe care le impune copiilor; apoi să evite orice inconsecvență și ipocrizie.

Adulții trebuie, de asemenea, să reziste tendinței de a vorbi de sus tinerilor, prin care le lasă acestora impresia că nu au nimic vrednic de a fi de folos. Un părinte care atrage mereu atenția copiilor, care continuu joacă rolul unui expert și care nu recunoaște niciodată că o persoană tânără poate avea o idee bună, va aduce o daună greu de evaluat pentru viața aceea proaspătă, care tocmai înmugurește. Un tânăr are nevoie de prilejuri pentru o proprie exprimare, iar aceia care îl vor asculta, vor găsi că mult din ceea ce spune are o valoare reală. Este adevărat, unele declarații ale tinerilor pot părea oarecum șocante, dar un părinte creștin trebuie să fie în stare să le discute calm și eficace, în lumina Cuvântului. Fiecare tată și fiecare mamă trebuie să țină deschisă ușa comunicării și să aibă bunăvoința pentru a accepta unele idei noi. Anumite adevăruri sunt eterne și neschimbătoare, dar unele răspunsuri pentru ziua de ieri nu pot rezolva problemele zilei de astăzi. O discuție sinceră a principiilor biblice care străbat timpul și a relației lor cu prezentul va fi de un ajutor însemnat, atât pentru tineri, cât și pentru adulți și va avea ca rezultat respectul și înțelegerea reciprocă.

Mai mult, părinții trebuie să își impună restricții atunci când au inclinația de a fi excesiv de grijulii.

Copiii se cuvine să fie protejați de unele lovituri puternice ale vieții; să fie avertizați împotriva pericolelor; dar unui copil nu trebuie să i se interzică angajarea în activitățile normale altora de aceeași vârstă cu el, simplu numai datorită riscului unei răniri. Un asemenea tânăr nu va câștiga niciodată încredere în puterile sale, se va simți inferior altora și în final va nutri resentimente față de părinții lui, când va realiza ce au făcut. Orice părinte trebuie să recunoască faptul că jocurile hazardului sunt inevitabile în viață și trebuie să își exerseze încrederea în grija providențială a lui Dumnezeu față de copiii lui.

Părinților li se mai atrage atenția să se ferească de asprime și de brutalitate. Unii bărbați se înfurie ușor și își folosesc superioritatea puterii pentru a aplica o pedeapsă severă. Un părinte trebuie să se abțină și de la folosirea sarcasmului și a altor procedee care îl strivesc pe copil și-l determină să se întrebe dacă este iubit cu adevărat.

Pe scurt, fiecare părinte trebuie să se poarte cu atenție, pentru ca acțiunile lui să nu îl înrăiască pe copil și să nu-i producă acestuia frustrare sau umilire. Tânărul trebuie să simtă că părinții lui îi poartă de grijă, că acordă atenție conversației cu el, pe care o consideră interesantă. Este necesar ca un fiu sau o fiică să fie în stare să-și discute problemele și punctele de vedere cu părinții în mod liber și cu încrederea că ei vor asculta cu atenție și vor

reacționa într-un mod rațional. Tații și mamele creștine vor face tot ce le stă în putere pentru a lua în serios porunca „nu întărâtați la mânie pe copiii voștri“ (Efeseni 6.4). Aspectul pozitiv al datoriei părinților față de copiii lor este exprimat în cuvintele „ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului.“ În limba greacă, cuvintele traduse „ci creșteți-i“ ilustrează o purtare de grijă delicată — în contrast direct cu tipul de tratament care provoacă furie copilului sau care îl adâncește în descurajare. Blândețea în conduita părintească nu poate fi însă supralicitată. Puii de pasăre pot fi clociți cu miile în incubatoare și par să se descurce bine, fără vreo mamă sau vreun tată, dar Dumnezeu a dotat ființele umane cu o nevoie fundamentală pentru dragoste. În lumea peste măsură de ocupată din ziua de astăzi, mulți părinți nu își folosesc ocaziile de a manifesta o preocupare delicată pentru propășirea copiilor lor și mulți copii cresc cu simțământul că nimeni nu se îngrijește de ei. Acest lucru — la rândul lui — îi împinge pe unii dintre ei spre o conduită care nu este de dorit.

Îngrijirea presupune disciplină, pentru că cuvântul „creșteți-i“ din Efeseni 6.4 implică ideea de mustrare, corectare. Ea se referă la stabilirea de reguli și rânduieli, la promisiunea răsplătirilor și la avertizarea asupra sancțiunilor — toate fiind necesare în educația adecvată a unui copil. Strictețea și pedeapsa sunt esențiale și eficace, dar vor fi de ajutor numai atunci când vor fi administrate din dragoste și cu dragoste.

Îngrijirea adecvată include și instrucția — semnificația cuvântului redat prin „învățătură“ la Efeseni 6.4. Un părinte care este prea ocupat pentru a sta de vorbă cu copiii lui, pentru a-i instrui în lucrurile lui Dumnezeu, falimentează în fața unei responsabilități vitale pe care Dumnezeu a așezat-o asupra lui. Tinerii educați să-L iubească pe Hristos atât cu cuvântul cât și cu fapta și care sunt conduși la o înțelegere aprofundată a Scripturilor, vor fi bine pregătiți pentru a face față ispitelor și încercărilor vieții. Ei își vor iubi părinții, vor fi buni cu semenii lor și vor trăi în ascultare de legile lui Dumnezeu (vezi Proverbe 22.6).

În concluzie, relația dintre tineri și adulți nu trebuie să fie deteriorată de neînțelegeri și de neîncredere reciprocă. Cele două generații au a se bucura una în prezența celeilalte, iar atât tinerii cât și vârstnicii lor se cuvine să fie în stare să împărtășească o viață bogată, de răsplătiri, care să-L glorifice pe Domnul. Copiii trebuie să dea atenție Scripturilor, să-L iubească pe Domnul Isus Hristos și să arate ascultare și cinste față de părinții lor. Din partea adulților se așteaptă o viață de sfințenie, educarea copiilor în teama de Domnul, evitarea inconsecvențelor, păstrarea unei uși deschise pentru comunicare, manifestarea unei preocupări simțitoare față de tineri. Aceasta este

calea prin care se va aduce armonia în cămin și prin care se va da naștere acelui tip de cetățeni care vor înfrumuseța și vor îmbogăți comunitatea.

22
Viața în societate

Discutând subiectul „cum să trăiești cu tine însuți și cu alții", am atras atenția mai întâi că orice om trebuie să aibă o privire adecvată asupra lui însuși, înainte de a putea experimenta o relație încântătoare, prietenească, cu alții. Trebuie să respingă ideea că reprezintă un biet animal, un produs accidental al evoluției oarbe și să creadă imaginea biblică despre el însuși ca persoană creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, căzută prin păcat, dar obiect al dragostei răscumpărătoare a Domnului. Ne-am oprit apoi asupra elementului de bază al societății – familia – și am prezentat învățătura biblică privitoare la datoriile soțului și ale soției unul față de celălalt și de asemenea, responsabilitățile reciproce ale părinților și ale copiilor lor. Când căminele unei țări sunt guvernate de Hristos și sunt marcate de ascultare, respect, dragoste și delicatețe, întreaga societate va recolta mari beneficii.

În acest capitol vom lua în considerație pe creștin trăind în societate. El întâlnește în fiecare zi oameni care îl dezamăgesc. Este nevoit să se asocieze cu oameni răi, care mint, fură, înșală, trăiesc imoral și care folosesc un limbaj josnic. Intră în contact, de asemenea, cu unii care îl urăsc pentru că este credincios și fac tot ce pot ca să-l rănească. Cum să trăiască un copil al lui Dumnezeu într-o lume de oameni falși, păcătoși și plini de ură? Biblia răspunde la această întrebare, expunând standarde prin care un om care crede în Hristos își va ordona viața în societate; și tocmai asupra acestor principii ne vom concentra atenția.

1. Trăind în mijlocul unor oameni decăzuți

Prima problemă este aceea a relațiilor cu rudele, prietenii și cunoștințele. Acești oameni pot fi cetățeni cu vază și membri loiali ai adunării locale, dar unii dintre ei au trăsături de caracter pe care nu le poți suporta, alții te-au decepționat sau ți-au făcut clar faptul că nu te agrează. Acum, dă-mi voie să-ți spun fără reținere că, dacă ești creștin, nu ai absolut nici un drept să desconsideri pe aceia care te enervează și nici să-ți azvârli mâinile în sus a descurajare atunci când ești deziluzionat de cineva față de care aveai o părere foarte bună. Nici nu trebuie să ajungi să urăști pe cineva care te-a nedreptățit, sau căruia nu-i place de tine. Dacă L-ai primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău, te afli sub o obligație solemnă de a-I asculta porunca: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum

v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții" (Ioan 13.34).

Reflectează asupra a ceea ce a spus Domnul; „Să vă iubiți... cum v-am iubit Eu!" Aplică aceste cuvinte la atitudinea ta răutăcioasă față de anumite persoane și asupra felului cum tratezi pe unii care îți calcă pe nervi. Ce ai de spus despre felul cum îi eviți pe unii fiindcă te simți superior față de ei? Nu crezi că Domnul vede unele lucruri nu tocmai bune la tine? Și totuși, El continuă să te iubească! Nu te-ai rușina dacă cei iubiți ai tăi și prietenii cei mai dragi ar cunoaște ceva din gândurile tale ascunse, așa cum face Hristos? Și totuși El nu Se îndepărtează de tine și nu refuză să te însoțească! Adu-ți aminte că suntem toți membri ai aceleiași familii umane și că suntem o rasă decăzută. Dumnezeu ne iartă prin îndurare și continuă să Se ocupe de noi ca de copiii Lui, în ciuda tuturor căderilor noastre. El știe că suntem slabi și înclinați spre greșeală și păcat, chiar și după ce am primit mântuirea Lui. Psalmistul spunea: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână" (Psalmul 103.13-14).

Unul dintre cele mai serioase neajunsuri ale oamenilor din adunările noastre de astăzi îl constituie reținerea lor de a se arăta prietenoși față de aceia care nu sunt atractivi și plăcuți în mod natural. Noi manifestăm tendința de a forma anumite grupuri, anturaje, astfel încât unii pentru care Hristos a murit și cu care El Se află în părtășie, sunt îndepărtați din viețile noastre. Ce s-ar fi întâmplat dacă Domnul Isus S-ar fi purtat cu noi în felul în care și noi îi tratăm pe alții? Realizând faptul că noi înșine suntem departe de a fi perfecți, să trecem cu vederea minusurile altora. Să ne învingem aversiunea naturală față de anumite persoane și să le iubim cum ne iubește și Hristos pe noi. Să nu uităm că suntem deopotrivă membri ai rasei umane decăzute, fiecare având nevoie de iertare și de ajutor.

Apostolul Paul ne dă un îndemn pe care se cuvine să-l lăsăm să ne pătrundă în inimă: „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos" (Efeseni 4.32). Acest sfat inspirat trebuie aplicat în casă, în adunare, la școală, în comunitate, la serviciu, ori la joacă. Vei găsi că greșelile altora nu sunt mai serioase decât ale tale. De fapt, unii dintre aceia despre care credeai că nu-i vei agrea niciodată, îți vor deveni prieteni buni și îți va plăcea compania lor. Cei mai mulți dintre ei îți vor răspunde la dragoste, atunci când o exprimi constant și când ei sunt convinși de sinceritatea ta.

2. *Descurcându-ne cu oamenii răi*

Credincioșii trebuie în continuare să învețe să facă față unor oameni cârtitori, imorali, cruzi sau fără nici un scrupul. Poate că suntem nevoiți să trăim ușă în ușă cu astfel de oameni sau să petrecem zilnic ceasuri întregi cu ei la locurile noastre de activitate. Pe străzi sau în locurile de muncă te poți afla cu aceia care folosec un limbaj de scursoare a societății, sau care nu manifestă nici un respect pentru Numele lui Dumnezeu, iar tinerii din colegiile necreștine întâlnesc pe mulți care sunt încântați să proclame absența oricărui dumnezeu și să demonstreze ticăloșia de care sunt în stare.

Ce trebuie să facă credinciosul atunci când este confruntat cu blasfemia, cu limbajul degradant sau cu alte probe ale unei atitudini lipsite de pietate? O mustrare sau o avertizare fermă poate invita buzele la zeflemea și la o nouă izbucnire de profanări sau de murdării verbale. De aceea, creștinul este tentat să nu facă nimic, însă trebuie să realizeze că Hristos a murit pentru păcătoși și că acești oameni nemernici sunt candidați la mântuire. Pentru acest motiv, el nu trebuie să-i ignore, sau să-i evite și nici să-i desconsidere, privindu-i cu mânie fariseică. Capitolul al patrulea din Ioan ne arată cu câtă simțire S-a purtat Isus cu femeia păcătoasă pe care a întâlnit-o la fântână, iar în capitolul al optulea al aceleași evanghelii, citim cuvintele Lui de iertare și de siguranță față de o femeie prinsă pe când săvârșea adulterul. El Și-a oferit mântuirea unui criminal care atârna pe cruce alături, atunci când acesta a privit spre El cu pocăință și cu credință. Mai apoi, a vorbit din ceruri lui Saul din Tars — un dușman aprig al primilor creștini — i-a iertat păcatul și l-a transformat în cel mai mare apostol al Bisericii primare. Domnul Isus i-a iubit pe păcătoși, i-a căutat și i-a găsit și i-a răscumpărat pe toți aceia care și-au pus încrederea în El.

Prietene creștin, atitudinea ta de inimă față de persoana aceea dezagreabilă îți va determina în mare măsură gradul de eficacitate în a o ajuta. Dacă o disprețuiești și nu ai nici un sentiment de compătimire pentru ea, nu vei fi în stare niciodată să exerciți o influență asupra ei. Dacă te consideri mai bun decât ea, uitând că te afli în posesia aceleiași naturi păcătoase ca și ea, o vei determina să se afunde mai mult în păcatul ei. Tu îți poți controla cuvintele și poți încerca în orice fel posibil să îți ascunzi gândurile, dar ea îți va simți atitudinea și se va depărta de tine și de credința pe care o mărturisești.

Dacă tu și eu nu simțim o povară de compasiune pentru aceia care sunt pierduți, se cuvine să cădem în genunchi înaintea Domnului și să ne mărturisim răceala spirituală. Hristos ne-a poruncit: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“ (Matei 19.19).

Dacă nu ne îndurerează priveliștea oamenilor răi care se deplasează zi de zi mai aproape de o veșnicie lipsită de Hristos, înseamnă că trăim în neascultare față de Domnul Isus. Va trebui, de aceea, să ne mărturisim păcatul și să cerem Domnului să aprindă focul dragostei și al compasiunii înăuntrul nostru. Apoi, motivați de dragostea lui Hristos, vom dărui celei mai rele persoane un zâmbet adevărat, care-i va spune că o iubim. Vom rosti cuvinte calde și de ajutor. Vom acționa prin fapte care-i vor confirma interesul nostru sincer pentru binele ei veșnic.

Când un creștin este interesat în mod autentic și manifestă o dragoste sinceră pentru oamenii răi, se va întâmpla unul din două lucruri. Fie vor fi atrași de noi și vor răspunde mesajului Evangheliei, fie vor deveni și mai ostili. Mulți vor crede vestea cea bună și-L vor primi pe Domnul Isus ca Mântuitor. Unii poate că nu vor deveni creștini, dar cu toate acestea își vor exprima aprecierea pentru felul nostru de viață și vor recunoaște că credința noastră are o influență înălțătoare în cadrul comunității. Este adevărat, după cum am menționat mai înainte, puțini — care confirmă că se află în păcat — ne vor urî mai mult ca niciodată. Poate că ne vor persecuta. Domnul Isus Și-a avertizat ucenicii despre acest lucru, atunci când a spus: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit Cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi" (Ioan 15.19,20). Nu trebuie să permitem ca o astfel de animozitate să ne îndepărteze de pe calea compasiunii, a rugăciunii și a dragostei. Să fim siguri că cei care vor fi ajutați de mărturia și de viața noastră consecventă, vor fi cu mult mai numeroși decât aceia în care se trezesc resentimente adânci sau o ostilitate profundă. Chiar unii dintre aceia care ne urăsc, pot să se întoarcă mai apoi la Domnul Hristos.

3. Descurcându-ne cu aceia care ne urăsc

Când un creștin trăiește o viață de sfințenie și caută cu adevărat binele spiritual și material al celor din jurul lui, iar apoi este urât și persecutat, dragostea lui este pusă la încercare. Tendința noastră naturală este să ne extindem dragostea către aceia care ne arată reciprocitate și să fim buni cu aceia care apreciază ceea ce facem. Nu ne este ușor să găsim o preocupare autentică și lipsită de egoism pentru oamenii răi cu care avem prea puțin în comun, chiar dacă știm că acesta este lucrul pe care Dumnezeu îl așteaptă de la noi. Ci ne găsim în situația de a ne răzvrăti împotriva ideii de a-i iubi

pe cei care ne urăsc, sau de a ne ruga pentru oamenii care abuzează de noi. Totuși, acesta este lucrul pe care ni l-a cerut în mod precis Domnul Isus Hristos, atunci când a spus: „Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău." Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți" (Matei 5.43-45). Isus adresează această poruncă acelora care cred în El, pentru că o persoană care nu a primit Duhul Sfânt, nu se poate afla în posesia acestei bunăvoințe de necucerit. Un astfel de har se află numai în posesia acelora care prin credință au primit o viață nouă, prin unirea cu Domnul Hristos. Fiindcă Dumnezeu ne-a mântuit prin îndurare, suntem responsabili să arătăm și noi față de alții această bunăvoință invincibilă, indiferent de ceea ce ne adresează sau ne fac ei.

Dacă te rogi sincer pentru dușmanii tăi, îți va fi imposibil să-i urăști. Îi vei privi ca semeni apropiați ai aceleiași familii umane; îți vei da seama că tu însuți ai aceleași tendințe naturale; și vei recunoaște că fără harul lui Dumnezeu ai fi fost și tu dușman al adevărului. Vei mai crede, de asemenea, că Hristos a murit și pentru aceia care te urăsc și vei avea încredere în bunăvoința și în puterea lui Dumnezeu de a-i ierta și de a le schimba viețile. De aceea, nu vei deveni mai aspru și nici nu vei înceta să te rogi pentru binele lor.

Da, chiar atunci când aceia care Îl urăsc pe Hristos se află într-o poziție de putere și când folosesc această autoritate pentru a-i întemnița sau pentru a-i executa pe urmașii Lui, copilul lui Dumnezeu trebuie să-L urmeze pe Domnul în rugăciunea Lui pentru cei care-L crucificau: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac" (Luca 23.34). Întocmai acest lucru l-a făcut Ștefan, când un grup de bărbați cu ochii scăpărând și cu ura aprinsă pe fețele lor, l-au scos din cetate și au început să arunce cu pietre în el. Acest tânăr credincios aflat în genunchi în timp ce pietrele începuseră să-i izbească trupul, și-a ridicat ochii spre cer într-o ultimă chemare, nu rugându-se pentru scăpare, ci pentru îndurarea față de cei care tocmai îl executau: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!" (Faptele Apostolilor 7.60).

Prietene creștin, acesta este drumul pe care l-a ales Dumnezeu ca să trăiești alături de aceia care te urăsc. Trebuie să-i iubești și să te rogi pentru ei, indiferent de ceea ce gândesc sau fac ei. Și poți fi sigur că dacă urmezi îndemnul și exemplul Domnului nostru, cauza Lui va prospera. Mii de oameni vor fi impresionați de ceea ce văd în noi, se vor convinge de păcatul lor prin Duhul Sfânt și vor

crede în Hristos. Istoria Bisericii apostolice probează faptul că atunci când creștinii îi iubesc pe cei care le stau împotrivă, puterea Evangheliei se răspândește. O mână de credincioși au fost în stare să răstoarne sensul lumii timpului lor, într-o scurtă perioadă de câțiva ani. Același har și aceeași putere pe care au arătat-o ei se află și la dispoziția noastră. Să ne decidem deci, ca prin harul lui Dumnezeu să iubim într-adevăr pe aceia care ne stau împotrivă, să ne rugăm pentru ei și să urmărim binele lor.